

*НОРА
РОБЪРТС*

*Луна
парк*

НОРА РОБЪРТС ЛУНАПАРК

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

„Джойленд“ е целият живот на дядо й, а дядо й е всичко, което Меган има. Затова тя е превърнала Лунапарка и в свой живот и доброволно се е отказала от творческите си амбиции. Ала малко неща в живота не се променят. Един ден в градчето пристига Дейвид Кечъртън, който иска парка... И нея, от момента, в който я вижда.

Меган никога не е срещала мъж като Кеч. Сърцето й е пленено, макар че той не е мъж, който пуска корени, и тя го знае. Но „Джойленд“ е вълшебно място, на което мечтите се сбъдват.

ПЪРВА ГЛАВА

Гледаше я как идва. Бе облечена с джинси и яке и носеше каска, която покриваше лицето ѝ, но Кеч оцени женствеността ѝ. Караше малък мотоциклет хонда. Той дръпна от тънката си пура, докато я наблюдаваше как умело зави към паркинга на пазара.

Спря и слезе. Бе висока, забеляза Кеч, може би метър и седемдесет, и стройна. Той се облегна на автомата за сода и продължи да я следи с лениво любопитство. После тя свали каската си и любопитството му моментално се засили. Бе изумително красива.

Косата ѝ бе права, падаща свободно почти до раменете, с бретон над челото. Бе тъмнокестенява, с червеникави и златисти оттенъци от слънцето. Лицето ѝ бе тясно, с остри и характерни черти. Той познаваше манекенки, които бяха гладували, за да направят лицата си толкова ъгловати. Устните ѝ обаче бяха пълни и сочни.

Кеч забеляза лекия грим и разбра, че бе сложен не за да засили интереса към чертите ѝ. Младата жена нямаше нужда от това. Очите ѝ бяха големи и дори през паркинга, който ги разделяше, той видя дълбокия им тъмнокафяв цвят. Те му напомняха за очи на жребче — тъмни, големи и живи. Движенията ѝ бяха естествени и в тях имаше първична грация, която отново му напомняше за жребче. Бе млада, реши той, най-много двадесетгодишна. Отново дръпна от пурата си. Определено бе изумителна.

— Хей, Меган!

Тя се обърна и в движение отметна бретона от очите си. Видя как близначките Бейли спират джипа си и се усмихна.

— Здравсти. — Окачи каската на мотора и тръгна към джипа.

Много харесваше близначките. И те като нея бяха двадесет и тригодишни и имаха златист морски тен, ала бяха дребни, синеоки и яркоруси. Еднаквите им дълги меки коси бяха разрошени от вятъра. Два чифта сини очи преминаха през нея и се фокусираха върху мъжа, който се бе облегнал на автомата за сода. Двете момичета едновременно се изправиха и прибраха русите кичури зад ушите си. И

двете в мълчаливо съгласие решиха, че десният им профил е приятен.

— Отдавна не сме те виждали. — Докато говореше на Меган, Тери Бейли гледаше с едно око към Кеч.

— Опитвам се да довърша някои неща, преди да е започнал сезонът — гласът на Меган бе нисък, с лекия акцент на Южна Каролина. — Вие как сте?

— Страхотно! — отговори Джери и се размърда на шофьорското място. — Днес имаме свободен следобед. Защо не дойдеш с нас на пазар? — И тя наблюдаваше Кеч с периферното си зрение.

— С удоволствие... — кимна Меган. — Но трябва да взема някои неща оттук.

— Като например онзи мъж със страхотните сиви очи ли? — предположи Джери.

— Моля? — засмя се Меган.

— И рамене — отбеляза Тери.

— Не е откъснал очи от нея, нали, Тери? — подкрепи я Джери. — А ние похарчихме дващест и пет долара за тази блуза. — Тя докосна тънката презрамка на розовия потник, същия като на сестра й.

— За какво говорите? — попита Меган, вече напълно объркана.

— Зад теб — обясни Тери и едва доловимо кимна с русата си глава. — Красавецът до автомата за сода. Направо страхотен. — Ала когато Меган понечи да обърне глава, Тери я спря с разтревожен шепот: — Не се обръщай, за Бога!

— Как мога да видя, ако не погледна? — възрази Меган и се обърна.

Косата му бе руса, не толкова светла, колкото на близначките, а тъмнозлатиста и изрусяла от слънцето, гъста, вълниста и разпиляна небрежно около лицето му. Бе строен, а джинсите, които носеше, бяха избелели от времето. Бе се облегал нехайно на автомата за сода и пиеше от една кутийка. Но лицето му не бе спокойно, помисли тя, когато той срещна погледа й, без да мигне. Изглеждаше нащрек. Бе небръснат, наистина, ала чертите на лицето му бяха изключителни. На брадичката му имаше лека трапчинка, а устните му бяха дълги и тънки.

Нормално Меган би решила, че лицето е хубаво — изсечено, дори красиво по един такъв груб начин. Но очите му бяха нагли. Бяха

сиви, както казаха близначките, и тъмни. Освен това, реши тя и се намръщи, нахални. Бе виждала този тип мъже и по-рано — скитници, самотници, търсещи слънце и мимолетна женска компания. Под бретона веждите ѝ се склучиха. Той откровено я зяпаше, а когато вдигна към устните си кутийката със сода, бавно ѝ намигна.

Меган чу как една от близначките се изкиска и рязко обърна глава.

— Страхотен е — реши Джери.

— Не ставай глупачка. — Меган тръсна глава и отметна назад косите си. — Банален е.

Близначките се спогледаха и Джери запали мотора на джипа.

— Прекалено си придирчива — заяви тя. Двете ѝ се усмихнаха с еднаквите си усмивки и потеглиха. — Довиждане.

Меган сбръчка нос, ала им помахаша, преди да се обърне. Влезе в супермаркета, като съзнателно избягваше да поглежда към мъжа, който се мотаеше около автомата.

Отвърна на поздрава на касиерката. Бе израснала в Мъртъл Бийч и познаваше всички дребни търговци в радиус от десет километра около Лунапарка на дядо ѝ.

Взе една количка и започна да я бута покрай първия ред щандове. Само няколко неща, реши тя и взе литър мляко от рафта. Имаше само багажника зад седалката на мотора. Ако камионът не ѝ правеше номера... Позволи на мислите си да се отклонят от този проблем. В момента нищо не можеше да се направи.

Спря при щанда за бисквити. Бе пропуснала обедата и пликчетата и кутийките я изкушаваха. Може би овесените...

— Тези са по-добри. — Една ръка се протегна пред нея да вземе пликче със сладки, обещаващи двойна доза шоколад. Меган се обърна и погледна в наглите сиви очи. — Искаш ли тези бисквити? — Той се ухили по същия начин, както отвън.

— Не — отсече тя и многозначително изгледа ръката му върху количката си. Той сви рамене, отдръпна ръка, но за нейно раздражение тръгна до нея.

— Какво имаш в списъка, Мег? — попита дружелюбно и скъса едно пликче със сладки.

— Мога да се оправя с него и сама, благодаря. — Тя се насочи към следващия ред щандове и по пътя взе една консерва риба тон. Той

вървеше като гангстер, забеляза Меган, с дълги крачки и леко наперено.

— Хубаво моторче имаш. — Захапа една бисквита, без да изостава от нея. — Наблизо ли живееш?

Тя избра кутийка чай, огледа я критично и я хвърли в количката.

— То живее с мен — съобщи му Меган и продължи напред.

— Хитро — реши той и ѝ предложи бисквита. Без да му обръща внимание, тя се насочи към следващия щанд. Ала когато посегна към един хляб, той сложи ръка върху нейната.

— Пълнозърнестият е по-полезен.

Ръката му върху нейната бе твърда и силна. Меган го изгледа възмутено и се опита да се отдръпне.

— Слушай, аз имам...

— Нямах пръстен — отбеляза той, вплете пръсти в нейните и вдигна ръката ѝ да я огледа по-добре. — Нямах сериозна връзка. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— По никакъв начин. — Тя тръсна ръката си, но не успя да я освободи.

— Не се дръж недружелюбно, Мег. Имаш фантастични очи. — Той се усмихна и я загледа така, сякаш бяха единствените двама души на света. Някой с раздражено мърморене се пресегна край нея да вземе един ръжен хляб.

— Ще се махнеш ли? — попита тя полугласно. Изненадана бе, че усмивката му ѝ подейства, въпреки че знаеше какво се крие зад нея. — Иначе ще направя сцена.

— Направи — съгласи се той жизнерадостно. — Нямам нищо против сцените.

Сигурно наистина нямаше, помисли Меган. Сигурно ги обожаваше.

— Слушай — започна тя сърдито, — не знам кой си ти, но...

— Дейвид Кечъртън — представи се той и отново се усмихна. — Кеч. По кое време да те взема?

— Няма да ме вземеш — заяви Меган отчетливо. — Нито сега, нито по-късно. — Хвърли бърз поглед наоколо. Магазинът бе почти празен. И да искаше, не можеше да направи сваятна сцена. — Пусни ми ръката — заповяда ядосано.

— Търговската камара твърди, че Мъртъл Бийч е дружелюбен град, Мег. — Кеч пусна ръката ѝ. — Ще му създадеш лошо име.

— И престани да ме наричаш Мег — вбеси се тя. — Не те познавам. — Закрачи бързо, като буташе количката пред себе си.

— Ще ме опознаеш — отвърна той тихо, ала Меган го чу.

Очите им отново се срещнаха, нейните потъмнели от гняв, неговите самоуверени. Тя се обърна, ускори крачка и се запъти към касата.

— Няма да повярваш какво ми се случи в супера. — Меган стовари плика с покупки на кухненската маса.

Дядо ѝ седеше до масата на един от четирите кленови стола и сериозно се мъчеше да завърже една муха. До него бяха подредени пера, корди и тежести. Той изръмжа в знак на съгласие, но не вдигна глава.

— Един мъж — започна тя и извади хляба от торбата, — един невероятно нахален мъж се опита да ме сваля наред щанда за сладки. — Намръщи се и прехвърли пликчетата чай в металната кутия. — Искал да ме води на вечеря.

— Хм... — Дядо ѝ старателно прикрепил към мухата едно жълто перо. — Приятно прекарване.

— Дядо! — Меган объркано поклати глава, ала устните ѝ трепнаха в усмивка. Тимъти Милър бе дребен слаб човек на около шестдесет и пет години. Кръглото му загоряло набраздено лице бе обкръжено от буйна бяла коса и брада. Брадата бе мека като памук и старателно поддържана. Сините му очи, неизбледнели от годините, бяха разположени дълбоко в гънките на лицето му и нищо не пропускаха. Меган виждаше, че сега той бе съсредоточен върху своите примамки. Това, че изобщо я бе чул, се дължеше само на любовта му към внучката му. Тя се приближи и го целуна по темето. — На риба ли отиваш утре?

— Аха, рано-рано. — Дядо ѝ преброи примамките си и повтори наум своята стратегия. Риболовът бе сериозна работа. — Тази вечер камионът трябва да е оправен. Ще се върна преди вечеря.

Меган кимна и отново го целуна. Той имаше нужда от своите дни за риболов. През пролетта и есента Лунапаркът бе отворен в събота и

неделя. През трите летни месеца работеше седем дни в седмицата. Лятото поддържаше града жив — то привличаше туристи, а туристите означаваха работа. През една четвърт от годината населението от тринадесет-четиринадесет хиляди нарастваше до триста хиляди. Повечето от тези триста хиляди души идваха в малкото крайбрежно градче заради забавлението.

За да им го осигури и за да си изкара хляба, дядо ѝ работеше усърдно. Винаги го бе правил, помисли си. Този тежък труд би бил мъчение за него, ако не обичаше толкова Лунапарка. Тя самата го знаеше, откак се помнеше.

Мег загуби родителите си, едва навършила пет години. През годините дядо ѝ бе за нея майка, баща и приятел. А „Джойленд“ ѝ бе толкова дом, колкото и къщичката край брега, в която живеела. Преди години се бяха обърнали един към друг, сблизени от скръбта. Сега любовта им бе здрава като скала. С изключение на дядо си, тя бе много предпазлива в чувствата си, защото когато обичаше, обичаше силно и докрай.

— Би било добре да хванеш някоя пъстърва — каза Меган и бързо го прегърна, преди да се отдръпне. — Тази вечер ще трябва да се задоволим с риба тон на фурна.

— Мислех, че ще излизаш.

— Дядо! — Тя се облегна на печката и с две ръце отметна косата си назад. — Мислиш ли, че бих излязла с мъж, който се опитва да ме свали с пликче шоколадови бисквити? — С едно движение включи котлона под чайника.

— Зависи от мъжа. — Той вдигна поглед към нея и Мег видя огънчето в очите му. Разбра, че най-после бе завладяла цялото му внимание. — На какво прилича?

— Тип плажен безделник — обобщи тя, макар да знаеше, че не бе съвсем вярно. — С нещо каубойско. — Отвърна на усмивката му. — Всъщност имаше страхотно лице. Слабо и волево, много привлекателно, без да е красиво. Би се получило добре от бронз.

— Звучи интересно. И къде го срещна?

— Пред щанда за бисквити.

— И смяташ да направиш риба тон на фурна, вместо да излезеш с него на вечеря? — Дядо ѝ въздъхна дълбоко и поклати глава. — Не

знам какво му става на това момиче — оплака се той на любимата си стръв.

— Беше самоуверен — заяви Меган и скръсти ръце. — И ми се хилеше похотливо. Не трябва ли дядовците да носят пушки, за да плашат с тях мъжете, които се хият похотливо?

— Искаш ли да взема една пушка назаем и да отида на лов за него? — Острото изсвирване на чайника заглуши отговора ѝ. Тя стана да направи чая.

Добро момиче е, мислеше той, докато я гледаше. Понякога малко прекалено сериозна, но добро момиче. Освен това красавица. Не бе изненадан, че някакъв непознат се бе опитал да я покани на среща. Повече го изненадваше, че това не се случваше по-често. Ала Меган можеше да отреже един мъж, без да си отваря устата. Само трябваше да му хвърли един от своите погледи, с които сякаш питаше „Моля, какво ще обичате?“, и повечето мъже се отказваха. Изглежда просто така искаше.

Между Лунапарка и своето изкуство тя сякаш нямаше много време за общуване. Или не се опитваше да намери време, поправи се дядо ѝ замислено. И все пак не бе сигурен, че в отношението ѝ към мъжа от супермаркета не откриваше нещо повече от раздразнение. Ако не се лъжеше, непознатият я бе заинтригувал и поне мъничко ѝ харесваше. Понеже познаваше внучката си добре, той реши за момента да остави тази тема.

— Казват, че времето в събота и неделя ще остане хубаво — отбеляза дядо ѝ и внимателно сложи примамките в рибарската си кутия. — В парка би трябвало да има доста хора. Ти ще работиш ли?

— Разбира се. — Меган сложи на масата две чаши чай и отново седна. — Оправиха ли онези седалки на виенското колело?

— Лично проверих тази сутрин. — Той духна чая си да го охлади, после отпи.

Бе спокоен, видя тя. Дядо ѝ бе простосърдечен човек. Винаги се бе възхищавала на неговата непретенциозност, на кроткия му нрав. Той обичаше да гледа как на хората им е приятно. Повече, добави тя с усмивка, отколкото да ги кара да си плащат за това. „Джойленд“ никога не печелеше много. Той бе много по-добър дядо, отколкото бизнесмен.

До голяма степен Меган се занимаваше с приходите и разходите на Лунапарка. Макар че тези задължения отнемаха от времето за

нейното изкуство, тя знаеше, че паркът ги издържа. И, което бе по-важно, дядо ѝ го обичаше.

В момента бяха на червено повече, отколкото биха се чувствали спокойно. Никой от тях не говореше за това. Споменаваха за подобренията през време на активния сезон. Говореха неопределено за разширяване на дейността през великденските празници и в Деня на загиналите през гражданската война.

Меган пиеше чая си и слушаше с едно ухо приказките на дядо си за наемане на сезонна работна ръка през лятото. Щеше да се заеме с това, когато му дойдеше времето. Той бе фурия, когато трябваше да се оправя с причудливи машинарии и изгорели от слънцето туристи, но имаше склонността да плаща прекалено много и да иска прекалено малко работа от хората, които наемаше. Тя бе по-практична. Налагаше ѝ се.

Това лято щеше да ѝ се наложи да работи непрекъснато. Помисли за миг за недовършената скулптура в ателието си над гаража. Трябваше да почака до декември, каза си Меган и се опита да не въздъхне. Нямаше друг начин, преди нещата отново да потръгнат. Може би догодина... Винаги оставаше за догодина. Имаше друга работа, винаги имаше друга работа. Тя сви рамене и отново се заслуша в монолога на дядо си:

— И затова мисля, че ще наема обичайните студенти и скитници.

— Едва ли това ще е проблем — измърмори Меган. Думата „скитници“ насочи мислите ѝ обратно към Дейвид Кечъртън.

Кеч, помисли тя и си представи лицето му. Нормално би го поставила в категорията „скитници“, ала в него имаше нещо повече. Меган се гордееше със своята наблюдателност, с уменията си да характеризира хората. Дразнеше се, че не може да даде пълно описание на този човек. Още повече я дразнеше, че отново се сецаше за глупавата си среща с един невъзпитан непознат.

— Искаш ли още чай? — Дядо ѝ вече бе тръгнал към печката, преди тя да се отърси от мислите си.

— Аз... Да, разбира се. — Обвини се, че се бе отплеснала по нещо маловажно, когато имаше толкова работа за вършене. — Я да започвам да приготвям вечерята. Сигурно ще искаш да си легнеш рано, щом сутринта ще ходиш за риба.

— Добро момиче. — Дядо ѝ спря газта под чайника и погледна през прозореца. После хвърли един бърз поглед към нищо неподозиращата си внучка. — Надявам се, че имаш достатъчно като за трима — подхвърли уж между другото. — Изглежда, че твоят плажен каубой е намерил пътя към ранчото.

— Моля? — Меган склочи вежди и се изправи.

— Идеално описание, както винаги — похвали я той, докато гледаше как мъжът се приближава. Нехайна, отпусната походка, леко наперена, силно, хубаво лице. Тя се приближи към прозореца и дядо ѝ едва сдържа смеха си, като видя изражението ѝ.

— Това е той — прошепна Меган. Не можеше да повярва на очите си.

— Така си и помислих — съгласи се дядо ѝ.

— Какво нахалство! — измърмори тя мрачно. — Какво невероятно нахалство!

ВТОРА ГЛАВА

Преди дядо й да бе успял да каже нещо, Меган измина няколкото крачки до кухненската врата и я отвори точно в момента, в който Кеч стъпи на верандата. За миг, само за миг в сивите му очи проблесна изненада.

— Нахален си — заяви тя студено.

— Казвали са ми го — съгласи се той сговорчиво. — По-хубава си, отколкото преди един час. — Плъзна пръст по бузата й. — Сега под медната ти кожа има една руменина, която много ти отива. — Обрисува брадичката й и отпусна ръка. — Тук ли живееш?

— Много добре знаеш, че тук живея — сопна му се Меган. — Проследил си ме.

Кеч се засмя:

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Мег. Това, че те намерих тук, е просто допълнителна награда. Всъщност търся Тимъти Милър. Приятел ли ти е?

— Той ми е дядо. — Тя се премести едва доловимо, така че се озова между него и вратата. — Какво искаш от него?

Кеч забеляза покровителствения жест, ала преди да бе успял да каже нещо, дядо й се обади зад гърба й:

— Защо не пуснеш човека да влезе, Меган? Той може сам да ми каже.

— Аз не съм звяр, Мег — каза Кеч тихо.

Тонът му я накара да го погледне по-внимателно. Тя хвърли един поглед зад гърба си, после отново се обърна към Кеч. Изражението й бе предупредително: „Не прави нищо, с което да го разстроиш.“

Забеляза в очите му нещо, което не бе очаквала — нежност. Тя я смути повече, отколкото предишната му арогантност. Меган направи крачка назад към кухнята, и задържа вратата отворена в мълчалива покана.

Кеч й се усмихна и мина покрай нея, като небрежно отметна от бузата й кичур коса. Тя за момент не помръдна, учудена защо толкова

се бе развълнувала от докосването на един непознат.

— Господин Милър? — Меган чу непресторено дружелюбния глас на Кеч и го видя да подава ръка на дядо й. — Аз съм Дейвид Кечъртън.

Дядо й кимна:

— Вие сте човекът, който се обади преди два часа — погледна над рамото му към Меган. — Виждам, че вече сте се запознали с внучката ми.

В отговор очите му се усмигнаха.

— Да. Очарователна е.

Дядо й се засмя и тръгна към печката.

— Точно щях да правя още чай. Искате ли една чаша?

Тя видя как Кеч едва доловимо вдигна вежди. Чаят, помисли си, вероятно не бе любимото му питие.

— С удоволствие. Благодаря. — Той отиде до масата и седна, помисли Меган, сякаш се познаваше с дядо й отдавна и лично. Тя седна до него, наполовина, неохотно, наполовина предизвикателно. Очите й му задаваха въпроси зад гърба на дядо й.

— Казах ли ти, че имаш страхотни очи? — Без да дочака отговора й, насочи вниманието си към рибарската кутия на дядо й. — Имате много хубави примамки. — Взе една костена сепия, после парче дърво, боядисано така, че да прилича на малка жабка. — Сам ли си ги правите?

— Това е половината удоволствие — заяви дядо й и донесе още една чаша на масата. — Вие ловите ли риба?

— От време на време. Сигурно познавате най-добрите места по брега.

— Някои от тях — скромно отвърна дядо й.

Меган се мръщеше към чая си. Дядо й можеше да говори с часове за риболов.

— Мислех да опитам, докато съм тук — спомена Кеч и тя с изненада видя в очите му пресметливо изражение.

— Ами тогава... — Дядо й се запали от идеята. — Може би ще мога да ви покажа едно-две места. Имате ли си въдица?

— Не нося със себе си.

Дядо й махна с ръка на тази дреболия.

— Откъде сте, господин Кечъртън?

— Кеч — поправи го той и се облегна назад на стола си. — От Калифорния.

Това, реши Меган, обясняваше морския му вид. Тя пиеше изстиващия си чай и го наблюдаваше над ръба на чашата.

— Далеч сте от дома — отбеляза дядо ѝ, намести се удобно и извади лулата, която пазеше за интересни разговори. — Имате ли намерение да останете дълго в Мъртъл Бийч?

— Зависи. Искам да поговоря с вас за вашия Лунапарк.

Дядо ѝ дръпна два-три пъти бързо, докато лулата се разпали, и изпусна дим с аромат на череши.

— Да, казахте ми по телефона. Странно, с Меган тъкмо говорехме да наемем помощници за лятото. До началото на сезона остава само месец и половина. — Той лениво изпусна кълбо дим. — По-малко от три седмици до Великден. Някога работили ли сте на въртележка или на сергия?

— Не. — Кеч опита чая.

— Ами... — Дядо ѝ сви рамене. — Лесно е да се научи. Изглеждате ми умен.

Меган отново долови в очите на Кеч смях. Остави чашата си.

— Като на новак не можем да ви плащаме повече от минималното — заяви тя обезсърчително.

Бе принудена да си признае, че той я притесняваше и изнервяше. Ако имаше късмет, щеше да го откаже от „Джойленд“ и да го прати да си търси късмета другаде. Но нещо я смущаваше. Кеч не приличаше на човек, който би приел работа на увеселително влакче за през лятото. В лицето му имаше нещо властно, в стойката му личеше първична сила. И въпреки това в разгулния му чар имаше нещо не съвсем предизвикващо уважение.

Той срещна погледа ѝ без никакво смущение.

— Това звучи разумно. Ти в парка ли работиш, Мег?

Тя преглътна забележката си по повод неговата фамилиарност.

— Често — отговори кратко.

— Странно — отбеляза Кеч замислено. — Кой знае защо, мислех, че си манекенка. Имаш лице за манекенка. — В гласа му нямаше флиртуване.

— Меган е художничка — съобщи дядо ѝ, като пафкаше доволно с лулата си.

— Наистина ли?

Тя видя как очите на Кеч се присвиха и се насочиха към нея. Притеснено се размърда на стола си.

— Май се отклоняваме от темата. Ако си дошъл за работа...

— Не.

— Но... Не каза ли...

— Не мисля — прекъсна я той отново и ѝ се усмихна. Обърна се към дядо ѝ и Меган видя как поведението му едва доловимо се промени. — Аз не искам работа във вашия Лунапарк, господин Милър. Искам да го купя.

Двамата мъже се погледнаха. Дядо ѝ бе изненадан, несъмнено, ала погледът му бе замислен. Никой от тях не забелязваше Меган. Тя се вторачи в Кеч. Лицето ѝ бе открито и младо, и съвсем мъничко изплашено. Искаше ѝ се да се засмее и да каже, че това бе глупава шега, ала знаеше, че не беше. Кеч бе казал точно каквото мислеше.

Бе забелязала под лекомислената му външност ненатрапчива властност и сила. Това беше бизнес, чисто и просто. Виждаше го изписано на лицето му. Погледна към дядо си и усети моментна паника.

— Дядо? — Гласът ѝ бе много тих и той не даде знак да я бе чул.

— Изненадахте ме — каза след малко старецът. После отново започна да пухти с лулата си. — Защо моя парк?

— Направих някои проучвания върху развлекателните заведения тук. — Кеч сви рамене, без да навлиза в подробности. — Вашият ми хареса.

Дядо ѝ въздъхна и издуха дима към тавана.

— Не бих казал, че имам намерение да го продавам, синко. Човек свиква с определен начин на живот.

— С предложението, което съм готов да направя, може да се окаже, че ще ви е лесно да свикнете с друг начин на живот.

Дядо ѝ тихо се засмя.

— На колко сте години, Кеч?

— На тридесет и една.

— Горедолу от толкова време съм в този бизнес. Какво знаете за управляването на Лунапарк?

— Не колкото вас. — Кеч се усмихна и отново се облегна назад. — Но ако имам добър учител, бързо мога да се науча.

Меган видя, че дядо ѝ внимателно изучаваше Кеч. Тя се почувства изключена от разговора и това не ѝ харесваше. Дядо ѝ можеше да го прави съвсем неуловимо. Откри, че Дейвид Кечъртън имаше същия талант. Меган седеше съвсем мълчаливо. Вродената любезност не ѝ позволяваше да се намесва в личен разговор.

— Защо искате да притежавате моя Лунапарк? — попита неочаквано дядо ѝ.

Мег виждаше, че той бе заинтригуван от Дейвид Кечъртън. В главата ѝ зазвъня предупредителен звънец. Последното, което искаше, бе дядо ѝ да се забърка с Кеч. Той щеше да създава само проблеми, бе сигурна.

— Това е добър бизнес — отговори Кеч на въпроса му. — И е забавно. — Усмихна се. — Харесвам нещата, които правят живота забавен. — Умее да каже подходящото нещо, призна тя неохотно, като видя изражението на дядо си. — Ще ви бъда благодарен, ако помислите за това, господин Милър. Можем да поговорим отново след няколко дни.

И знае как да настъпва и отстъпва, помисли Меган.

— Не мога да откажа да помисля — съгласи се дядо ѝ, ала поклати глава. — И все пак може още веднъж да се поогледате. Ние с Мег отдавна работим в „Джойленд“. За нас това е дом. — Погледна закачливо към внучката си. — Вие двамата нямаше ли да ходите на вечеря?

— Не! — Тя му се намръщи.

— Точно за това мислех — отговори веднага Кеч. — Хайде, Мег, ще те черпя един хамбургер. — Стана, хвана я за ръката и я издърпа на крака.

Тя усети, че започва да се ядосва и се опита да овладее гнева си.

— Не мога да ти кажа колко ми е неприятно да откажа такава очарователна покана — започна Меган.

— Тогава не отказвай — прекъсна я той и се обърна към дядо ѝ — Искате ли да дойдете с нас?

Дядо ѝ се засмя и ги побутна към вратата.

— Вървете. Трябва да си приготвя въдицата за сутринта.

— Искате ли компания?

Дядо ѝ го изгледа над лулата си.

— Тръгвам в пет и половина — каза след малко. — Имам една свободна въдица.

— Ще бъда тук.

Меган бе толкова изненадана, че му позволи да я изведе навън, без да възрази отново. Дядо ѝ никога никого не канеше на риболовните си сутрини. Те бяха неговата почивка и той прекалено много обичаше самотата, за да я сподели с някого.

— Той никога не взема никого със себе си — измърмори тя мислите си на глас.

— В такъв случай съм поласкан.

Меган забеляза, че Кеч още държи ръката ѝ, вплел удобно пръсти в нейните.

— Няма да дойда с теб — заяви тя решително и спря да върви. — Може да успееш да очароваш дядо дотолкова, че да те вземе на риба, но...

— Значи мислиш, че съм чаровен? — усмихна се той дръзко и хвана и другата ѝ ръка.

— Ни най-малко — отсече Меган, едва сдържайки се да не му се усмихне в отговор.

— Защо не искаш да дойдеш на вечеря с мен?

— Защото — отговори тя, като го погледна право в очите, — не те харесвам.

Усмивката му стана още по-широка.

— Искам да се опитам да променя мнението ти.

— Не би могъл. — Меган се опита да си издърпа ръката, но Кеч я стисна по-силно.

— Хайде на бас. — Тя отново потисна желанието си да се усмихне. — Ако променя мнението ти, в петък вечерта идваш с мен в парка.

— А ако не? — попита Меган. — Тогава какво?

— Тогава няма повече да ти досаждам. — Усмихна ѝ се настойчиво и самоуверено. — Тя вдигна замислено вежди. Може би си струваше. — Всичко, което трябва да направиш, е да дойдеш днес на вечеря с мен — продължи той. — Само два часа.

— Добре — съгласи се Меган импулсивно. — Разбрано. — Опита се да издърпа пръстите си, ала Кеч не ги пусна. — Бихме могли да си стиснем ръцете, но ти ги държиш.

— Вярно е — съгласи се той. — Тогава ще подпечатаме договора по моя начин.

Бързо я дръпна и тя се блъсна в гърдите му. Усети там сила, която не си личеше в стройното му и малко непохватно тяло. Преди да бе успяла да изрази раздразнението си, устните му бяха уловили нейните.

Бе опитен и внимателен. Меган така и не разбра дали инстинктивно бе разтворила устни или Кеч я бе принудил с нежния връх на езика си.

От момента на допира съзнанието ѝ се изпразни, за да бъде изпълнено само с мисли, върху които не можеше да се съсредоточи. Тялото ѝ пое командването и я поведе към проста капитулация. Тя се разтопи в него. Усещаше твърдите му гърди срещу своите, усещаше устните му, които бавно опустошаваха нейните. Нямаше нищо друго. Меган откри, че няма нищо, за което да се захване. Никаква котва, която да я задържи да не се понесе в дивата вода. Тя простена тихо в знак на протест и се отдръпна.

Очите му бяха по-тъмни, отколкото ѝ се бе сторило, и прекалено замъглени, за да ги разчете. Защо бе мислила, че са толкова прозрачни? Защо бе мислила, че толкова лесно може да се справи с него? Нищо не бе както го бе мислила само преди минути. Дъхът ѝ затрепери, докато се опитваше да се овладее.

— Ти си много топла — обади се той тихо. — Жалко, че толкова се мъчиш да бъдеш сдържана.

— Не съм. Не се мъча... — Меган тръсна глава, като се молеше отчаяно пулсът ѝ да се забави.

— Топла си и се мъчиш. — Кеч стисна приятелски ръцете ѝ, преди да пусне едната от тях. Другата задържа уютно сгушена в своята и я поведе към колата.

В нея се надигна паника и тя се опита да я потисне. Била си целувана и по-рано, напомни си. Това беше съвсем неочаквано. Просто те свари неподготвена.

Ала още докато си го казваше, знаеше, че бе лъжа. Никога по-рано не бе целувана така. И положението вече не бе под контрола ѝ.

— Май не ми се идва — каза му Меган вече по-спокойно.

Кеч се обърна, отвори вратата на колата и ѝ се усмихна:

— Басът си е бас.

ТРЕТА ГЛАВА

Кеч караше черно порше. Меган не бе изненадана. Не би очаквала той да кара нещо обикновено. Не бе трудно да предположи, че Дейвид Кечъртън можеше да си позволи най-доброто от всичко.

Сигурно е наследил парите си, реши тя и се настани на сребристосивата седалка. Сигурно не е работил и един ден през живота си. Спомни си твърдата му грапава длан. Сигурно спортува. Играе тенис, скуош, кара собствената си яхта. Никога не е правил нищо, което си струва. Търси само удоволствието. И го намира, помисли Меган.

Обърна се към него и прибра разпиляната си коса зад раменете. Профилът му бе много хубав, с тази тъмноруса коса, виеща се нехайно над ухото.

— Видя ли нещо, което ти хареса?

Тя се изчерви, ядосана, че я бе забелязал как го зяпа.

— Не си се обръснал — заяви Меган скромно.

Той обърна огледалото за обратно виждане към себе си, сякаш да провери заключението й.

— Май че да. — Усмихна се и се включи в движението. — За следващата ни среща няма да забравям. Не казвай нищо — добави Кеч, като я усети, че се напрегна до него. — Майка ти никога ли не ти е казвала да не говориш, ако не можеш да кажеш нещо хубаво?

Тя преглътна отговора си. Той се усмихна.

— Откога живееш тук?

— Винаги съм живяла тук. — Прозорците бяха отворени и Меган чуваше шума отвън. Музиката от радиоприемниците на различни коли се надвикваше и се сливаше в странна хармония. Харесваше й този объркан, неопределим звук. Почувства се по-спокойна, изправи рамене и отново се обърна към Кеч: — А ти какво правиш?

Той усети нотката на презрение във въпроса й, ала само вдигна вежди.

— Притежавам разни неща.

— Наистина ли? И какви неща?

Кеч спря на червена светлина, обърна се и я погледна право в очите.

— Всичко, което поискам. — Светна зелено и той ловко вкара колата в паркинга.

— Не можем да влезем тук — предупреди го тя, след като хвърли един поглед на скъпия ресторант.

— Защо да не можем? — Кеч изключи мотора. — Тук храната е добра.

— Знам, но не сме облечени както трябва, и...

— Обичаш ли винаги да правиш нещата както трябва? — Въпросът я спря. Меган внимателно се вгледа в лицето му, като се мъчеше да разбере дали не ѝ се подиграва, и не бе сигурна в отговора. — Знаеш ли какво... — Той излезе от колата и се наведе над прозореца. — Помисли за това няколко минути. Аз ще се върна.

Тя го видя как влиза през елегантните врати и поклати глава. Ще го изритат, каза си. И все пак не можеше да не се възхищава на самоувереността му. В нея имаше нещо загадъчно. Скръсти ръце.

— Все пак не го харесвам — измърмори Меган. Петнадесет минути по-късно реши, че го харесва още по-малко. Какъв грубиян! Изскочи от колата. Да я кара да чака толкова време!

Реши да намери най-близкия телефон и да се обади на дядо си, за да го помоли да дойде да я вземе. Пребърка джобовете на джинсите и якето си. Нито цент, помисли вбесено. Пое дълбоко въздух и се запъти към вратата на ресторанта. Трябваше да вземе някоя монета назаем или да измоли разрешение да се обади от телефона на ресторанта. Всичко бе по-добро, отколкото да чака в колата.

В момента, в който отвори вратата, през нея излезе Кеч.

— Благодаря — каза той не принудено и мина край нея.

Тя тръгна ядосано след него. Кеч носеше най-голямата кошница за пикник, която някога бе виждала.

След като отвори багажника и я нагласи вътре, той отново я погледна.

— Е, влизай. — Затвори капака на багажника. — Умирам от глад.

— Какво има там? — попита Меган подозрително.

— Вечеря. — Направи ѝ знак да се качи в колата.

Тя спря до затворената врата.

— Как ги накара да го направят?

— Помолих ги. Гладна ли си?

— Ами, да... Но как...

— Тогава да вървим. — Разположи се на шофьорското място и запали. В момента, в който Меган седна до него, потегли. — Кое е любимото ти място?

— Любимото ми място ли? — повтори тя неразбиращо.

— Не ми казвай, че цял живот живееш тук и си нямаш любимо място. — Кеч обърна към океана. — Къде е?

— Към северния край на плажа. Там не ходят много хора, освен в разгара на сезона.

— Добре. Искам да съм насаме с теб. — От тази прямота сърцето ѝ нервно заподскача. Меган бавно се обърна да го погледне отново. — Нещо лошо ли има в това? — Той отново се усмихваше, малко гаменски и много чаровно.

Тя въздъхна. Имаше чувството, че току-що изкачва първото издигане с увеселителното влакче.

— Вероятно — промълви Меган.

Плажът бе пуст. Чуваха се само виковете на чайките. Тя за момент застана с лице на запад, наслаждавайки се на блясъка на залязващото слънце.

— Обичам това време на деня — каза тихо. — Всичко изглежда толкова спокойно. Сякаш денят е затаил дъх. — Подскочи, когато Кеч сложи ръце на раменете ѝ.

— Спокойно — прошепна той и размачка внезапно схванатите ѝ мускули. Погледна над главата ѝ към залеза. — Аз обичам времето малко преди изгрева, когато птичките току-що са започнали да пеят, а светлината е още мека. — Бавно плъзгаше пръсти нагоре и надолу по врата ѝ. — Трябва по-често да се отпускаш — добави Кеч. Удоволствието започна да става по-тръпчиво и настойчиво. Когато Меган понечи да се отдръпне, той я обърна към себе си.

— Не — отсече тя веднага. — Недей. — Опря ръце на гърдите му. — Недей.

— Добре. — За момент не я пусна, после се наведе да извади кошницата и измъкна бяла покривка. — Освен това е време да ядем —

отбеляза бодро. — Меган взе от него покривката, изненадана, че са му я дали. — Дръж. — Още наведен над кошницата, ѝ подаде чашите.

И кристала, помисли тя замаяно и пое изисканите чаши за вино. След тях имаше порцелан, после сребро.

— Защо са ти дали всичко това?

— Бяха им свършили картонените чинии.

— Шампанско? — Погледна етикета, докато Кеч наливаше. — Трябва да си се побъркал.

— Какво има? — попита той тихо — Не обичаш ли шампанско?

— Всъщност обичам, но съм пила само американско.

— Това е френско. — Кеч ѝ подаде чашата.

Меган отпи.

— Чудесно е — заяви тя, преди да рискува с още една глътка. — Ала нямаше нужда да... — Махна с ръка към покривката.

— Реших, че не съм в настроение за хамбургер. — Той заби бутилката в пясъка. Остави на покривката малка кутийка, после отново се зарови в кошницата.

— Какво е това? — Меган отвори кутийката и се намръщи на лъскавата черна маса вътре. Кеч нареди на една чиния малки филийки препечен хляб. — Да не е... — Замълча невярващо и вдигна очи към него. — Да не е черен хайвер?

— Да. Дай да си взема малко, а? Умирам от глад. — Взе кутийката от нея и щедро си намаза. — Ти не искаш ли? — попита той и отхапа.

— Не знам. — Тя критично го оглеждаше. — Никога не съм опитвала.

— Не си ли? — Кеч ѝ предложи своята филийка. — Опитай. — Меган се поколеба и той се засмя и го поднесе по-близо към устата ѝ. — Хайде, Мег, хапни.

— Солен е — установи тя изненадано. Измъкна филийката от ръката му и отхапа още една хапка. — И е хубав — реши, след като преглътна.

— Можеше да ми оставиш малко — възмути се Кеч, когато Меган дояде филийката. Тя се засмя, намаза друга филийка с хайвер и му я подаде. — Чудех се как ще звучи. — Той взе филийката, но вниманието му бе насочено към нея.

— Кое? — Все още усмихната, Меган облиза малко хайвер от палеца си.

— Смехът ти. Чудех се дали ще е толкова красив, колкото лицето ти. — Отхапа, без да отделя поглед от нея. — Красив е.

Тя се опита да успокои пулса си.

— Нямаше нужда да ме храниш с хайвер и да ме поиш с шампанско, за да ме чуеш как се смея. — Сви нехайно рамене и се отдръпна извън обсега му. — Аз доста се смея.

— Не достатъчно често.

Меган го погледна учудено.

— Защо така мислиш?

— Очите ти са сериозни. Устните ти също. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ. — Може би затова се чувствам длъжен да те накарам да се усмихнеш.

— Колко странно... — Тя седна на пети и се вгледа в него. — Ти почти не ме познаваш.

— Има ли значение?

— Винаги съм мислила, че би трябвало да има — промълви Меган. Кеч отново бръкна в кошницата и тя вече не се изненада, когато той извади опашки от лангуста и пресни ягоди. Засмя се отново, отметна назад косата си и се премести по-близо до него. — Дай да ти помогна.

Докато ядяха, слънцето залезе. Изгря луната и простря светеща пътека през морето. Меган помисли, че това бе като сън — порцеланът и среброто, блестящи на лунната светлина, екзотичните вкусове върху езика ѝ, познатият звук на прибоя и непознатият до нея, който с всяка изминала минута ставаше все по-малко непознат.

Тя вече знаеше точно движението на лицето му, когато се усмихваше, точния звук на гласа му. Знаеше как се къдри косата над ушите му. Неведнъж, омагьосана от лунната светлина и шампанското, едва се сдържаше да не протегне пръсти към тези кичури, да ги докосне.

— Няма ли да си изядеш сладкиша с извара? — Кеч махна с вилицата, после я пъкна в устата си.

— Не мога. — Меган вдигна колене към гърдите си и облегна брадичка на тях. Наблюдаваше го как очевидно се наслаждава на десерта. — Ти как успяваш?

— Старая се. — Той лапна последната хапка. — Опитвам се да докарвам всичко докрай.

— Никога не съм имала такъв пикник — въздъхна доволно тя. Опря се на лакти, протегна крака и се загледа към звездите. — Никога не съм яла нещо по-вкусно.

— Ще предам на Рикардо твоята похвала. — Кеч се премести да седне до нея. Погледът му се плъзна от пищните ѝ коси към нежната извивка на шията ѝ. Лицето ѝ бе обърнато към небето.

— Кой е Рикардо? — попита Меган разсеяно. Не си и помисли да възрази, когато той с върха на пръста си прибра косата ѝ зад ухото.

— Главният готвач. Много обича да го хвалят.

Тя се усмихна. Харесваше ѝ как звукът на гласа му се смесва със звуците на морето.

— Откъде знаеш?

— Така го подмавих да дойде от Чикаго.

— Подмамил си го? Какво искаш да кажеш? — Отне ѝ само миг, за да стигне сама до отговора. — Този ресторант е твой?

— Да. — Кеч се усмихна на недоверчивото ѝ изражение. — Купих го преди две години.

Меган погледна към бялата ленена покривка, обсипана с фин порцелан и тежко сребро. Спомни си, че преди малко повече от две години ресторантът бе на път да фалира. Храната бе прекалено скъпа, а обслужването бавно и немарливо. После изведнъж се оправи. Вътрешното обзавеждане бе променено и, както бе чувала, бяха сложили огледален таван. След като го отвориха отново, заведението поддържаше най-висока репутация в град, който се гордееше с многото си и разнообразни ресторанти.

Насочи отново вниманието си към Кеч.

— Ти ли го купи?

— Да. — Той ѝ се усмихна. — Това изненадва ли те?

Тя го погледна внимателно — небрежните къдрици, избелелите джинси, протритите кецове. Не така си представяше един преуспял бизнесмен. Къде бе костюмът с жилетка и вратовръзка, старателно поддържаната прическа? И въпреки това... Трябваше да признае, че в лицето му имаше нещо.

— Не — каза накрая. — Не, предполагам, че не ме изненадва. — Намръщи се, когато Кеч се премести до нея с лице към морето. —

Купил си го по същия начин, по който искаш да купиш „Джойленд“?

— Казах ти, с това се занимавам.

— Ала това е не само за да ги притежаваш, нали? — настоя Меган. Не бе доволна от небрежния му отговор. — Ти ги правиш да станат печеливши предприятия.

— Това е идеята — съгласи се той. — Има определено удовлетворение в успеха, не мислиш ли?

Тя се поизправи и се обърна към него.

— Но ти не можеш да купиш „Джойленд“, това е целият живот на дядо. Ти не разбираш...

— Може и да не разбирам — съгласи се Кеч безгрижно. — По-късно ще ми го обясниш. Не тази нощ.

— Покри ръката ѝ със своята. — Това не е нощ за работа.

— Кеч, ти трябва да...

— Погледни звездите, Меган — предложи той и сам вдигна глава. — Опитвала ли си се някога да ги преброиш?

Очите ѝ неудържимо се привличаха нагоре.

— Когато бях малка. Обаче...

— Броенето на звезди не е само за децата — заяви Кеч поучително с нотки на смях в гласа. — Идваш ли тук нощем?

Звездите блестяха, увиснали ниско над морето.

— Понякога — промълви тя. — Когато не ми върви работата и трябва да си проясня главата или просто за да бъда сама.

— Каква художничка си ти? — Пръстите му се плъзнаха по кокалчетата ѝ. — Какво рисуваш, морски пейзажи, портрети?

Меган се усмихна и поклати глава:

— Не, аз съм скулптурка.

— Така ли? — Той вдигна ръката ѝ и я разгледа от едната страна, после от другата. — Да, виждам. Ръцете ти са силни и сръчни. — Когато притисна устни към средата на дланта ѝ, тя усети как през цялото тяло я прониза ток. Внимателно издърпа ръката си, после вдигна колене към гърдите си и обви ръце около тях. Без да поглежда към Кеч, го усети, че се усмихва. — С какво работиш? Глина, дърво, камък?

— И с трите. — Меган обърна глава и отново се усмихна.

— Къде си учила?

— Карах курсове в колежа. — Сви нехайно рамене. — После нямаше много време за това. — Отново вдигна поглед към небето. — Тази нощ луната е толкова бяла. Обичам да идвам, когато е пълна, както сега, и светлината е сребриста.

Когато устните му докоснаха ухото ѝ, тя се опита да се отдръпне, ала той обви ръце около раменете ѝ.

— Отпусни се, Мег. — Гласът му шепнеше срещу бузата ѝ. — Има луна и океан, и нищо друго, освен нас.

Устните му гъделичкаха кожата ѝ и тя почти му вярваше. Ръцете и краката ѝ бяха натежали, опиянени от виното и от магията на неговото докосване. Кеч спусна устни към шията ѝ и Меган простена.

— Кеч, по-добре да си тръгвам. — Той обрисуваше брадичката ѝ с леки целувки. — Моля те — прошепна безсилно.

— По-късно — измърмори Кеч и се върна да захапе ухото ѝ. — Много, много по-късно.

— Не, аз... — Тя обърна глава и думите отмряха.

Устните ѝ бяха само на един дъх разстояние от неговите. Той се наведе към нея и Меган го погледна с разширени очи. Но устните му не докоснаха нейните. Задържаха се, предлагаха, обещаваха. Тя отново простена и притвори очи, когато Кеч започна да гъделичка с език ъгълчетата на устните ѝ. Ръцете му изобщо не я докосваха. Единственият им допир бяха устните и езикът му върху кожата ѝ, и дъхът им, който се смесваше.

Меган усети как съпротивата ѝ изчезва, пласт след пласт, докато остана само желание. Забрави за опасностите, за последствията. Можеше само да чувства. Устните ѝ потърсиха неговите. Сега нямаше нито колебание, нито свенливост, само искане, нетърпеливо искане. Жадуваше да почувства отново това, което бе почувствала преди — сладостното объркване, тъмните усещания.

Ала той продължаваше да не я докосва и тя обви ръце около него и го привлече по-близо. Кеч простена от удоволствие, когато целувката стана по-дълбока. Въпреки това я остави тя да води. Сега я докосваше, но леко, само с върховете на пръстите по косите. От ударите на сърцето си Меган почти не чуваше приборя. Най-накрая устните им се разделиха и тя се отдръпна и пое дълбоко въздух.

Ала той не я пускаше да се отдалечи.

— Пак ли — Въпросът бе тих, но сякаш раздра нощта.

На върха на езика ѝ бе да откаже. Знаеше, че далеч не бе на твърда почва. Ръката му, обвита около шията ѝ, я привлече един дъх по-близо.

— Да — каза Меган и потъна в прегръдките му. Този път Кеч не бе толкова пасивен. Показа ѝ, че има много начини да се целува. Бавно и леко, дълго и дълбоко. И езикът, и зъбите, и устните — всички можеха да доставят удоволствие. Заедно се отпуснаха върху пясъка.

Бе груба постелка, ала тя усещаше само вълнението от устните му върху кожата ѝ, когато се насочиха към шията ѝ. Прокара пръсти през косата му. Устните му се върнаха към нейните, сега по-алчни, по-настойчиви. Тя бе готова за това, отвърщаше, молеше се.

Когато дланта му улови голата плът на гърдта ѝ, Меган измърмори в знак на протест. Не бе го усетила кога бе разкопчал ципа на якето ѝ, нито копчетата на ризата. Но ръката му бе нежна, увещаваща. Пръстите му я докосваха леко като шепот. Протестът се разтопи в отстъпление, после се разгоря в страст. Тя тлееше току под кожата ѝ и заплашваше да избухне в нещо, което да излезе извън контрола ѝ. Меган се раздвижи и ръцете му станаха по-малко нежни.

Сега в целувката му се усещаше глад. Тя го вкусуваше и ароматът му бе по-силен от всичко, което бе познавала досега. Той бе по-изкусителен от тихите думи ѝ шампанското, и по-плашещ.

— Искам те — прошепна Кеч в устните ѝ, ала това не бе обичайният му безгрижен тон. — Искам да правя любов с теб.

Меган усети как самообладанието я напуска. Нуждата ѝ от него бе всепоглъщаща, апетитът ѝ ненаситен. Мъчеше се да се върне в реалността, да си спомни кои бяха те. Имена, места, отговорности. Имаше не само луна и море. А той бе непознат, човек, когото току-що бе срещнала.

— Не. — Успя да освободи устните си от неговите и с мъка се изправи на крака. — Не. — Повторението прозвуча треперливо. Тя непохватно започна да закопчава ризата си.

Кеч се изправи и хвана края на ризата ѝ. Меган го погледна изненадано. Очите му вече не бяха ведри, но гласът му бе убийствено спокоен.

— Защо не?

Тя преглътна. Сега в него имаше не ленива арогантност, а нещо безмилостно. Бе го почувствала, ала сега го видя и ѝ подежда много

по-силно.

— Не искам.

— Лъжеш — отсече просто той.

— Добре — кимна Меган, признавайки, че бе прав. — Не те познавам.

Кеч наклони глава в знак на съгласие, но придърпа ризата ѝ, за да я привлече към себе си.

— Ще ме опознаеш — обеща той и я целуна изгарящо. — Ала ще почакаме дотогава.

Тя се опитваше да успокои дишането си и да стабилизира пулса си.

— Мислиш, че винаги трябва да получаваш това, което искаш ли? — попита Меган. Отново бе предизвикателна.

— Да — засмя се Кеч. — Разбира се.

— Ще останеш разочарован. — Плесна ръцете му да го накара да пусне ризата ѝ и започна да се закопчава. Пръстите ѝ вече не трепереха. — Не можеш да получиш „Джойленд“ и не можеш да получиш мен. И двете не се продаваме.

Той я хвана за рамото толкова грубо, че тя бързо го погледна.

— Аз не купувам жени. — Бе ядосан, очите му бяха потъмнели от гняв. Приятният му глас бе станал твърд като кремък. Художничката в нея бе очарована от чертите на лицето му, жената бе смутена от тона му. — Не ми се налага. И двамата знаем, че ако те бях убеждавал още малко, тази вечер можех да те имам.

Меган се изскубна от ръката му.

— Това, което се случи тази вечер, не значи, че те смятам за неустойим. — С едно рязко движение вдигна ципа на якето си. — Мога само да повторя, че не можеш да имаш „Джойленд“ и не можеш да имаш мен.

Кеч за момент я погледна как стои под лунната светлина с гръб към морето. Отново се усмихна, бавно и арогантно.

— Ще ви имам и двете, Мег — обеща тихо. — Преди да е започнал сезонът.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следобедното слънце струеше в ателието на Меган. Тя не го забелязваше — нито него, нито песента на птичките зад прозореца. Съзнанието ѝ бе съсредоточено върху глината, с която работеха ръцете ѝ, или по-точно върху това, което виждаше в частично оформената буца.

Бе изоставила проекта, върху който работеше — нещо, което рядко правеше, за да започне нов. Новата тема я бе преследвала цяла нощ. Щеше да се освободи от Дейвид Кечъртън, като направи бюста му.

Ясно го виждаше, знаеше точно какво иска да улови: сила и решителност под приятната и непринудена външност.

Макар още да не си го бе признала, предишната нощ той я бе изплашил. Не физически — бе твърде интелигентен, за да използва груба сила — а със силата на личността си. Сърдито удари по глината. Очевидно Кеч бе човек, който получаваше това, което искаше. Ала Меган бе твърдо решила, че този път нямаше да стане неговото. Той скоро щеше да разбере, че не можеше да принуди нито нея, нито дядо ѝ. Бавно и методично пръстите ѝ извайваха чертите на лицето му. Даваше ѝ известно удовлетворение да има контрол над него, макар и само чрез глината.

Почти без да мисли оформи небрежна къдрица над веждата му. Отстъпи назад да го огледа. По някакъв начин бе уловила характера му. Кеч бе негодник, реши тя. Старомодната дума му подходеше. Представяше си го с ботуши и чифте пищови как раздава картите за комар, представяше си го със сабя, като капитан на пиратски кораб... Пръстите ѝ разсеяно галеха глинените къдрици. Той би се смял в лицето на вятъра, би плякосвал съкровища и жени, където и да ги намереше. Жени... Мислите ѝ се върнаха към предишната нощ. Към усещането за устните му върху нейните, за докосването на ръката му върху кожата ѝ. Спомняше си пясъка, върху който бяха легнали заедно, миризмите и звуците на морето. И си спомняше как лунната светлина

падеше върху косата му, как ръцете ѝ я търсеха, докато устните му се скитаха по нейните, колко гъста и мека бе тя. Как...

Меган спря ужасена. Погледна надолу към пръстите си в глиненото повторение на косите на Кеч. Изруга и почти, почти съвсем смачка глината отново до безформена маса. Овладея се, стана и се отдръпна от оформящия се бюст. Никога не би трябвало да си позволява да се отклонява от работата си заради дребни неприятности. Вечерта, прекарана с Кеч, попадеше в тази категория. Само една дребна неприятност. Нищо важно.

Но ѝ бе трудно да се убеди, че това бе вярно. И интуицията, и чувствата ѝ казваха, че той бе важен, много по-важен, отколкото би трябвало да бъде един непознат за една разумна жена.

А аз съм разумна, напомни си тя. Пое дълбоко въздух и отиде да измие глината от ръцете си. Трябваше да бъде разумна. Дядо ѝ имаше нужда от някой до себе си, който да му напомня, че сметките трябва да се плащат. Докато си бършеше ръцете, по лицето ѝ се разля усмивка. Меган помисли, както ѝ се случваше от време на време, че бе била за дядо си не по-малко спасител, отколкото той за нея.

В началото бе много малка и много зависима от него. И дядо ѝ не я изостави. После, когато порасна, тя започна да му помага, като пое задълженията, които бяха уморителни за него — счетоводството и банковите операции. Често Меган пренебрегваше собствените си желания, за да изпълни това, което смяташе за свое задължение. Занимаваше се с числа, с лишения от всякаква романтика процес на събиране и изваждане. Ала се занимаваше също с въображаемия свят на изкуството. Имаше моменти, когато бе дотолкова потънала в своята работа, че забравяше правилата, които бе определила за ежедневиия живот. Често се чувстваше разкъсвана в две посоки. Имаше достатъчно неща на главата си и без Дейвид Кечъртън.

Защо един практически непознат за нея човек можеше толкова успешно да разстрои крехкото равновесие на нейния свят, тя не знаеше. Поклати глава. Вместо да се задълбочава в това, реши да си изкара яда, като довърши бюста му. Когато го направеше, може би щеше да успее да види по-ясно как точно го възприема. Хвана се отново за работа.

Следващият час мина бързо. Забрави, че бе ядосана, задето Кеч бе отишъл на риба с дядо ѝ. Колко досадно бе да го види толкова

нетърпелив и добре отпочинал, когато надзърна иззад пердето на спалнята си в пет и половина тази сутрин! Хвърли се обратно в изпомачканите си завивки, за да прекара още един час, вперила натежалите си очи в тавана. Не искаше да си спомня колко приятно звучеше смехът му в тишината преди изгрева.

Чертите на лицето му точно придобиваха форма под ръцете ѝ, когато чу звука на приближаваща се кола. Разнесе се смехът на Кеч, последван от по-дрезгавия смях на дядо ѝ.

Тъй като ателието ѝ бе над гаража, Меган виждаше от птичи поглед къщата и алеята към нея. Видя как Кеч извади тяхната рибарска хладилна чанта от багажника на пикапа. На лицето му бе изписана усмивка, но каквото и да казваше, бе прекалено тихо, така че тя не можеше да го чуе. Дядо ѝ отметна назад глава, буйната му бяла коса се развя и той избухна в смях. После дружелюбно плесна Кеч по гърба. Без никаква причина настроението ѝ се развали. Те двамата изглежда се погаждаха доста добре.

Продължи да наблюдава мъжете, докато те разтоварваха въдици и кутии с рибарски принадлежности. Кеч бе облечен почти както предния ден. Върху светлосинята му тениска имаше някакъв надпис, ала думите бяха избледнели и разстоянието бе прекалено голямо, така че Меган не успя да го разчете. Той носеше рибарската кошница на дядо ѝ — още нещо, което я подразни. Бе принудена да признае, че те двамата изглеждаха добре заедно. Набиваше се на очи контрастът между годините и фигурите им, но и двамата ѝ се струваха изключително мъжествени. И двамата не изглеждаха нито изискани, нито разглезени. Тя се задълбочи в приликите и разликите между тях и когато Кеч вдигна поглед и я видя на прозореца, Меган продължаваше да гледа надолу, погълната от това, което виждаше, и забравила за всичко друго.

Той се засмя и килна назад рибарската си шапка, за да вижда по-добре. Прозорецът бе дълъг, рамката стигаше чак до коленете ѝ. На неговия фон тя изглеждаше като в рамка на портрет в цял ръст. Както ѝ бе навик, когато работеше, бе опънала назад косата си. Лицето ѝ изглеждаше по-младо и по-уязвимо, очите ѝ по-широки. Старата риза на дядо ѝ, която използваше като работна престилка, я правеше да изглежда по-дребна.

Очите ѝ срещнаха очите на Кеч и за момент ѝ се стори, че вижда нещо да проблясва в тях — нещо, което за малко бе видяла предната нощ под лунната светлина. Кожата ѝ потръпна в отговор. После усмивката му отново стана арогантна, очите му се засмяха.

— Слез долу, Мег. — Махна ѝ и се наведе да вземе хладилната чанта. — Донесли сме ти подарък. — Обърна се да внесе чантата през задния вход на къщата.

— Предпочитам изумруди — извика тя в отговор.

— Следващия път — обеща той безгрижно, преди да изчезне с чантата зад ъгъла на къщата.

Намери Кеч сам. Той се гласеше да почисти уловената риба и като я видя, се усмихна и остави ножа, после, за нейна най-голяма изненада, я привлече към себе си и силно я целуна. Целувката бе не страстна, а непринудено собственическа, ала предизвика реакция, която я изненада със силата си. Меган потресено се отдръпна.

— Ти не можеш просто да...

— Току-що го направих — възрази Кеч. — Ти работеше — заяви просто, сякаш опустошителната целувка никога не я бе имало. — Бих искал да видя ателието ти.

По-добре, реши тя, да го остави той да води и да поддържа разговора лек.

— Къде е дядо ми? — попита тя и се приближи към хладилната чанта, за да вдигне капака.

— Дядо е вътре и прибира въдиците.

Макар всеки, който познаваше Тимъти Милър, да го наричаше дядо, Меган се намръщи:

— Бързо напредваш, а?

— Да. Аз харесвам дядо ти, Мег. Ти най-добре от всички трябва да разбираш колко е лесно това.

Тя се вгледа внимателно в него. Пристъпи крачка напред, сякаш опитваше въздуха между тях.

— Не знам дали трябва да ти вярвам.

— Не трябва. — Кеч отново се засмя и прокара пръст по носа ѝ. — Нито за секунда. — Отвори капака и махна с ръка към рибата вътре. — Гладна ли си?

Меган се усмихна, поддала се на очарованието му, въпреки предупрежденията на разума.

— Не бях. Но бих могла да бъда. Особено ако не трябва аз да я чистя.

— Дядо ти ми каза, че си гнуслива.

— Така ли ти каза? — Тя хвърли един унищожителен поглед към къщата. — И какво друго ти каза?

— Че обичаш нарциси и че на времето си имала плюшено слонче на име Хенри.

Устата ѝ увисна.

— Казал ти е това!

— И че гледаш страшни филми, а после спиш завита презглава.

Меган присви очи, а той се усмихна още по-широко.

— Извини ме — каза тя сърдито, бутна го настрана и се втурна към кухненската врата. Зад гърба си чуваше смеха му.

— Дядо! — Намери го в тясното килерче до кухнята, в което държеше рибарските си принадлежности.

Той ѝ се усмихна с любов.

— Здравсти, Меган. Да ти кажа, това момче знае да лови риба. Да, знае.

Очевидната му симпатия към Кеч я накара да стисне зъби.

— Това е най-добрата новина, която съм чула през целия ден — заяви тя и влезе в стаята, опряла ръце на кръста си. — Но защо точно реши, че трябва да казваш на „това момче“, че съм имала плюшено слонче и че спя завита презглава? — Дядо ѝ вдигна ръка, уж да се почеше по главата. Ала не успя да го направи навреме, за да скрие усмивката си. Меган склочи вежди. — Дядо, наистина! — възкликна тя, загубила търпение. — Трябва ли да дрънкаш за мен, сякаш съм малко момиченце?

— Ти винаги ще бъдеш моето малко момиченце — мило обясни той и я целуна по бузата. — Видя ли тази пъстърва? Цяла вечер ще пържим риба.

— Предполагам — започна вбесено Меган и скръсти ръце, — че той ще вечеря с нас.

— Ами разбира се — примигна дядо ѝ. — В края на краищата, Мег, той улови половината риба.

— Колко мило!

— Мислехме, че ти може да забъркаш твоите специални тарталети с боровинки. — Усмихна ѝ се невинно.

Тя въздъхна примирено.

След минути дядо ѝ чу тропането на тенджери и тигани. Ухили се и безшумно се измъкна от стаята.

— Да забъркам тарталети — мърмореше Меган и блъскаше тестото. — Мъже!

Бе се навела да пъхне формите във фурната, когато зад гърба ѝ се затръшна вратата на кухнята. Тя се обърна, изтри ръце в джинсите си и видя очакваната усмивка.

— Чувал съм за твоите тарталети — сподели Кеч и остави почистената риба на масата. — Дядо ти каза, че има да свърши някои неща в гаража и да го извикаме, когато вечерята е готова.

Меган погледна през остъклената врата към съседната сграда.

— О, така ли каза? — обърна се отново към Кеч. — Е, ако си въобразяваш, че ще седнеш и ще чакаш да ти сервирам, много се лъжеш.

— Нали не си помислила, че ще ти позволя да приготвиш моята риба? — прекъсна я той. Тя го зяпна. — Аз винаги сам пържа рибата, която съм уловил. Къде е тиганът? — Мълчаливо, без да го изпуска от поглед, Меган посочи към бюфета. Кеч клекна да го изрови. — Не че се опасявам, че не си добра готвачка — продължи той, когато се изправи с чугунения тиган в ръка. — Просто знам, че аз съм добър готвач.

— Да не искаш да кажеш, че аз не мога да опържа както трябва тези нещастни рибки?

— Да кажем само, че не обичам да рискувам вечерята си. — Започна да надзърта по чекмеджетата. — Защо не направиш салатата, а рибата да оставиш на мен? — Намери галетата и изръмжа одобрително.

Тя го гледаше как свойски рови из кухненските ѝ чекмеджета.

— Защо не си вземеш пъстървата и не... — започна Меган.

Предложението ѝ бе прекъснато от дрезгавия звънец на часовника на фурната.

— Сладкишът ти! — Кеч отиде до хладилника за яйца и мляко.

Тя с върховно усилие се овладя дотолкова, че да се заеме с формите. Остави ги да изстиват и реши да приготви салатата на десетилетието, която да посрами неговата пържена пъстърва.

Известно време работеха мълчаливо. Горещото олио изсъска, когато той сложи вътре панираната пъстърва. Меган накъса листата на марулята и започна да реже пресните зеленчуци. Миризмата, която се разнасяше от тигана, бе изкусителна. Меган обели един морков и въздъхна. Като я чу, Кеч въпросително вдигна вежди.

— Май те бива, а? — усмихна се тя неохотно. — Май го правиш както трябва.

Той сви рамене и измъкна от ръцете ѝ моркова.

— Повече би ти харесало, ако не ме биваше, нали?

— Отхапа от моркова, преди да бе успяла да му го вземе. Меган поклати глава и взе друг.

— Щеше да ми е по-приятно, ако се суетеше и объркваше всичко.

Той наклони глава и обърна с една лопатка цвърчащата риба.

— Това комплимент ли е?

Тя се намръщи и замислено нарязва моркова на кубчета.

— Не знам. Може би щеше да ми е по-лесно да се справя с теб, ако не изглеждаше толкова способен.

Кеч я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Това ли искаш да направиш? — Пръстите му нежно масажираха кожата ѝ. — Да се справиш с мен?

— Меган усети, че я привлича към себе си, и опря ръце на гърдите му. — Нервна ли те правя?

— Не — тръсна глава тя. — Не, разбира се, че не. — Той само вдигна вежди и я привлече по-близо. — Да — призна припряно Меган и се отскубна. — Да, по дяволите. — Измарширува до хладилника и извади боровинковия пълнеж, който бе приготвила. — Няма нужда да изглеждаш толкова доволен — скастри го тя. Искаше ѝ се да можеше да докара в тона си раздражението, което мислеше, че трябва да чувства. — Няколко неща ме правят нервна. — Започна да пълни с лъжица формите с крема. — Змии, развалени зъби и големи недружелюбни кучета. — Чу го как се засмя, обърна се и се усети, че му се усмихва. — Трудно е да изпитвам силна антипатия към теб, когато ме разсмиваш.

— Трябва ли да изпитваш силна антипатия към мен? — Кеч ловко обърна рибата и олиото изсъска.

— Това ми беше планът — призна Меган. — Идеята ми се струваше добра.

— Защо да не опитаме друг план? — предложи той и отново започна да рови в бюфета, търсейки голяма чиния. — Какво харесваш, освен нарциси?

— Сладолед — отговори тя, без да се замисля. — Оскар Уайлд. Да ходя боса.

— Ами бейзбола?

Меган спря да пълни формите.

— Какво за бейзбола?

— Харесваш ли го?

— Да. — Тя се замисли и се усмихна. — Всъщност да, харесвам го.

— Знаех си, че имаме нещо общо — засмя се Кеч и изключи газта под тигана. — Защо не извикаш дядо си? Рибата е готова.

Имаше нещо прекалено уютно в начина, по който тримата седяха около кухненската маса и ядяха вечерята, за която всеки по някакъв начин се бе потрудил, мислеше Меган. Тя чувстваше нарастващата симпатия между двамата мъже и това я тревожеше. Бе сигурна, че Кеч все още бе твърдо решен да купи „Джойленд“. И въпреки това дядо ѝ бе очевидно щастлив в неговата компания. Меган реши, че макар да не можеше да вярва безрезервно на Кеч, не можеше да изпълни и първоначалния си план. Не можеше да изпитва антипатия към него, нито да му попречи да се докосне до живота им. Помисли, че най-добре бе да не се задълбава по какъв точно начин докосва нейния живот.

— Чуйте какво ще ви кажа... — Дядо ѝ въздъхна над празната си чиния и се облегна назад на стола си. — След като вие двамата пригответе вечерята, аз ще измия чиниите. — Премести поглед от Меган към Кеч. — Защо не излезете да се поразходите? Меган обича да се разхожда по плажа.

— Дядо!

— Знам, че вие, младите, обичате да сте сами — продължи той безсрамно.

Тя отвори уста да възрази, ала Кеч я изпревари:

— Винаги съм готов да се разхождам с красива жена, особено ако това значи да се спася от миенето на чинии.

— Толкова си любезен! — възмути се Меган.

— Всъщност наистина бих искал да видя ателието ти.

— Заведи Кеч горе, Меган — настоя дядо й. — Цял ден се хваля с работите ти. Нека сам види.

След моментно колебание тя реши, че бе по-просто да се съгласи. Със сигурност нямаше нищо против да покаже на Кеч работите си. Освен това имаше малка надежда, че бе по-безопасно да го остави да се мотае из ателието й, отколкото да се разхожда с него по плажа.

— Добре. — Меган се изправи. — Ще те заведа горе.

Докато минаваха през остъклената врата, Кеч обви ръка около раменете й.

— Хубаво място — отбеляза той и огледа малкия двор, обграден с храсти азалия. — Много спокойно и подредено.

Тежестта на ръката му й бе приятна. Тя й позволи да остане върху рамото й, докато вървяха към гаража.

— Не мислех, че нещо спокойно и подредено може да ти се стори кой знае колко привлекателно.

— Има си време за увеселителни влакчета и време за люлеещ се стол на терасата. — Кеч я погледна, когато Меган спря пред стълбите. — Мислех, че го знаеш.

— Знам го — отвърна тя, усетила, че връзката й с него започва да се изплъзва от контрола й. — Не мислех, че и ти го знаеш. — Замислено изкачи стълбите. — Доста малко ателие, предполагам, и не много впечатляващо. Всъщност е място, където да работя, без да преча на дядо и без той да ми пречи. — Отвори вратата и запали лампата, защото слънцето вече залязваше.

Тук имаше много по-малко ред, отколкото Меган позволяваше в други области на живота си. Тази стая бе нейна, изключително нейна, много повече, отколкото спалнята й в къщата наблизо. Тук имаше инструменти — различни длета, ножове и пили. Върху един стол небрежно бе праметната работната риза, която бе хвърлила, когато Кеч я извика да слезе. Вътре чакаха бъдещите й проекти, недокоснати плочи варовик и трупчета дърво. Имаше и едно скъпоценно парче мрамор, което тя свидливо си пазеше. Навсякъде, по лавиците, върху масата и дори на пода имаше нейни работи.

Кеч мина покрай нея и влезе в стаята. Странно, Меган почувства някаква нервност. Усети се, че се чуди как да реагира, ако той ѝ кажеше нещо критично, или по-лошо, ако я залъжеше с някой неискрен комплимент. Работата ѝ за нея бе важна и тя я приемаше много лично. За своя изненада осъзна, че държи на мнението му. Тихо затвори вратата зад себе си и опря гръб на нея.

Кеч се бе насочил направо към малкия етюд от кестеново дърво — момиченце, строящо пясъчен замък. Меган особено си го харесваше, защото бе постигнала настроението, което бе търсила. На лицето на детето бяха изписани не само младост и невинност. Момиченцето се виждаше като принцеса в кулата на замъка. Полуусмивката на лицето му караше зрителя да вярва в приказките с щастлив край.

Малката скулптура бе удивително детайлна, започващият да се оформя назъбен покрив, кулите на замъка, тъничките пръсти на момичето, които моделираха пясъка. Косите ѝ бяха дълги, падаха върху раменете ѝ и се развяваха пред лицето, сякаш подхванати от вятъра. Когато завърши етюда, Меган имаше чувството, че бе успяла. Но сега, докато гледаше как Кеч го върти в ръцете си със странно строго стиснати устни и напрегнат поглед, започна да я гризе съмнение.

— Това твоя работа ли е?

Понеже мълчанието му ѝ се бе сторило вечно, тя подскочи от гласа му.

— Ами... Да... — Докато се чудеше какво още да каже, той се обърна да огледа стаята.

Вземаше статуетка след статуетка, оглеждаше ги и не казваше нищо. Мълчанието се проточи и с всяка минута Меган ставаше все по-неспокойна. Поне да бе казал нещо, мислеше тя. Вдигна захвърлената риза и я сгъна, нервно приглади гънките, докато слушаше тихия звук от кецовете му по дървения под.

— Какво правиш ти тук?

Меган рязко се обърна с широко отворени очи. Каквато и реакция да бе очаквала, това определено не бе гняв. А на лицето му бе изписан гняв, остър, всепроникващ гняв, който я накара още по-здраво да стисне изпокъсаната риза.

— Не разбирам за какво говориш. — Гласът ѝ бе спокоен, ала сърцето ѝ започваше да бие по-бързо.

— Защо се криеш? — настоя Кеч. — От какво се страхуваш?

Тя объркано поклати глава.

— Не се крия, Кеч. Говориш глупости.

— Аз ли говоря глупости? — Той направи крачка към нея, после се обърна и отново закричи. Меган слисано го гледаше. — Мислиш ли, че не е глупост да създаваш такива неща и да ги заключваш в една стаичка над гаража? — Вдигна полираната варовикова статуетка, изобразяваща прегърнати мъж и жена до раменете. — Когато си надарена с такъв талант, ти имаш задължения. Какво смяташ да правиш, да продължаваш да ги трупаш тук, докато не остане място?

Реакцията му напълно я обърка. Тя огледа стаята.

— Не, аз... От време на време нося някои неща в художествената галерия в центъра. Продават се доста добре, особено през сезона, и... — Прекъсна я цветистата му ругатня. Меган отново насочи цялото си внимание към него. Наистина ли този вбесен мъж бе същият, който преди малко толкова добродушно бе пържил пъстърва в кухнята ѝ? — Не разбирам защо си толкова ядосан. — Усети се, че мачка нервно ризата и раздражено я захвърли на пода.

— Пилеене — отсече Кеч и остави статуетката обратно на лавицата. — Пилеенето ме вбесява. — Приближи се към нея и я хвана за раменете. — Защо не си направила нищо със своите работи? — Гледаше я право в очите и искаше отговор, не увъртане.

— Не е толкова просто — започна тя. — Аз имам отговорности.

— Твоите отговорности са към самата теб, към твоя талант.

— Говориш така, сякаш нещо много съм сбъркала. — Меган смутено се вгледа в лицето му. — Направила съм това, което знам как да правя. Не разбирам защо си толкова сърдит. Има неща, като време и пари, с които трябва да се съобразявам. Бизнес, който трябва да се върти. И реалности, които трябва да приемам. — Поклати глава. — Не мога да изпратя работите си в картинната галерия „Чарлстън“ и да искам да ги изложат там.

— Това би било по-разумно, отколкото да ги заключваш тук. — Той рязко я пусна и отново закричи. Бе много по-опасен, отколкото отначало си бе представяла, помисли тя. Погледна към глината, увита в мокра кърпа. Пръстите я сърбяха да започне да работи, докато

впечатленията струяха в главата ѝ. — Кога за последен път си била в Ню Йорк? — обърна се отново към нея Кеч. — В Чикаго, в Лос Анджелис?

— Не могат всички да обикалят света. Някои хора са родени за други неща.

Той взе момичето с пясъчния замък, после отиде до двойката от варовик.

— Искам да купя тези двете. Ще ми ги продадеш ли?

Бяха две от любимите ѝ неща, макар напълно противоположни по тон.

— Да, защо не. Щом ги искаш.

— Ще ти дам петстотин долара. — Очите на Меган се разшириха. — За всяко от тях.

— О, не, те не струват...

— Сигурно струват много повече. Имаш ли кутия, в която да ги нося?

— Да... Но, Кеч... — Тя замълча и отметна бретона от очите си. — Хиляда долара?

Той остави двете статуетки и се върна при нея. Бе още ядосан, Меган чувстваше как гневът се излъчва от него.

— Мислиш ли, че е по-безопасно да се подценяваш, отколкото да приемеш колко струваш?

Тя понечи да възрази разгорещено, после се спря. Безпомощно вдигна ръце. Кеч се обърна сам да потърси кутия.

Меган го гледаше как увива статуетките в стари вестници. Все още бе намръщен, очите му светеха гневно.

— Ще ти донеса чек — заяви той и излезе, без да каже дума повече.

ПЕТА ГЛАВА

Разнесе се дълъг, пронизителен писък. Увеселителното влакче с грохот полетя в следващия завой и наклони пътниците си. Светлините по средата примигваха и бе шумно. Толкова шумно. Фучене и вой на машини, електронно бръмчене и бибиפקане от видеоигрите, пукане на въздушни пушки и викове на продавачи.

Над всичко се носеше тенекиена музика, ала най-вече се чуваха звуци на хора. Те се смееха, викаха, говореха, крещяха. Миришеше на пуканки, лешници, печени кренвирши, машинно масло.

Меган зареди още една пачка патрони във въздушната пушка и я подаде на бъдещия шампион.

— Зайците са пет точки, патиците десет, елените двайсет и пет, а мечките петдесет.

Шестнадесетгодишният снайперист се прицели и успя да удари една патица и един заек. За награда си избра гумена змия и момичето му изпищя с отвращение.

Меган поклати глава, докато ги наблюдаваше как се отдалечават. Момчето прегърна момичето през рамо, после развали цялата романтика, като размаха змията пред носа ѝ. Спечели си едно бързо смушкване в ребрата.

Тази вечер нямаше много хора, но това трябваше да се очаква извън сезона. Особено когато наоколо имаше толкова много други Лунапаркове с повече въртележки, увеселения и видеоигри. Меган нямаше нищо против това затишие. Тя бе умислена, както през цялото време от вечерта, когато Кеч видя нейното ателие. От три дни не го бе чувала. Отначало страшно ѝ се искаше да го види, да поговори с него за нещата, които ѝ бе казал. Той я бе накарал да се замисли, да обърне внимание на онази част от себе си, която през по-голямата част от живота си бе пренебрегвала или потискала.

Ала след като минаха три дни, желанието ѝ да говори с Кеч избледня. В края на краищата, какво право имаше той да критикува начина ѝ на живот? Какво право имаше да я кара да се чувства така,

сякаш бе извършила престъпление? За няколко минути бе успял да я обвини, да я даде под съд и да я осъди. След това бе изчезнал.

Три дни, мислеше Меган, докато подаваше пушката на следващия кандидат за точен стрелец. Три дни без никакъв знак. А тя се бе оглеждала за него, макар да се мразеше за това. Бе го чакала. Дните минаваха и Меган намери спасение в гнева. Кеч не само я бе критикувал и ѝ се бе карал, спомни си тя, а и си бе отишъл с две от любимите ѝ скулптури. Хиляда долара — утре по това време, каза си Меган и сложи нова пачка в празната пушка. Само приказки. Приказки. Това той го можеше. Сигурно всичко бяха приказки — че онзи ресторант бе негов. Но защо? Мъже като него нямаха нужда от логични причини, реши тя. Всичко бе самолюбие.

— Мъже — измърмори Меган и подаде пушката на следващия клиент.

— Знам какво имаш предвид, сладурче — намигна ѝ закръглената руса жена и взе пушката.

Меган отметна бретона от челото си и още повече се намръщи.

— На кой му трябват?

Жената опря пушката на рамо.

— На нас, сладурче. Това е проблемът.

Жената спечели сто двадесет и пет точки и Меган въздъхна дълбоко.

— Добра стрелба — похвали я тя. — Изберете си нещо от втория ред.

— Дай ми хипопотама, сладурче. Малко прилича на втория ми съпруг.

Меган се засмя, взе го от лавицата и ѝ го подаде. Жената го пхна под мишница, отново ѝ намигна и се заклатушка нататък.

Меган се облегна назад, докато две деца си опитваха късмета. Разговорът бе типичен за неофициалните отношения между хората в увеселителните паркове. Тя се усмихна. Чувстваше се ако не съвсем успокоена от забележките на жената, то поне по-малко мрачна. Ала тази жена не познава Кеч, спомни си Меган и отново подаде пушка и взе четвърт долар. Аз също, напомни си тя.

Когато пред нея оставиха един долар, машинално върна рестото.

— Десет изстрела за четвърт долар — започна Меган да рецитира урока си. — Зайците са пет точки, патиците десет... — Бутна

напред трите монети по четвърт долар и посегна за пушка. В момента, в който пръстите избутаха монетите обратно към нея, тя ги позна.

— Ще стрелям за един долар — съобщи ѝ Кеч, когато Меган вдигна изненадано поглед. Той се ухили, после се наведе и бързо я целуна по устните. — За късмет — обясни, когато тя отскочи назад.

Преди да бе успяла да прибере парите, Кеч бе свалил и трите мечки.

— Леле! — Двете момчета, застанали до него, бяха подобаващо впечатлени. — Хей, господине, можете ли да го направите пак?

— Може би. — Той се обърна към Меган: — Презареди.

Тя мълчаливо му подаде пушката.

— Харесва ми парфюмът ти — отбеляза Кеч и се прицели. — Какъв е?

— Оръжейна смазка.

Той се засмя и една по една разстреля злощастните мечки. Двете момчета нададоха едновременно възхитени викове. Започна да се събира тълпа.

— Хей, Меган... — Тя вдигна поглед и видя близначките Бейли. Два чифта очи многозначително посочиха към Кеч. — Това не е ли...

— Да — отсече Меган. Нямахше желание да обяснява.

— Много е сладък — обобщи тихо Тери и кокетно завъртя очи към Кеч, когато той се изправи.

— Аха — съгласи се Джери и се усмихна точно по същия начин.

Кеч им хвърли един дълъг оценяващ поглед.

— Ето. — Меган бутна пушката в ръцете му. — Това е последният ти четвърт долар.

Той пое пушката.

— Благодаря. — Отново я вдигна. — Ще ми пожелаеш ли успех?

Тя срещна спокойно очите му.

— Защо не?

— Мег, луд съм по теб.

Докато се разправяше с четвъртия комплект мечки, Меган се бореше с вълнението, което предизвикаха нехайните му думи. Зрителите изръкопляскаха. Кеч остави пушката и насочи цялото си внимание към Меган.

— Какво печеля?

— Всичко, което пожелаеш.

Той се усмихна ослепително, без да отделя очи от лицето ѝ. Тя веднага се изчерви, мразейки се за това. Съзнателно отстъпи настрани и посочи към наградите.

— Ще взема Хенри — реши Кеч. Когато Меган го погледна озадачено, той посочи: — Слона. — Тя вдигна поглед и видя еднометровия яркозелен слон. Свали го и му го подаде. Кеч хвана ръцете ѝ. — И теб.

— Като награда може да се получи само това, което е изложено — отговори Меган високомерно.

— Много обичам да говориш така.

— Престани! — изсъска тя и се изчерви, като чу как близначките се изкискаха.

— Бяхме се хванали на бас, не помниш ли? — усмихна ѝ се той. — Сега е петък вечер.

Меган се опита да си издърпа ръцете, но пръстите му се бяха преплели в нейните.

— Кой е казал, че съм загубила баса? — възрази тя. Тълпата още се трупаше около стрелбището, така че Меган говореше полугласно. Ала на Кеч не му пукаше.

— Хайде, Мег, спечелих честно. Нали няма да клинчиш?

— Шшт. — Тя хвърли един поглед към любопитната тълпа. — Аз никога не клинча — прошепна вбесена. — И дори да бях загубила баса, което никога не съм казвала, не мога да оставя стрелбището. Сигурна съм, че можеш да намериш някой друг, който да ти прави компания.

— Искам теб.

Меган се мъчеше да го гледа спокойно в очите.

— Е, не мога да си тръгна оттук. Някой трябва да работи в този фургон.

— Меган... — Един от работниците на половин ден се провря под рафта. — Дядо ти ме праща да те сменя. — Тя го изгледа с омраза и той ѝ се усмихна невинно.

— Тъкмо навреме — измърмори Меган, смъкна работната престилка и я пхна в ръцете му. — Много благодаря.

— Няма защо, Меган.

— Хей, пази ми това, а? — Кеч му стовари слона и отново хвана ръцете на Меган в момента, в който тя се измъкна изпод рафта. Когато

се изправи, той я дръпна рязко и тя политна в прегръдките му.

Целувката бе дълга и настойчива. Когато Кеч я отдръпна, ръцете ѝ бяха обвити около врата му. Меган ги остави там, загледана в лицето му с потъмнели очи.

— От три дни искам да го направя — прошепна той и леко потърка нос в нейния.

— Защо не го направи? — Кеч вдигна вежди, а когато тя се изчерви, издавайки се, че бе задала въпроса съвсем спонтанно, се засмя. — Не исках да прозвучи така. — Меган отпусна ръце и се опита да се отдръпне.

— Искаше. — Той я пусна, но приятелски праметна ръка през раменете ѝ. — Беше много хубаво. Не го разваляй. — Огледа се наоколо. — Какво ще кажеш да ме разведеш из Лунапарка?

— Не знам за какво ти е това. Ние не го продаваме.

— Ще видим — отвърна Кеч влудяващо самоуверен, както винаги. — Във всички случаи ми е интересно. Знаеш ли защо хората идват тук, на такива места?

— За да се забавляват.

— Пропусна две от най-важните причини. За да фантазират и за да се покажат.

Спряха се да погледат как един мъж на средна възраст свали якето си и се опита да удари камбаната. Чукът падна с трясък, ала езикът се издигна само до половината височина. Той потри ръце и се приготви да опита отново.

— Да, прав си — тръсна глава да отметне косите си и му се усмихна. — Ти трябва да го знаеш.

Кеч наклони глава и се засмя.

— Искаш ли да опитам?

— Мускулите не ме впечатляват — отсече Меган.

— Така ли? — Той я водеше през тълпата, обвил ръка около кръста ѝ. — А какво те впечатлява?

— Поезията — реши изведнъж тя.

— Хм. — Кеч се почеса по брадичката и ловко заобиколи три момчета. — Какво ще кажеш за хумористичните рими? Знаем някои страхотни.

— Сигурна съм, че знаеш. Благодаря, ще ги пропусна.

— Страхливка.

— Така ли? Да се качим на увеселителното влакче и тогава ще видим кой е страхливец.

— Готово! — Той я хвана за ръката и хукна. Спря пред касата за билети и Меган с благодарност си пое въздух.

Може и да го приема, помисли тя, докато се вглеждаше в лицето му. Приятно ми е с него. Няма никаква полза да се преструвам, че не е така.

— За какво мислиш? — попита Кеч, след като плати билетите.

— Че мога и да се науча да те харесвам... След три или четири години. За по-малко — добави Меган, все още усмихната.

Той хвана и двете ѝ ръце и ги целуна, изненадвайки я с шока, който това предизвика.

— Ласкателка — прошепна Кеч и очите му се засмяха над съединените им ръце.

Смутена от силата, която усети да я разтърсва, тя се опита да издърпа ръцете си. Бе задължително, по причини, които не се бяха напълно оформили в съзнанието ѝ, да поддържа отношенията им непринудени.

— Трябва да ме държиш за ръката — кимна той към увеселителното влакче. — Страх ме е от високото.

Меган се засмя, позволи си да забрави за опасностите и остави ръката си в неговата.

Кеч не се задоволи само с влакчето. Минаха и през лабиринта, през замъка с духове и сега лениво се въртяха на виенското колело.

От върха на колелото гледаха разноцветните светлини на Лунапарка и океана, простиращ се отдясно. Вятърът запращаше косите ѝ в лицето ѝ. Когато отново се издигнаха на върха, Кеч ги улови в дланта си. И когато я целуна, бе толкова естествено и правилно... Нещо споделено, един миг, който принадлежеше само на тях. Шумът и хората долу бяха от някакъв друг свят. Тяхно бе само лекото полюшване на колелото и танцът на вятъра. И докосването на устни до устни. Той нищо не искаше, само предлагаше удоволствие.

Тя се облегна на него и откри, че главата ѝ идеално пасва на извивката на рамото му. Прегърнатата, гледаше как светът се върти. Звездите отгоре бяха малко, изтъняващата луна се показваше и скриваше зад облаците. Въздухът бе прохладен и миришеше на море. Меган въздъхна, напълно доволна от живота.

— Кога за последен път си го правила?

— Кое? — Тя вдигна глава да го погледне. Лицата им бяха близо, но сега Меган не чувстваше опасност, само удоволствие.

— Кога си се наслаждавала на парка? — Кеч долови объркването ѝ. — Просто си му се наслаждавала, Меган, за удоволствие.

— Аз... — Виенското колело забави и спря. Кабинките бавно се поклясаха, докато едни хора слизаха, а други се качваха. Тя си спомни как бе идвала за удоволствие в Лунапарка като много малка. Кога бе престанала? — Не знам. — Служителят вдигна предпазната преграда и Меган стана.

Този път, докато вървеше с Кеч, тя се оглеждаше замислено. Видя няколко души, които познаваше — местни хора, излезли да се позабавляват вечерта, смесени с туристи, пристигнали на почивка преди сезона.

— Трябва да го правиш по-често — посъветва я той и я поведе към източния край на Лунапарка. — Да се смееш — продължи Кеч, когато Меган обърна глава към него. — Да се отпуснеш, да свалиш ограниченията, които си налагаш.

Тя се наежи.

— Като за човек, който почти не ме познава, си забележително сигурен какво е добре за мен.

— Това не е трудно. — Той спря до една сергия и поръча две фунийки сладолед. — В теб няма никакви тайни, Мег.

— Много благодаря.

Кеч със смях ѝ подаде едната фунийка.

— Не се муси, това беше комплимент.

— Сигурно си познавал много изискани жени.

Той се усмихна, прегърна я през рамо и отново тръгнаха.

— Има една, казва се Джесика. Тя е една от най-красивите жени, които познавам.

— Наистина ли? — Меган близна ванилените къдрици на сладоледа.

— Класическа руса красавица. Нали знаеш, светла кожа, нежни черти, сини очи. Страхотни сини очи.

— Колко интересно.

— О, тя е всичко това — продължаваше Кеч. — И много повече. Интелигентна, с чувство за хумор.

— Изглежда много я харесваш. — Меган насочи цялото си внимание към сладоледа.

— Не само това. Ние с Джесика сме живели много години заедно. — Той хвърли бомбата уж между другото. — Сега тя е женена и има две деца, ала въпреки това успяваме от време на време да се виждаме. Може би ще намери начин да дойде за няколко дни, тогава ще можеш да се запознаеш с нея.

— О, наистина ли? — Меган спря ядосано. — Фукай се с отношенията си пред някой друг. Ако си мислиш, че искам да се запознавам с твоята... Твоята...

— Сестра — подсказа ѝ Кеч и схруска фунийката си. — Ще ти хареса. Сладоледът ти капе, Мег.

Стигнаха до входа на Лунапарк.

— Много хубав парк — промълви той. — Малък, но добре уреден. Няма служители с отегчени лица. — Бръкна разсеяно в джоба си и извади един лист. — Забравих да ти дам чека.

Тя го пъкна в джоба си, без дори да го поглежда. Очите ѝ бяха приковани върху лицето му. Много добре знаеше накъде се бяха насочили мислите му.

— Дядо ми е посветил живота си на този Лунапарк — напомни му Меган.

— Ти също.

— Защо искаш да го купиш? За да печелиш от него?

Кеч дълго не отговори. По негласно споразумение пресякоха алеята и се запътиха по пясъка към водата.

— Това толкова лоша причина ли е, Мег? Имаш ли нещо против печалбата?

— Не, разбира се. Би било глупаво.

— Чудех се дали затова не си направила нищо със скулптурите си.

— Не. Аз правя това, което мога да правя, и за което имам време. Има приоритети.

— Може би си объркала приоритетите. — Преди да бе успяла да отговори, той продължи: — Как ще се отрази на бизнеса, ако в Лунапарк се сложат някои нови увеселения и се разшири пасажа със сергиите?

— Не можем да си позволим...

— Не те питах това. — Кеч я хвана за раменете и очите му бяха сериозни.

— Бизнесът ще се подобри, естествено. Хората идват тук да се забавляват. Колкото повече увеселения има, колкото те са по-интересни и бързи, толкова по-доволни ще бъдат. И толкова повече пари ще харчат.

Той се вгледа в лицето ѝ и кимна.

— И аз така мислех.

— Това е чисто теоретично, защото ние просто нямаме такива пари, които трябва за основен ремонт.

— Хм... — Макар че гледаше право към нея, тя видя, че вниманието му бе насочено другаде.

— За какво мислиш?

Ръката му, която стискаше рамото ѝ, го погали.

— Че си изключително красива.

Меган се отдръпна.

— Не, не мислеше това.

— Това мисля сега. — Очите му отново светнаха и Кеч обви ръце около кръста ѝ. — Това помислих първия път, когато те видях.

— Много си смешен. — Тя се опита да се дръпне, ала той я привлече по-близо.

— Никога не съм го отричал. Но не можеш да ме наричаш смешен, задето ти казвам, че си красива. — Вятърът опъваше косите ѝ назад и оставяше лицето ѝ открито. Неочаквано Кеч я целуна леко по челото и коленете ѝ омекнаха. Меган опря ръце на гърдите му, и за да се опре, и за да го спре. — Ти си художник. — Той я придърпа още един сантиметър по-близо и сниши глас. — Знаеш кое е красиво, когато го видиш.

— Недей... — Ала възражението ѝ бе неубедително, защото тя изобщо не се опита да се измъкне от нежната му прегръдка.

— Недей какво? Да не те целувам? — Устните му бавно и сладостно обхождаха кожата ѝ. — Но аз не мога да не те целувам, Мег. — Устните му докоснаха леко нейните, после се отдръпнаха и сърцето ѝ сякаш спря. Ароматът на неговите устни я опиваше. Те изкушаваха, после властваха. Със стон на удоволствие тя го привлече към себе си.

Целувката стана по-дълбока и нещо сякаш избухна в нея. Меган за момент се вкопчи замаяно в него, после се ужаси от силата на

желания, чувства и нови усещания, които вече не можеше да контролира. Обзе я паника и тя се изтръгна от ръцете му. Би побягнала, без да знае накъде, ала Кеч улови ръцете ѝ.

— Какво има? Ти трепериш. — Нежно повдигна брадичката ѝ, докато очите им се срещнаха. Нейните бяха широко отворени, неговите сериозни. — Не исках да те изплаша. Извинявай.

Нежността му почти я уби. Любовта, току-що открита, напираше да излезе на свобода. Меган поклати глава, защото знаеше, че ако заговори, гласът ѝ ще е натезал от сълзи. Преглътна, молейки се да успее да го овладее.

— Не, просто... Трябва да се връщам. Затварят. — Виждаше зад гърба му как светлините гаснат.

— Мег — спря я гласът му, този път не настойчив, а умотителен. — Излез на вечеря с мен.

— Не...

— Дори не съм предложил за коя вечер. Какво ще кажеш за понеделник?

Тя бе твърда.

— Не.

— Моля те. Меган въздъхна.

— Не играеш честно.

— Никога. В седем?

— Никакъв пикник на плажа — отстъпи тя.

— Ще ядем на закрито, обещавам.

— Добре, но само вечеря. — Меган направи една крачка. — А сега трябва да вървя.

— Ще те изпратя. — Той хвана ръката ѝ и я целуна, преди да бе успяла да го спре. — Трябва да си взема слона.

ШЕСТА ГЛАВА

Меган държеше в ръцете си лицето на Кеч и съсредоточено оформяше скулите му. Когато сутринта за пръв път се захвана за тази работа, мислеше, че това ще е добра терапия. И донякъде се оказа права. Часовете минаваха мирно и кротко, без неспирната тревога от последните две нощи. Съзнанието ѝ бе насочено само към работата и нямаше място за смущаващите мисли, които я бяха преследвали цяла събота и неделя.

Бавно отваряше и затваряше ръце, докато започна да изпитва тъпа болка. Един поглед към часовника ѝ показва, че бе работила по-дълго, отколкото бе имала намерение. Късното следобедно слънце струеше през прозорците. Тя опъна пръсти да ги раздвижи и критично огледа макета.

Бе добър, реши Меган. Изразяваше точно толкова грубост и интелигентност, колкото бе искала. Устните бяха силни и чувствени, очите наблюдателни и живи. Подвижността на лицето, което я очароваше, можеше само да се предполага. Това бе лице, което караше човек да му вярва, въпреки здравия разум.

Присви очи и се вгледа в глиненото копие на Кеч. Има определени мъже, помисли тя, които правят кариера на гърба на жените — като ги спечелват, правят любов с тях, изоставят ги. Има и други мъже, които се женят и създават семейства. Как можеше да се съмнява в коя категория попада Кеч?

Стана да си измие ръцете. Това е увлечение, каза си. Просто увлечение. Той е по-различен и не мога да отрека, че е вълнуващ. Не би било човешко да не съм поласкана, че му харесвам. Просто реагирам прекалено силно. Изтри ръце в една кърпа, опитвайки се да се убеди. Човек не се влюбва толкова бързо. А и да се случи, това е само повърхностно, не нещо трайно.

Очите ѝ се привличаха от глинения модел. Усмивката на Кеч сякаш се подиграваше с всичките ѝ разумни доводи. Тя хвърли кърпата на пода.

— Не може да се случи толкова бързо! — съобщи му ядосано. — Не по този начин. Не на мен. — Извъртя се от самоувереното му изражение. — Няма да го позволя.

Той иска само „Джойленд“, напомни си Меган. Когато най-накрая разбере, че не може да го получи, ще си отиде. Болката бе неочаквана и нежелана. Това искам аз, помисли тя. Кеч да си отиде и да ни остави на мира. Опитваше се да не си спомня за новите граници, които бе открила, докато той я прегръщаше.

Енергично тръсна глава и дръпна панделката. Косата се разпиля по раменете ѝ. Утре ще започна с дървото, реши Меган и покри глинения модел. Тази вечер само ще изляза за удоволствие с един симпатичен мъж. Много просто.

Много по-спокойно, отколкото се чувстваше, свали работната си риза и излезе от ателието.

— Здравсти, миличка. — Дядо ѝ спря камиона на алеята точно когато Меган стигна до последното стъпало.

В момента, в който той излезе от кабината, тя забеляза умората му. Ала го познаваше, че мрази да се суетят около него, затова не каза нищо, само се приближи и обви ръка около кръста му.

— Здравсти. Дълго те нямаше.

— Някой и друг проблем в парка — обясни дядо ѝ и тръгна с нея към къщата.

Това обясняваше умората, помисли Меган и отвори задната врата.

— Какви проблеми? — Изчака го да се разположи на кухненската маса и отиде до печката да приготви чай.

— Ремонти, Меган, просто ремонти. Влакчето, Октоподът и някои от по-малките въртележки. — Облегна се назад на стола.

Тя се обърна отново към него.

— Колко?

Дядо ѝ въздъхна. Знаеше, че бе по-добре веднага да ѝ каже, вместо да го усуква.

— Десет хиляди, може би петнайсет.

Меган пое дълбоко въздух.

— Десет хиляди долара. — Почеса се по челото под бретона. Нямахше смисъл да го пита дали е сигурен. Ако имаше и най-малко съмнение, той не би ѝ го казал. — Е, можем да намерим пет — започна

тя, като прибави наум към спестяванията им чека, който бе получила от Кеч. — Ще трябва да направим по-точна оценка, за да решим какъв заем ще вземем.

— Банките не се надпреварват да дават големи суми на хора на моята възраст — измърмори той.

Понеже го виждаше, че е уморен и обезсърчен, Меган заговори бодро:

— Не ставай глупав. — Отиде пак до печката да сложи чайника. — Във всеки случай, ще дадат заем не на теб, а на Лунапарка, нали така? — Опитваше се да не мисли за малкото пари и големите лихви.

— Утре ще се срещна с някои хора — обеща дядо ѝ и посегна към лулата си, сякаш да покаже, че деловият им разговор бе приключил. — Днес излизаш ли на вечеря с Кеч?

— Да. — Тя извади чаши и чинийки.

— Симпатичен младеж — дядо ѝ с удоволствие изпухтя с лулата си. — Харесва ми. Има стил.

— Че има стил, има — изръмжа Меган. Чайникът запя и тя внимателно наля врящата вода в двете чаши.

— Може да лови риба — подчерта дядо ѝ.

— Коего, разбира се, го прави олицетворение на добродетелта.

— Е, не ми разваляй мнението за него — отвърна той добродушно и ѝ се усмихна: — Не можех да не ви забележа вас двамата на колелото онази вечер. Много хубаво изглеждахте заедно.

— Дядо, моля те... — Меган усети, че бузите ѝ пламват и бързо отиде до умивалника да мие чинии.

— Тогава изглеждаше, че го харесваш — отбеляза дядо ѝ, преди да опита чая си. — Не забелязах да се дърпаш, когато те целуваше. — С удоволствие отпи. — Всъщност май ти беше приятно.

— Дядо! — Тя се обърна потресена.

— Ама, Мег, аз не ви шпионирах — поде той успокоително и се прокашля да скрие усмивката си. — Вие бяхте насред парка. Обзалагам се, че много хора ви забелязаха. Но както казах, бяхте много хубави заедно.

Тя се върна да седне на масата. Нямаше и най-малката представа какво ще каже.

— Това беше само една целувка — успя да измисли накрая. — Не значеше нищо.

Дядо ѝ кимна два пъти и отпи от чая.

— Не значеше — настоя Меган.

Той ѝ подари една от своите ангелски усмивки.

— Обаче го харесваш, нали?

Тя наведе очи.

— Понякога — промълви. — Понякога го харесвам.

Дядо ѝ сложи ръка върху нейната и я изчака да го погледне.

— Да харесваш някого е най-лесното нещо на света, ако си го позволиш.

— Аз почти не го познавам — възрази Меган бързо.

— Аз му вярвам — обясни простичко дядо ѝ.

Тя се вгледа в лицето му.

— Защо?

Той сви рамене и отново дръпна от лулата си.

— Някакво чувство, което имам, погледът в очите му. В обществен бизнес като моя човек трябва да може да преценява добре хората. Той е почтен. Исква да става все неговото, вярно, обаче не лъже. Това е важно.

Меган за момент замълча. Седеше, без да докосва изстиващия си чай.

— Той иска парка — каза тихо.

Дядо ѝ я погледна през облаче дим.

— Да, знам. И го каза направо. Не се и промъкна като крадец. — Погледна я в очите и изражението му се смекчи. — Нещата невинаги остават едни и същи цял живот, Меган. Това кара живота да се движи напред.

— Не разбирам за какво говориш. Да не би... Да не би да мислиш да му продадеш парка?

Той усети паниката в гласа ѝ и отново потупа ръката ѝ.

— Хайде засега да не се тревожим за това. Първият проблем е да поправим въртележките за великденската ваканция. Защо довечера не облечеш жълтата рокля, която харесвам? Онази с късото сако. Кара ме да си мисля за пролет.

Тя помисли дали да не продължи да го разпитва, ала се отказа. Когато дядо ѝ бе решил да приключи с някой въпрос, от него нямаше по-костелив орех.

— Добре. Мисля да се кача горе да взема една вана.

— Меган. — Тя се обърна на вратата и го погледна. — Приятно прекарване. Понякога е най-добре човек да се остави на течението.

Когато Меган излезе, той погледна към празната врата и замислено се почеса по брадата.

Един час по-късно тя се оглеждаше в жълтата рокля. Цветът бе почти прасковен и на фона на кожата ѝ изглеждаше още по-топъл. Силуетът бе семпъл и подхождаше на тъничката ѝ фигура и на височината ѝ. Без сако ръцете и раменете ѝ оставаха открити. Меган прокара четката през косите си. Миниатюрните златни обици бяха единственото ѝ бижу.

— Хей, Меган! — Четката спря на средата на пътя си. Тя видя в огледалото как собствените ѝ очи се разшириха от изненада. Не можеше той да стои отвън и да я вика! — Мег!

Тя поклати невярващо глава и се приближи до прозореца. Кеч стоеше два етажа по-надолу и като я видя, вдигна ръка за поздрав.

— Какво правиш? — попита Меган.

— Отвори прозореца.

— Защо?

— Отвори го — настоя той.

— Ако очакваш да скоча, забрави. — От любопитство се надвеси през прозореца.

— Дръж!

Рефлексите ѝ сработиха, преди да бе имала време да помисли. Тя хвана букета, който Кеч ѝ подхвърли, и ръцете ѝ се озоваха пълни с нарциси. Меган зарови лице в тях.

— Прекрасни са. — Очите ѝ му се усмихваха над букета. — Благодаря.

— Няма защо. Слизаш ли?

— Да. — Тя отметна коси зад рамото си. — Да, след минутка.

Кеч караше бързо и ловко, но не към улицата с ресторантите, както Меган очакваше, а зави към океана и пое на север. Тя се отпусна, наслаждавайки се на меката светлина на залеза и на увереното му шофиране.

Позна този район. Тук къщите бяха по-големи и по-изискани, отколкото в града и в околностите му. Високите огради скриваха

дворовете и от съседите, и от обществените плажове наоколо. Тук имаше старателно поддържани затревени дворове, върби, цъфнали храсти, асфалтови алеи.

Той спря пред една къща, доста отдалечена от останалите и оградена с яркочервена цветна леха. Къщата бе малка в сравнение с околните и бе от старо дърво, което винаги бе харесвало на Меган. Бе на два етажа, с голяма тераса на горния етаж.

— Какво е това? — попита тя.

— Тук живея. — Кеч се пресегна да отвори вратата на колата от нейната страна, после слезе.

— Тук живееш?

Той се усмихна на изненадата и недоверието в гласа ѝ.

— Все някъде трябва да живея.

Меган тръгна по каменната пътека, която водеше към къщата.

— Май не съм си представяла, че би купил къща тук. Къщата предполага корени.

— Имам ги — отвърна Кеч. — Просто много лесно ги пресаждам.

Тя погледна къщата, после широкия двор.

— Избрал си идеалното място.

Той я хвана за ръката и вплете пръсти в нейните.

— Влез вътре — покани я.

— Кога си я купил? — попита Меган, когато изкачиха първите стъпала.

— О, преди няколко месеца, когато пристигнах. Нанесох се миналата седмица и не съм имал много време да търся мебели. — Кеч завъртя ключа в ключалката. — Избрах някои неща оттук-оттам и поисках да ми изпратят други от апартамента ми в Ню Йорк.

Мебелите не бяха много, ала бяха стилни. Нисък бежов диван, отрупан с цветни възглавници, плетен фотьойл и висящ бръшлян в керамична саксия, две етажерки от месинг и стъкло, с колекция от раковини върху тях, голяма рогозка върху дъсчения под.

Стаята бе открита, със стълби отдясно, водещи към втория етаж, и каменна камина отляво. Един бърз поглед ѝ показа, че не бе сложил нейните скулптури в хола. Тя за момент се зачуди какво ли бе направил с тях.

— Чудесно е, Кеч. — Отиде до прозореца. Ливадата се спускаше надолу и опираше във високата ограда, които осигуряваше на къщата приятно усамотение. — Можеш ли да видиш океана от горния етаж?

Той не отговори и Меган се обърна към него. От настойчивия му поглед усмивката ѝ угасна. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Това бе тази негова страна, от която се страхуваше, това не бе галантният чаровник, който ѝ бе подхвърлил букет нарциси.

Тя наклони глава. Бе стресната, но не искаше да отстъпва пред него. Кеч вдигна ръце към лицето ѝ и Меган почувства твърдите му длани върху кожата си. Той отметна косите от лицето ѝ и я привлече към себе си. Наведе устни към нейните, спирайки само за миг, сякаш за да се увери в желанието, отразено в очите ѝ. Целувката бе от самото начало дълбока, настойчива.

Бе глупачка да мисли, че може да се убеди, че не го обича. Глупачка да мисли, че разумът има нещо общо със сърцето.

Когато Кеч я отдръпна от себе си, тя притисна буза до гърдите му и обви ръце около кръста му. Колебанието му, преди да я прегърне, бе толкова кратко, че не бе сигурна дали не ѝ се бе сторило. Усети устните му в косите си и въздъхна от радост. Сърцето му биеше бързо и равномерно в ухото ѝ.

— Каза ли нещо? — прошепна той.

— Хм... Кога?

— Преди. — Пръстите му започнаха да масажират врата ѝ. Меган потрепери от удоволствие и се опита да си спомни света, преди да се озове в прегръдките му.

— Мисля, че те питах дали можеш да видиш океана от горния етаж.

— Да. — Кеч отново улови лицето ѝ в длани и наведе главата ѝ назад за една дълга опустошителна целувка. — Можеш.

— Ще ми покажеш ли?

Той я стисна по-силно и тя затвори очи в очакване на следващата целувка. Ала Кеч я отдръпна от себе си, докато останаха да се докосват само ръцете им.

— След вечерята.

Меган, щастлива дори само да го гледа, се усмихна:

— Тук ли ще вечеряме?

— Мразя ресторантите — заяви той и я поведе към кухнята.

— Странно изказване като от човек, който има ресторант.

— Да кажем, че има моменти, в които предпочитам по-интимна обстановка.

— Разбирам. — Кеч отвори вратата и тя огледа функционалната кухня, цялата в дърво и неръждаема стомана. — И кой ще готви този път?

— Ние — събщи й той весело и се засмя. — Как предпочиташ пържолата?

Към вечерята, която ядоха върху маса от опушено стъкло, имаше гъсто червено вино. Зад тях блещукаха една дузина свещи в малки месингови свещници. Настроението й бе на градус, като виното, от което главата й се въртеше. Мъжът срещу нея я въртеше на малкия си пръст. Когато Меган стана да събере чиниите, Кеч хвана ръката й.

— Не сега. Тази нощ има луна.

Тя без колебание тръгна с него.

Заедно изкачиха стълбите, широки стълби без килими, които на площадката се разделяха на две. Той я преведе през спалнята, в която имаше голямо легло с месингови табли. Висока стъклена врата водеше към коридорче, откъдето се спускаха стълби към терасата.

Меган чу разбиващите се вълни, преди да се бе приближила до парапета. Зад живия плет бушуваше прибойт. Бялата вода се пенеше в тъмнината. Лунният сърп бе тънък, но към светлината му се прибавяха безбройните звезди.

Тя пое дълбоко въздух и се облегна на парапета.

— Тук е чудесно. Никога не ми омръзва да гледам океана. — Чу се щракване на запалка и ароматът на тютюн приятно се смеси с мириса на море.

— Мислила ли си някога да пътуваш?

Меган неспокойно размърда рамене.

— Разбира се, понякога. Точно в момента не е възможно.

Кеч дръпна от тънката пура.

— Къде би отишла?

— Къде бих отишла? — повтори тя.

— Да, къде би отишла, ако можеше? — Димът от пурата се вдигна нагоре и изчезна. — Представи си, Мег. Нали обичаш да си представяш?

Тя за момент затвори очи и остави виното да се смеси с мислите й.

— Ню Орлийнз. Винаги съм искала да видя Ню Орлийнз. И Париж. Когато бях малка, си мечтаех да уча в Париж, като великите художници. — Отвори очи. — Ти сигурно си бил там, в Ню Орлийнз и в Париж.

— Да, бил съм.

— На какво приличат?

Преди да отговори, той обрисова с върха на пръста си брадичката й.

— Ню Орлийнз през лятото мирише на река и на жега. През цялото денонощие се чува музика от отворените нощни клубове и от уличните музиканти. Градът непрекъснато е в движение, като Ню Йорк, ала се движи с по-цивилизована скорост.

— А Париж? — попита Меган. Искаше й се да види мечтите си през неговите очи. — Разкажи ми за Париж.

— Той е древен и елегантен, като стара благородна дама. Не е много чист, но това сякаш никога няма значение. Най-хубав е през пролетта. Нищо не мирише както Париж през пролетта. Искане ми се да те заведа там. — Неочаквано хвана в ръка косите й. Очите му отново бяха настойчиви и приковани към нейните. — Искане ми се да видя как излизат на свобода чувствата, които толкова контролираш. В Париж никога не би могла да ги сдържаш.

— Не правя така. — Главата й започна да се върти от нещо повече от вино.

Кеч хвърли пурата през парапета и свободната му ръка се обви около кръста й.

— Не правиш ли? — В гласа му се долавяше нетърпение. Той започна да смъква сакото от раменете й. — Ти имаш страст, ала я обуздаваш. Тя намира отдушник в творбите ти, но и тях държиш затворени в ателието. Когато те целувам, я чувствам как се бори да излезе на повърхността. — Освободи ръцете й от оковите на сакото и го преметна през парапета. Бавно прокара пръсти по голата кожа, чувствайки топлината на отговора. — Един ден тази страст ще се освободи. Смятам да съм там, когато това стане.

Кеч смъкна презрамките от раменете й и на тяхно място притисна устните си. Меган не възрази, когато целувките се насочиха

към шията ѝ. Езикът му играеше закачливо с пулса ѝ, докато ръцете му се вдигнаха и обхванаха гърдите ѝ. Ала когато устните му стигнаха до нейните, нежността изчезна, а с нея и нейната пасивност. Гладът разпалваше глад.

Той захапа долната ѝ устна и тя простена от удоволствие. Езикът му бе алчен и търсец, докато ръцете му се впуснаха в свое собствено дирене. Кеч смъкна роклята ѝ до кръста и измърмори одобрително, когато откри, че голите ѝ гърди бяха се втвърдили от желание. Меган му позволи тази свобода, докато се носеше на гребена на вълната, надигнала се в нея. Нямаше познание, което да я води, нямаше опит. Властваше желанието, инстинктът го следваше.

Тя плъзна пръсти по врата му и потрепери от реакцията му. Бе открила в себе си сила, която никога не бе използвала. Пъхна ръце под пуловера му и почувства как мускулите на раменете му се напрегнаха.

Целувките от настойчиви станаха нетърпеливи. Страстта му се заливаше, смесваше се с нейната, докато съчетаната им сила се оказа повече, отколкото Меган можеше да понесе. Болката идваше отникъде и се разпространяваше невъзможно бързо в нея. Болезнено го желаше. Страстта се оказа болка, остра и неустоима. Тя се олюля срещу него.

— Кеч... — Гласът ѝ бе дрезгав. — Искам тази нощ да остана при теб.

За момент той я притисна към себе си, прегърна я толкова силно, че я остави без дъх. После бавно отпусна ръце, хвана я за раменете и с потъмнели очи се вгледа в нея. Меган дишаше неравномерно, по кожата ѝ пробягваха тръпки. Бавно, почти без да я докосва, Кеч намести роклята ѝ.

— Сега ще те закарам у вас. — Отхвърлянето ѝ подежда като удар. Устните ѝ затрепериха. Борейки се със сълзите, Меган бързо посегна за сакото си. — Мег... — Той протегна ръка да я докосне по рамото, но тя се отдръпна.

— Не. Не, не ме докосвай. — Гласът ѝ бе натежал от сълзи. Меган ги преглътна. — Не искам да ме потупваш по главата. Изглежда съм те разбрала погрешно.

— Нищо не си разбрала погрешно. И не плачи, по дяволите.

— Нямам никакво намерение да плача. Искам да си отида у дома. — Обидата блестеше в очите ѝ, в сълзите, които тя отричаше.

— Ще поговорим. — Кеч хвана ръката ѝ, ала Меган я отскубна.

— О, не. Няма да говорим. — Тя изправи рамене и го погледна в очите. — Ние вечеряхме заедно. Нещата отидоха малко по-далеч, отколкото трябваше. Всичко е много просто и всичко е свършило.

— Нито е просто, нито е свършило, Мег. — Той отново се вгледа в очите ѝ. — Но засега ще го оставим.

Тя се обърна и тръгна към стълбите.

СЕДМА ГЛАВА

На дневна светлина Лунапарковете губят своята магия. Виждат се прахта, олющената боя и очуканият метал. Това, което на изкуствена светлина е ярко и блестящо, на слънце е обикновено. Само много младите по възраст или по дух могат да вярват в магията, когато се изправят пред реалността.

Меган знаеше, че дядо ѝ е вечно млад. Обичаше го заради това. С любов го гледаше как надзирава ремонта на Замъка с духовете. Неговите духове, помисли с усмивка, бяха важни за него. Тя вървеше покрай пътеката, избягвайки своя собствен дух. Бяха минали десет дни, откак дядо ѝ ѝ каза за проблема с ремонтите. Десет дни, откак за последен път бе видяла Кеч. Меган изхвърли от съзнанието си мислите за него и се съсредоточи върху своята собствена реалност — дядо ѝ и техния Лунапарк. Бе достатъчно голяма, за да знае кое е реалност и кое — фантазия.

— Здравсти! — извика тя зад него. — Как вървят нещата?

Като чу гласа ѝ, дядо ѝ се обърна и се усмихна широко.

— Прекрасно, Меган. — Звукът от ремонтите отекваше около думите му. — По-бързо, отколкото мислех. Ще подкараме нещата преди Великден. — Прегърна я през рамо. — По-малките въртележки вече са наред. Ами ти?

Тя не възрази, когато той я поведе навън. През шума ѝ бе трудно да го чува.

— Какво аз? — Примигна от ярката слънчева светлина. Пролетният ден бе горещ като наскоро лято.

— Очите ти са нещастни. Вече повече от седмица. — Дядо ѝ потърка рамото ѝ, сякаш да я стопли, въпреки силното слънце. — Знаеш, че няма смисъл да криеш от мен, Меган. Прекалено добре те познавам.

Тя за момент замълча. Искаше внимателно да подбере думите си.

— Не съм се опитвала да крия нищо от теб, дядо. — Сви рамене и се обърна да погледне към работниците, които работеха по

увеселителното влакче. — Просто не е нищо толкова важно, че да говоря за това. Кога ще оправят влакчето?

— Достатъчно важно, за да те прави нещастна — възрази той, без да обръща внимание на опита ѝ да смени темата. — Това за мен е много важно. Нали още не си толкова голяма, че да не говориш с мен за проблемите си?

Меган го погледна извинително:

— О, дядо, не, аз винаги мога да говоря с теб.

— Добре, слушам те.

— Просто направих една грешка. — Тя тръсна глава и понечи да се приближи да провери работата по ремонтите, ала силната му ръка я спря.

— Меган... — Дядо ѝ опря ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. Тъй като бяха почти еднакви на ръст, очите им бяха на едно ниво. — Ще те попитам направо. Влюбена ли си в него?

— Не — отсече веднага тя.

Той вдигна вежди.

— Както виждам, няма нужда да споменавам имена.

Меган замълча за момент. Бе забравила колко проникателен можеше да бъде дядо ѝ.

— Мислех, че съм влюбена — каза по-внимателно. — Не бях права.

— Защо тогава си нещастна?

— Дядо, моля те. — Опита се да се отдръпне, но големите му ръце отново я задържаха.

— Винаги си ми давала честни отговори, Мег, дори когато е трябвало с ченгел да ти ги вадя от устата.

Тя въздъхна. Знаеше, че когато дядо ѝ бе в такова настроение, нямаше смисъл да увърта и да се опитва да се измъкне с полуистини.

— Добре. Да, влюбена съм в него, ала това няма значение.

— Не много умно изказване от умно момиче като теб — отбеляза той с леко неодобрение. Меган сви рамене. — Я ми обясни защо няма значение, че си влюбена.

— Е, определено няма значение, ако любовта ти е несподелена — смотолеви тя.

— Кой е казал, че е несподелена? — поиска да знае дядо ѝ. Бе толкова възмутен, че Меган почувства как част от болката утихва.

— Дядо, това, че ти ме обичаш, не значи, че и всички други ме обичат.

— Откъде си толкова сигурна, че той не те обича? — настоя дядо й. — Питала ли си го?

— Не! — Тя бе толкова поразена, че почти се разсмя при тази мисъл.

— Защо не? Така нещата са по-прости.

Меган пое дълбоко въздух. Надяваше се да го накара да разбере.

— Дейвид Кечъртън не е мъж, който се влюбва в жена, не сериозно. И определено не в жена като мен — широкият жест, който направи, бе опит да подсили обяснението, което, сама разбираше, съвсем не прозвуча убедително. — Бил е в Париж, живее в Ню Йорк. И има сестра на име Джесика.

— Е, това изяснява нещата — съгласи се дядо й и тя изохка безпомощно.

— Аз никога никъде не съм ходила. — Меган прокара ръка през косата си. — През лятото се срещам с милиони, буквално милиони хора, но те минават и си заминават, аз дори не знам кои са. Единствените хора, които наистина познавам, са тези, които живеят тук. Най-далечното място, на което съм била, е Чарлстън.

Дядо й приглади косата й.

— Държал съм те прекалено близо до себе си — промълви той. — Винаги си казвах, че ще има и друг път.

— О, не, нямах това предвид! — Тя се хвърли на врата му и зарови лице в рамото му. — Не исках да прозвучи така. Аз те обичам, обичам да живея тук. Не бих променила нищо. Държах се отвратително.

Дядо й се засмя и я потупа по гърба. Едва доловимият аромат на парфюма й му напомни, че Меган вече не бе момиче, а жена. Годините бяха отлетели невероятно бързо.

— Ти никога през живота си не си правила нищо отвратително. Ние и двамата знаем, че искаше да видиш малко свят, а аз знам, че ти остана, за да ме държиш под око. Да — заяви той, предусетил възражението й. — А аз бях достатъчно егоист, за да ти го позволя.

— Ти никога не си правил нищо егоистично — каза тя и се отдръпна. — Исках да кажа само, че ние с Кеч нямаме почти нищо

общо. Той няма как да не вижда нещата по различен начин от мен. С него не се чувствам в свои води.

— Ти си добър плувец, доколкото си спомням. — Дядо ѝ поклати глава и въздъхна. — Добре, засега ще го оставим. Освен това си и инат.

— Волева — поправи го Меган и отново се усмихна. — Тази дума е по-хубава.

— Просто по-хубав начин да се каже, че си твърдоглава — сопна се той, ала очите му се усмихваха. — Защо не си отидеш в ателието, вместо посред бял ден да висиш в Лунапарка?

— Нещо не ми върви — призна тя и си помисли за полузавършеното лице, което я преследваше. — Освен това винаги съм имала слабост към Лунапарковете. — Хвана го под ръка и отново тръгнаха.

— Е, точно този Лунапарк след още една седмица ще бъде като бонбон — обеща дядо ѝ и доволно се огледа. — Ако имаме късмет, ще изкараме добър сезон и ще можем да върнем повечето от тези десет хиляди.

— Може би банката ще ни изпрати клиенти, за да може да си върне по-бързо парите — предположи Меган, заслушана с половин ухо в звука на чук, удрящ върху дърво.

— О, аз не взех парите от банката, взех ги от... — Дядо ѝ прехапа език, задави се и, кашляйки, се наведе да завърже обувката си.

— Не си взел парите от банката? — Тя объркано се намръщи към снежнобялата глава. — Добре де, откъде тогава си ги взел? — Отговорът му бе неразбираемо ръмжене. — Ти не познаваш никой, който да има такива пари — започна Меган усмихнато. — Откъде... — Усмивката ѝ угасна. — Не. Не, не оттам. — Още докато го казваше, разбра, че истината трябваше да е това. — Нали не си ги взел от него?

— Виж сега, Меган, ти не трябваше да знаеш. — В очите му се изписа смущение и гласът му сякаш отслабна. — Той специално не искаше да знаеш.

— Защо? — настоя тя. — Защо го направи?

— Просто така се случи, Мег. — Дядо ѝ се протегна да я потупа по ръката по стария си успокояващ начин. — Кеч беше тук, аз му казах за ремонтите и че трябва да взема заем, и той сам предложи. Стори ми се идеалното разрешение. — Замота се с връзката на обувката си. — Банките се ровят навсякъде и отнемат толкова време за попълване на

документи, а Кеч не ми иска и толкова голяма лихва. Мислех, че ще се зарадваш... — Той замълча.

— Всичко подписано ли е? — попита Меган, смъртоносно спокойна.

— Разбира се — сякаш се обиди дядо й. — Кеч каза, че няма значение, но аз знам колко държиш на това, затова оформихме всичко законно.

— Няма значение — повтори тя тихо. — И какво използва като гаранция?

— „Джойленд“, естествено.

— Естествено — повтори Меган. В думата кипеше ярост. — Обзалагам се, че това много му е харесало.

— Виж, Мег, не се тревожи. Всичко се нарежда направо прекрасно. Ремонтите вървят добре и ще отворим по график. Освен това — добави той с въздишка, — ти дори не трябваше да знаеш. Кеч така искаше.

— О, сигурна съм, че така е искал — каза тя злъчно. — Сигурна съм. — Обърна се и тръгна.

Дядо й я проследи с поглед, докато се скри от очите му, после стана. Това момиче имаше дяволски нрав, когато се ядосаше. Той потри ръце и се ухили, доволен от себе си. Това би трябвало да раздвижи нещата.

Меган спря мотора си в началото на алеята на Кеч и изключи двигателя. Свали си каската и я закрепил на седалката. Нямахте да му се размине, реши тя.

Пресече направо през ливадата и се запъти към входната врата. Чуването бе по-скоро трясък, ала въпреки това отговор нямаше. Меган пхна ръце в джобовете си и се намръщи. Нейният мотор стоеше зад неговото черно порше. Пренебрегна любезностите и натисна дръжката. Когато вратата се отвори, тя не се поколеба и влезе.

В къщата бе тихо. Инстинктът веднага й подсказа, че вътре няма никой. И въпреки това огледа хола за следи от него.

Върху стъклената лавица на етажерката бе захвърлен тънък златен ръчен часовник. На ниската масичка лежеше фотоапарат, отворен и празен. Изпод дивана се подаваха оръфани маратонки. До тях се търкаляше томче на Джон Чийвър.

Меган изведнъж осъзна какво бе сторила. Бе нахълтала там, където нямаше право. Чувстваше се и притеснена, и очарована. В един пепелник бе останал фас от тънка пура. След кратка борба със съвестта си тя тръгна към кухнята. Не любопитстваше, каза си, само проверяваше дали той си бе вкъщи. В края на краищата, колата му бе тук и вратата не бе заключена.

В умивалника имаше чаша, а на печката половин каничка студено кафе. Беше разлял малко на масата и не го бе избърсал. Меган съдържа инстинктивното си желание да посегне към кърпата. В момента, в който се обърна, чу отвън ниско механично бръмчене. Отиде до прозореца и го видя.

Кеч идваше откъм южната страна на ливадата и буташе една косачка. Бе гол до кръста, с изтъркани джинси, плътно прилепващи към бедрата му. Бе загорял, с тъмен златисто меден цвят, който сега блестеше от физическото усилие. Тя се възхити от играта на мускулите по раменете и гърба му. Рязко се дръпна от прозореца, излетя през страничната врата и се втурна през ливадата.

Вихреното движение и яркочервеният цвят привлякоха погледа на Кеч. Той вдигна очи и я видя как тича към него, облечена с червена вталена риза и бели джинси. Примижа срещу слънцето, изтри чело с опакото на ръката си и се наведе да изключи косачката.

— Здравей, Мег — поздрави я весело, ала очите му бяха напрегнати.

— Как имаш нахалството, Кечъртън! — започна тя. — Но дори аз не мислех, че ще се възползваш от един доверчив старец.

Той вдигна вежди и се облегна на дръжката на косачката.

— Започни отначало. Този път по-ясно.

— Ти си от хората, които се врат в работите на другите — продължи Меган. — Просто беше решил, че ще имаш Лунапарка, и направи великодушно предложение за една хубава малка купчинка пари.

— А, нещо започва да просветва. — Кеч протегна гърба си. — Мислех си, че много ще се развълнуваш, като разбереш, че парите са дошли от мен. Май съм бил прав.

— Ти знаеше, че никога не бих го разрешила — заяви тя.

— Изобщо не съм се замислял за това. — Той отново се опря на косачката, ала в жеста му нямаше нищо отпуснато. — Доколкото

виждам, ти не управляваш живота на дядо си и определено не управляваш моя живот.

Меган правеше всичко възможно да говори спокойно.

— Аз имам доста голямо участие в парка и ме интересува всичко, свързано с него.

— Прекрасно, тогава трябва да си доволна, че сте получили парите за ремонтите бързо и с малка лихва. — Тонът му бе студен и делови.

— Защо? — настоя тя. — Защо ни даде този заем?

— Не ти дължа никакво обяснение — заяви Кеч след дълго мълчание.

— Тогава аз ще ти дам обяснение — озъби се Меган. — Видял си възможност и си се вкопчил в нея. Предполагам, че така постъпват хората в света, в който живееш. Вземат, без дори да помислят за другите.

— Може би нещо бъркам. — Очите му бяха потъмнели и неразгадаеми. — Имах чувството, че съм дал нещо.

— Назаем — подчерта тя. — С парка като гаранция.

— Ако това ти е проблемът, обсъди го с дядо си. — Той се наведе да включи отново косачката.

— Нямах право да се възползваш от него. Дядо вярва на всеки. Кеч отново изключи.

— Колко жалко, че във вашето семейство това качество не се наследява.

— Нямам никакви причини да ти вярвам.

— И, както изглежда, всички причини да не ми вярваш още от първия момент. — Той присви очи, сякаш замислено. — Това само към мен ли е, или антипатия към мъжете изобщо?

Меган изобщо не удостои въпроса му с отговор.

— Ти искаш парка.

— Да, и го обясних от самото начало. — Кеч избута косачката настрана, така че между тях нямаше никакво препятствие. — Все още имам намерение да го получа, но за целта няма нужда да бъда непочтен. — Меган отстъпи назад, ала той бе много бърз. Пръстите му се впиха в рамото ѝ. — Може би направих грешка, като те оставих онази вечер да си отидеш.

— Ти не искаше мен. Това е само игра.

— Не съм те искал? — Тя направи още един бърз опит да се освободи и не успя. — Не, това е вярно, не те исках. — Привлече я към себе си и устните му се нахвърлиха върху нейните. От изненада ѝ се зави свят. — Не те искам и сега. — Преди да бе успяла да каже нещо, Кеч отново яростно я целуна. Целувката имаше вкус на грубост, каквато никога не ѝ бе показвал. — Както не те искам дни наред. — Дръпна я на земята.

— Не — извика Меган уплашено. — Недей. — Но устните му я накараха да замълчи.

Сега нямаше нищо от закачливото увещаване, което ѝ бе показвал по-рано, нищо от веселата арогантност. Това бяха изначални желания, които изтръгваха от нея изначални отговори. Той щеше да вземе каквото поиска и както поиска. Опустошаваше я, като я увеличаваше със себе си. После устните му изоставиха нейните и се спуснаха към шията ѝ, преди да продължат по-надолу. Тя усещаше, че се задушаваше, че се дави в жегата. Въздухът заседна в дробовете ѝ, дишането ѝ се превърна в накъсани стонове. Пръстите му жулеха треперещата ѝ плът. Кеч прокара палец по зърното на гърдата ѝ, напред-назад, докато Меган се озова отвъд страха, отвъд всяка мисъл. Устните му се върнаха към нейните, горещи и безразсъдни. Тя промърмори нещо неразбираемо и се вкопчи в него. Тялото ѝ тръпнеше от вълните на желание, които я заливаха.

Той вдигна глава и Меган усети топлия му неравен дъх върху лицето си. Отвори очи, замаяни от страст, натежали от желание. Мълчаливо потрепери. Ако имаше думи, би му казала, че го обича. В нея нямаше гордост, нямаше срам, само върховно желание и болезнено силна любов.

— Това не е място за теб. — Гласът му прозвуча дрезгаво. Кеч се изтърколи по гръб. За момент лежаха един до друг, без да се докосват. — И не е това начинът.

Съзнанието ѝ бе замъглено, кръвта ѝ бушуваше.

— Кеч... — Тя едва успя да промълви името му и с мъка се надигна да седне. Очите му се задържаха върху тялото ѝ, после бавно се вдигнаха към пламналото ѝ лице. Искаше ѝ се да го докосне, ала се страхуваше.

За миг очите им се срещнаха.

— Нараних ли те?

Меган поклати глава. Цялото тяло я болеше от копнеж.

— Тогава си върви вкъщи. — Той се изправи и ѝ хвърли един последен кратък поглед. — Преди да съм го сторил. — Обърна се и я остави.

Тя чу затръшването на кухненската врата.

ОСМА ГЛАВА

Меган трудно се справяше с двуседмичния наплив от туристи и търсачи на слънце. Те пристигаха, както всеки Великден, на талази. Това бе кратка подготовка за онова, което предстоеше през лятото. Идваха, за да се пържат на плажа и да впечатлят останалите у дома с пролетен тен. Идваха, за да ги блъскат и прекатурват вълните. Идваха, за да се забавляват. И какво по-добро място за забавление от плажовете с бял пясък или океана с разпенени вълни? Идваха да се смеят и търсеха развлечения на водните пързалки, на шумните търговски улици или в претъпканите Лунапаркове.

За пръв път през живота си тя не се зарадва на това нашествие. Искаше тишината, усамотението на курортните градчета извън сезона. Искаше да бъде сама, да работи, да се лекува. Изглежда изкуството ѝ бе единственото, към което можеше да се обърне за истинска утеха. Нямахше желание да говори с дядо си за чувствата си. Още имаше прекалено много неща, които трябваше да осмисли сама. Той я познаваше и не задаваше въпроси.

Часовете, които прекарваше в Лунапарка, минаваха механично. Всички лица, които виждаше, ѝ бяха непознати. Меган се дразнеше от веселието им, когато в собствения ѝ живот бе такава каша. Намираше успокоение в ателието си. Лампите там светеха до късно след полунощ, ала тя не забелязваше как минава времето. Енергията ѝ бе неизтощима — нервна, трепереща енергия, която я поддържаше.

Бе следобед в „Джойленд“. Меган късаше билетите на детските колички и с всички сили удържаше по-буйните младежи да не прегазят другите. Всеки път, когато пожарните, линейките, състезателните и полицейските коли се напълнеха, тя вдигаше ръчката, която с рев завърташе кервана. Децата се смееха неудържимо и се вкопчваха във воланите.

Едно малко детенце се взеше като шеф на пожарна команда, с разширени от потресено удоволствие очи. Макар да бе дежурна вече повече от четири часа, Меган се усмихна.

— Извинете ме. — Тя погледна в посоката, откъдето идваше гласът, готова да отговори на следващия родителски въпрос. Жената бе фина блондинка, с буйна коса, опъната назад и откриваща изящно лице. — Вие сте Меган, нали? Меган Милър?

— Да. С какво мога да ви бъда полезна?

— Аз съм Джесика Дилейни.

Меган се изненада, че не го бе разбрала веднага.

— Сестрата на Кеч?

— Да. — Джесика се усмихна. — Колко сте съобразителна... Но Кеч ми каза, че сте съобразителна. Приличаме си, разбира се, ала малко хора го забелязват, освен ако не сме застанали един до друг.

С погледа си на художник Меган лесно забеляза приликата в чертите под външните разлики. Очите на Джесика бяха сини, както бе казал Кеч, а веждите над тях по-фини, отколкото неговите, но двамата имаха еднакви гъсти и дълги мигли.

— Приятно ми е да се запознаем. — Меган се чудеше какво да каже. — На гости на Кеч ли идвате? — Сестра му не приличаше на жена, която обича Лунапаркове, изглеждаше, че по-скоро би предпочитала кънтри клубове и театри.

— За един-два дни. — Джесика посочи към близката въртележка, където децата яздеха миниатюрни кончета в неизбежния кръг. — Семейството ми е с мен. Роб, моят съпруг. — Меган се усмихна на висок мъж с права тъмна коса и красиво ъгловато лице. — И моите момичета, Ерин и Лора. — Тя кимна към две светлокестеняви момиченца на възраст около четири и шест години, които се возеха в самолет.

— Много са красиви.

— Ние си ги харесваме — усмихна се мило Джесика. — Кеч не знаеше дали ще мога да ви намеря в парка, ала ви описа доста точно.

— Той тук ли е? — попита Меган, като се помъчи без особен успех гласът ѝ да прозвучи безразлично, макар че очите ѝ шареха из тълпата.

— Не, има да свърши някаква работа. Звънецът иззвъня в знак, че возенето е приключило.

— Извинете ме за момент. — Меган бе благодарна, че докато наглеждаше слизането и качването на децата, имаше време да се овладее. Последните ѝ двама клиенти бяха племенничките на Кеч. Ерин, по-голямата, ѝ се усмихна с очи, същия цвят като на вуйчо ѝ.

— Аз ще карам — заяви тя решително, когато сестра ѝ седна до нея. — Тя само ще се вози.

— Няма. — Лора се вкопчи във второто кормило.

— Семейна черта — обади се Джесика зад гърба на Меган. — Инатът. — Меган провери последния осигурителен колан и се върна до таблото за управление. — Вероятно сте го забелязали.

— Да, един-два пъти — усмихна ѝ се Меган. Светлините и шумът се завъртяха зад нея.

— Знам, че сте заета — продължи Джесика, загледана в пълните колички.

Меган проследи погледа ѝ и сви рамене:

— Работата основно е да проверя всички да са си закопчали коланите и никой да не е нещастен.

— Моите малки ангелчета в момента, в който въртенето свърши, ще настояват да се втурнат към следващото приключение. — Тя замълча. — Можем ли да поговорим, след като свършите тук?

Меган се намръщи.

— Ами... Да, предполагам... Трябва да се освободя след час.

— Чудесно. — Усмивката на Джесика бе очарователна, като на брат ѝ. — Бих искала да отидем до вашето ателие, ако ви е удобно. Можем да се срещнем след час и половина.

— В моето ателие?

— Чудесно — заяви отново Джесика и я потупа по ръката. — Кеч ми обясни как да стигна дотам.

Звънецът отново иззвъня и напосми на Меган за задълженията ѝ. Докато пускаше отново въртележката, тя се зачуди защо Джесика бе настояла да се срещнат в ателието ѝ.

Смръщила вежди, Меган се оглеждаше в огледалото в спалнята. Можеше ли един мъж, който се възхищава от меката, нежна красота на Джесика, да хареса жена, която бе само ъгли и ръбове? Сви рамене, сякаш нямаше значение, и разсеяно завъртя четката в ръцете си. Вероятно той, както повечето хора, които идваха тук, търсеше някакво мимолетно развлечение.

— Ти си такава глупачка — съобщи тя на образа си в огледалото. Затвори очи. Не искаше да вижда отразеното обвинение. Защото не можеш да го оставиш да отмине, продължаваше безмилостно наум. Защото за теб всъщност няма значение защо е искал да бъде с теб, интересува те само, че го е искал. И ти желаеш, желаеш от цялото си сърце още да го иска.

Тръсна глава и развали резултата от усилията си с четката. Бе време да престане да мисли за това. Джесика Дилейни всеки момент щеше да пристигне.

Защо? Меган остави четката и се вгледа в далечината. Защо идваше тя? Какво можеше да иска? Още не намираше смислен отговор. Не съм виждала Кеч от две седмици, спомни си Меган. Защо ще иска сестра му да се среща с мен?

Мислите ѝ бяха прекъснати от звука на кола, спираща в алеята пред къщата. Меган отиде до прозореца навреме, за да види как Джесика слиза от поршето на Кеч.

Стигна до задната веранда преди Джесика, която оглеждаше двора, без да бърза.

— Здравейте. — Меган се чувстваше непохватна и недодялана. Поколеба се за момент, преди да отстъпи от вратата.

— Какво прекрасно място. — Усмивката на Джесика толкова приличаше на Кеч, че сърцето на Меган прескочи. — Колко ми се иска моите азалии да изглеждаха като вашите.

— Дядо ми се грижи за тях.

— Да. — Сините очи бяха топли и сърдечни. — Чувала съм прекрасни неща за вашия дядо. Много искам да се запозная с него.

— Той още е в парка. — Чувството за неловкост избледняваше. Чарът очевидно бе семейна черта в семейство Кечъртън. — Искате ли кафе? Чай?

— Може би по-късно. Да отидем до ателието, а?

— Ако нямате нищо против да ви попитам, госпожо Дилейни...

— Джесика — прекъсна я тя весело и заизкачва откритите стълби отзад.

— Джесика — съгласи се Меган. — Откъде знаете, че имам ателие и че то е над гаража?

— О, Кеч ми каза. Той ми казва много неща. — Джесика застана до вратата и изчака Меган да я отвори. — Нямам търпение да видя

вашиите работи. Самата аз от време на време цапотя с масло.

— Така ли? — Интересът на Джесика вече изглеждаше по-обясним. Сродна душа.

— Страхувам се, че лошо, което непрекъснато ме притеснява. — Върху лицето ѝ отново разцъфна Кечъртъновската усмивка.

Реакцията на Меган бе неочаквано остра и бърза. Тя започна да се суети с дръжката на вратата.

— Аз никога не съм имала голям късмет с платната — каза припряно. Имаше нужда от думи, много думи, за да прикрие това, което се страхуваше, че се забелязва съвсем ясно. — Нищо не се получава така, както съм си го представяла — продължи Меган, когато влязоха в ателието. — Влудяващо е да не можеш да се изразиш както трябва. През лятото пръскам с пистолет, но...

Джесика не я слушаше. Тя се движеше из стаята по същия начин, както брат ѝ — съсредоточено, грациозно, мълчаливо. Докосваше нещо, вземаше друго. Веднъж толкова дълго разглежда един еднорог от слонова кост, че Меган от нерви запристъпва от крак на крак.

Какво прави? — чудеше се тя. И защо?

Слънчевите лъчи гравираха пода. Прашинките танцуваха в късната следобедна светлина. Меган прекалено късно си спомни за бюста на Кеч. Един кос лъч падна върху него и освети чертите, които длетото вече бе оформило. Макар да бе още груб и далеч не завършен, това несъмнено бе Кеч. Меган отиде да застане пред него, за да го скрие от погледа на Джесика. Чувстваше се глупаво.

— Кеч беше прав — промълви Джесика. Още държеше еднорога и го галеше с върховете на пръстите си. — Той винаги е прав. Обикновено това ме дразни до умопобъркване, но този път не.

Приликата с Кеч сега бе поразителна. Пръстите на Меган я сърбяха да направи една бърза скица, въпреки че се опитваше да следва резките завои в разговора на Джесика.

— За какво е бил прав?

— За вашия изключителен талант.

— Моля? — Очите на Меган се разшириха.

— Кеч ми каза, че работите ви са забележителни — продължи тя, огледа за последен път еднорога и го остави. — Когато получих двете статуетки, които той ми изпрати, се съгласих, ала те, в края на краищата, бяха само две. — Взе едно длето и разсеяно потупа с него по

дланта си, докато очите ѝ продължаваха да шарят. — Това е удивително.

— Изпратил ви е скулптурите, които купи от мен?

— Да, преди няколко седмици. Бях много впечатлена. — Джесика с тропот остави длетото и премина към почти завършената фигура на жена, излизаща от морето. Върху нея Меган бе работила, преди да я изостави, за да се заеме с бюста на Кеч. — Това е невероятно! — заяви Джесика. — Ще я взема, както и еднорога. Реакцията на двете статуетки, които ми изпрати Кеч, беше много положителна.

— Не разбирам за какво говорите. — Колкото и да се опитваше, Меган не успяваше да следи нишката на разговора. — Чия реакция?

— На клиентите — обясни Джесика. — В моята галерия в Ню Йорк. — Усмихна се ослепително на Меган. — Не ви ли казах, че имам художествена галерия?

— Не.

— Сигурно съм предполагала, че Кеч ви е казал. В такъв случай по-добре да започна отначало.

— Много ви моля.

Джесика се разположи на малкия дървен стол.

— Преди няколко седмици Кеч ми изпрати две ваши статуетки — започна тя бодро. — Искаше професионалното ми мнение. Аз може само да цапотя с масло, но разбирам от изкуство. — Говореше със самоувереност, която Меган усети. — Тъй като знаех, че никога няма да стана истински художник, реших да използвам добре всичките години, през които съм учила. Открих галерия в Манхатън. „Джесика“. През последните шест години събрах добра клиентела. — Тя се усмихна. — Затова, естествено, когато моят скитащ брат видял вашите работи, ги изпрати на мен. Той винаги иска потвърждение от специалист на инстинктите си, преди, въпреки това, да направи каквото сам си е решил. — Въздъхна снизходително. — Случайно знам, че е бил посъветван да не строи онази болница в Централна Африка миналата година, ала въпреки това я направи. Той прави каквото си иска.

— Болница... — Меган едва успя да прескочи към следващата тема.

— Да, детска болница. Кеч има слабост към децата. — Джесика се опитваше да говори с ирония, но любовта си личеше. — Направи някои изумителни неща за сираците бежанци след Виетнам. И онзи наистина прелестен малък парк, който построи в Нов Южен Уелс.

Меган седеше вцепенено. Наистина ли говореха за един и същ Дейвид Кечъртън? Това ли бе човекът, който нахално я сваляше в супермаркета?

Спомни си със смущаваща яснота как го бе обвинила, че се опитва да измами дядо ѝ. Бе си казвала, че той е мъж, разглезен от богатство и красота. Бе се опитвала да си внуши, че е безотговорен, човек, на когото не може да се разчита, който търси само удоволствията.

— Не знам — смотолеви тя. — Не бях чувала нищо за това.

— О, Кеч може да е много скромен, когато иска. А когато прави такива неща, иска да не се разчува. Той има невероятна енергия и е безобразно самоуверен, но освен това е много топъл. — Погледът ѝ се плъзна край рамото на Меган. — Ала вие изглежда знаете това.

За момент Меган я изгледа неразбиращо. После завъртя глава и видя бюста на Кеч. В смущението си бе забравила, че иска да го крие. Бавно се обърна отново към Джесика, като се мъчеше да говори спокойно:

— Не. Не, наистина не мисля, че изобщо го познавам. Той има прекрасно лице. Не можах да се въздържа да не го извая.

Забеляза блясък на разбиране в очите на Джесика.

— Кеч е прекрасен човек — прошепна Джесика. Меган наведе очи. — Извинявайте — веднага каза Джесика. — Набърках се, където не ми е работа. Имам такъв лош навик. Няма да говорим за Кеч. Да поговорим за вашата изложба.

Меган отново я погледна.

— Моята какво?

— Вашата изложба — повтори Джесика, впускайки се в следващия завой в разговора. — Кога мислите, че ще имате достатъчно експонати? Тук определено имате страхотен старт, а и Кеч спомена нещо, че има ваши неща в една галерия в града. Мисля, че можем да го планираме за есента.

— Моля ви, Джесика, не разбирам за какво говорите. — В гласа на Меган се прокрадна нотка на паника. Бе слаба, почти прикрита, но

Джесика я усети и хвана двете ѝ ръце. Стисна ги изненадващо силно.

— Меган, вие имате нещо особено, нещо силно. Време е да го споделите. — Изправи се. — Хайде сега да изпием това кафе, а? И ще поговорим.

Един час по-късно Меган седеше сама в кухнята. Притъмняваше, ала тя не стана от масата да запали лампата. На масата седяха две чашки, нейната, пълна до половината с изстинало кафе, и празната на Джесика, в която бе останала само утайка. Меган се опитваше да си спомни по ред на номерата това, което се бе случило през последните два часа.

Изложба в художествената галерия на Джесика в Манхатън. Ню Йорк. Публично представяне. На нейните работи.

Не се е случило, помисли тя. Представила съм си го. После погледна към празната чашка на масата. Във въздуха все още се долавяше лекият изискан аромат на Джесика.

Замаяно отнесе двете чаши в умивалника и машинално започна да ги мие. Как бе успяла Джесика да я склони за това? А тя се съгласяваше с дати и подробности още преди да се бе съгласила да направи изложбата. Някой изобщо отказвал ли бе някога на някой Кечъртън? Въздъхна и сведе поглед към мокрите си ръце. Трябва да му се обадя. Трябва. Мисълта, че наистина трябва, засили чувството ѝ за паника.

Внимателно остави измитите чаши и чинийки на сушилника. Трябваше да му благодаря. Нервите трепереха в гърлото ѝ, но Меган се престори пред себе си, че спокойно изтрива ръце в джинсите си. Приблужи се към телефона до печката.

— Просто е — прошепна и прехапа устни. Прокашля се. — Всичко, което трябва да направя, е да му благодаря, нищо повече. Ще отнеме само една минутка. — Посегна към телефона, после отдръпна ръка.

Вдигна слушалката. Знаеше наизуст номера. Не бе ли започвала да го набира поне десет пъти през последните две седмици? Пое дълбоко въздух, преди да натисне първата цифра. Щеше да отнеме пет минути и после по всяка вероятност нямаше да има за какво отново да говори с него. Щеше да е по-добре да изтрият спомените за последната им среща. Щеше да е по-лесно, ако отношенията им приключеха по

един по-спокоен, по-цивилизован начин. Тя натисна последната цифра и зачака.

Трябваше телефонът да иззвъни четири пъти — четири дълги, безкрайни иззвънявания, преди той да вдигне слушалката.

— Кеч — прошепна Меган едва чуто и затвори очи.

— Мег?

— Да, аз... — Тя се насили да продължи: — Надявам се, че не се обаждам в неподходящ момент. — Колко банално, помисли отчаяно. Колко обикновено.

— Добре ли си? — В гласа му прозвуча загриженост.

— Да, да, разбира се. — Съзнанието ѝ трескаво търсеше простиците, обикновени думи, които бе смятала да каже. — Кеч, исках да говоря с теб. Сестра ти беше тук...

— Знам, тя се върна преди малко. — Сега в тона му имаше нетърпение. — Нещо не е ли наред?

— Не, всичко е наред. — Гласът ѝ отказваше да звучи спокойно. Меган се чудеше как по-бързо да приключи разговора.

— Сама ли си?

— Да, аз...

— След десет минути съм там.

— Не. — Тя объркано прокара ръка през косата си. — Не, моля те...

— Десет минути — повтори той и прекъсна връзката.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Меган се вторачи в онемялата слушалка. Как бе успяла с няколко незавършени изречения да забърка такава каша? Не искаше Кеч да идва. Не искаше никога повече да го вижда.

Това бе лъжа.

Внимателно затвори телефона. Искам да го видя, призна си тя, от дни наред искам да го видя. Просто се страхувам. Обърна се и с невиждащ поглед обходи кухнята. Сега бе почти напълно тъмно. Масата и столовете бяха само сенки. Меган тръгна към ключа, като избягваше препятствията с опита от много години. Стаята се обля в ярка светлина. Така е по-добре, каза си тя. Чувстваше се по-сигурна под изкуствената светлина. Реши да направи кафе. Имаше нужда от нещо, каквото и да е, за да са заети ръцете ѝ.

Отиде до кафеарката и започна приготвянето, ала продължаваше да трепери от нерви. След малко, надяваше се, щеше отново да бъде спокойна. Когато Кеч дойдеше, тя щеше да каже каквото трябваше да се каже, и после щяха да се разделят.

Телефонът иззвъня и Меган подскочи, като едва не изпусна чашата, която държеше. Ядосана на себе си, седна и вдигна слушалката.

— Здравсти, Меган — прозвуча веселият глас на дядо ѝ.

— Дядо... Ти още в парка ли си? — Колко е часът, помисли объркано и погледна към часовника си.

— Затова ти се обаждам. Джордж мина оттук. Ще вечеряме с него в града. Не исках да се безпокоиш.

— Няма — усмихна се тя и усети как напрежението ѝ се разсейва. — Сигурно двамата с Джордж имате да си разказвате много рибарски истории.

— Откакто той се пенсионира, неговите истории станаха по-големи. Хей, защо не дойдеш и ти, миличка? Ние черпим.

— Вие двамата просто си търсите слушатели — обвини го Меган и се усмихна още по-широко. — Но тази вечер ще пропусна,

благодаря. Доколкото си спомням, в хладилника има останали малко спагети.

— Ще ти донеса десерт. — Това бе стар навик. Откакто Меган се помнеше, винаги когато дядо ѝ отиваше на вечеря без нея, ѝ носеше нещо да се почерпи. — Какво искаш?

— Захарна пръчка — реши тя веднага. — Приятно прекарване.

— Приятно ще е, миличка. Не работи много до късно.

Меган затвори телефона и се запита защо не каза на дядо си за предстоящото посещение на Кеч. Защо не спомена за Джесика и за невероятните планове, които се правеха? Трябваше да почака, докато можеха да поговорят, каза си тя. Наистина да поговорят. Това щеше да е единственият начин да разбере как наистина ще го приеме той и какво ще означава за него всичко това.

Вероятно идеята не бе добра. Меган неспокойно прокара ръка през косите си. Идеята бе луда. Как мога да отида в Ню Йорк и да...

Мислите ѝ бяха прекъснати от светлината на фарове в прозореца на кухнята. Тя се помъчи да се овладее и отиде да затвори бюфета, преди да тръгне към остъклената врата.

В момента, в който посегна към дръжката, Кеч стъпи на верандата. За момент двамата се гледаха мълчаливо през мрежата. Меган чуваше тихото пърхане на крилата на пеперудите под лампата отвън.

Най-после той натисна дръжката и отвори вратата. После я затвори безшумно зад себе си, вдигна ръка и я докосна по бузата. Пръстите му се задържаха там, докато очите му се взираха в лицето ѝ.

— Стори ми се разстроена.

Тя облиза устни.

— Не, не, много съм добре. — Отстъпи назад, така че дланта му вече да не докосва кожата ѝ. Бавно, без да откъсва очи от нейните, Кеч отпусна ръка. — Извинявай, че те обезпокоих...

— Меган, престани. — Гласът му бе тих и овладян. Очите му се върнаха към нейните, малко озадачени, малко неспокойни. — Престани да се дърпаш от мен.

Престани да се извиняваш.

Ръцете ѝ отново трепнаха, преди да бе успяла да ги овладее.

— Правя кафе — започна тя. — Трябва да е готово след минутка. — Понечи да се обърне да приготви чашите и чинийките, ала той я

хвана за ръката.

— Не съм дошъл за кафе. — Ръката му се плъзна надолу и обхвана кръста ѝ. Пулсът ѝ трептеше под пръстите му.

— Кеч, моля те, не го прави трудно.

Нещо проблесна в очите му, после изчезна и той пусна ръката ѝ.

— Извинявай. През последните две седмици се мъча да се справя с това, което се случи последния път, когато те видях. — Кеч забеляза, че страните ѝ пламнаха, но очите ѝ оставаха спокойни. Пъхна ръце в джобовете си. — Меган, искам да се сдобрим. — Тя поклати глава, объркана от нежността в гласа му, и се обърна към кафеварката. — Не искаш ли да ми простиш?

Въпросът я накара да се обърне и очите ѝ потъмняха от смущение.

— Не... Тоест, да, разбира се.

— Разбира се, че не искаш да ми простиш? — В очите му проблесна намек за усмивка. Меган усети, че потъва.

— Да, разбира се, че ти прощавам — поправи се тя и този път не се обърна към кафето. — Всичко е забравено. — Той сложи ръце на раменете ѝ и Меган подскочи.

— Забравено ли е? — Обърна я към себе си. Смехът в очите му бе изчезнал. — Изглежда, че не понасяш да те докосвам. Не ми е приятно да мисля, че те плаша.

Тя съзнателно се опита да се отпусне под ръцете му.

— Ти не ме плашиш, Кеч — промълви Меган. — Притесняваш ме. Непрекъснато.

Видя как веждите му замислено се вдигнаха.

— Не съм имал намерение да те притеснявам. Извинявай.

— Да — усмихна се тя, усетила искреността му. — Знам.

Той я привлече по-близо.

— Може ли тогава да се целунем и да се сдобрим?

Меган се опита да възрази, ала устните му бяха вече върху нейните, леки и нежни. Сърцето ѝ се заблъска в гърлото. Кеч не се опита да задълбочи целувката. Ръцете му лежаха леко върху раменете ѝ. Въпреки всичките предупреждения на разума, тя се отпусна, канейки го да вземе каквото поиска. Но той не взе нищо повече.

Отдръпна я от себе си и изчака натезжалите ѝ клепки да се вдигнат, преди да докосне косите ѝ. Без да каже дума, се обърна и

отиде до прозореца. Меган се мъчеше да запълни новата празнина.

— Исках да говоря с теб за сестра ти. — Зае ръцете си с вече шумящата кафеварка. — Или, по-точно, за това, за което дойде при мен Джесика.

Кеч я гледаше как налива кафето в чашите. После отиде до хладилника и извади мляко.

— Добре. — Застана до нея, сипа мляко в една от чашите, а когато тя кимна, и във втората.

— Защо не ми каза, че си изпратил нещата ми на сестра си?

— Помислих, че ще е най-добре да почакам, докато разбере мнението ѝ. — Той седна до нея и хвана с две ръце чашката си. — Аз ѝ вярвам... И помислих, че и ти ще повярваш на нейното мнение повече, отколкото на моето. Ще направиш ли изложбата? Нямахме време да поговорим с Джесика, преди ти да се обадиш.

Меган се размърда неспокойно на стола и се загледа в кафето си. После го погледна право в очите.

— Тя е много убедителна. Съгласих се, преди да съм се усетила.

— Добре — каза Кеч и отпи от кафето.

— Исках да ти благодаря — продължи по-уверено Меган. — За това, че си уредил нещата.

— Нищо не съм уреждал — отвърна той. — Джесика сама взема решения, лични и професионални. Аз просто ѝ изпратих твоите скулптури за мнение.

— Тогава ти благодаря за това, че си направил нещо, което можех никога да не направя поради стотици причини, които ми дойдоха наум пет минути след като тя си тръгна.

Кеч сви рамене:

— Добре, след като си решила да се чувстваш благодарна.

— Решила съм. И съм изплашена — продължи Меган, — много изплашена от мисълта да покажа творбите си пред публика. — Въздъхна треперливо. — Може да те намразя за това, когато всичко свърши и критиците ми смачкат самочувствието, така че по-добре приеми благодарността ми сега.

Той се приближи към нея и сърцето ѝ литна замаяно. Бе толкова сигурна, че ще я прегърне, ала Кеч просто я погали по бузата.

— Когато постигнеш зашеметяващ успех, можеш отново да ми благодариш. — Усмихна ѝ се и светът изведнъж отново дойде на

фокус. До този момент не бе осъзнавала колко замъглено бе всичко без него.

— Толкова се радвам, че дойде — прошепна тя. Не се сдържа, обви ръце около него и зарови лице в рамото му. След малко той леко обхвана кръста ѝ. — Извинявай за нещата, които ти казах... За заема. Всъщност не ги мислех, но като се ядосам, говоря ужасни неща.

— Да не би да е твой ред да се разкайваш?

Това я разсмя.

— Да. — Усмихна му се и вдигна глава. Ръцете ѝ продължаваха да са обвити около него. Кеч я целуна и се отдръпна. Меган неохотно го пусна. После той се вгледа мълчаливо в нея.

— Какво правиш? — усмихна се тя смутено.

— Запаметявам лицето ти. Яла ли си?

Меган поклати глава и се запита защо трябва да се изненадва, че Кеч още я стъписва.

— Не, мислех да си стопля каквото е останало от снощи.

— Невъзможно. Искаш ли пица?

— М-м, с удоволствие, ала ти имаш гости.

— Джесика и Роб заведоха децата да играят минигольф. Няма да им липсвам. — Той ѝ протегна ръка. — Хайде.

Очите му се усмихнаха и сърцето ѝ бе изгубено.

— Чакай малко.

Бързо надраска една бележка върху дъската до остъклената врата: „Излизам с Кеч.“ Това бе достатъчно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кеч караше по булевард „Океан“, който бе пълен с туристи и почиващи. Уредбите в колите бяха пуснати високо, прозорците бяха свалени. Отвсякъде се носеше смях и музика. В далечината блещукаха червените и сини светлини на две виенски колела. Хората седяха по балконите на хотелите с праметнати през парапетите пъстри плажни кърпи и наблюдаваха бавния поток от коли и пешеходци. Между сградите отляво проблясваше морето.

Меган, сънено доволна след пицата и виното, се сгуши в кожената седалка.

— След тази събота и неделя всичко ще утихне — отбеляза тя. — До Деня на загиналите.

— Нямах ли някога чувството, че градът е окупиран? — попита той и посочи към задръстването.

— Аз обичам гълпите — отвърна Меган веднага, после се засмя. — И обичам зимата, когато плажовете са пусти. Сигурно има нещо в тази лудница, което ми харесва, особено като знам, че през зимата ще имам няколко месеца спокойствие.

— Това е твоето време — погледна я Кеч. — Времето, което си даваш за занимание със скулптура.

Тя сви рамене, малко притеснена от настойчивия му поглед.

— Понякога се занимавам и през лятото... Когато мога. Времето е нещо, за което забравих, когато Джесика говореше за изложбата и правехме всички тези планове... — Меган замълча и се намръщи. — Не знам как ще успее да се приготвя.

— Да не даваш заден ход?

— Не, но... — Погледът му я накара да преглътне извиненията. — Не — повтори по-твърдо. — Не давам заден ход.

— Върху какво работиш сега?

— Ами аз... — Тя погледна втренчено през прозореца и си помисли за полузавършения бюст на Кеч. — Просто... — Сви рамене

и започна да си играе с копчето на радиото. — Просто една дърворезба.

— На какво?

Меган изломоти нещо нечленоразделно и той се обърна да ѝ се усмихне.

— Пират — реши тя, когато светлината на една улична лампа освети лицето му. — Глава на пират.

Кеч вдигна вежди, учуден от внезапно съсредоточения поглед, с който Меган го изучаваше.

— Бих искал да го видя.

— Още не е завършен — припряно отвърна тя. — Още едва съм направила глинения макет. Може да се наложи засега да го оставя, за да приготвя другите неща за сестра ти.

— Меган, защо не престанеш да се тревожиш и просто да се зарадваш?

Тя смутено тръсна глава и го погледна.

— Да се зарадвам?

— За изложбата — обясни той и разроши косата ѝ.

— А, да... — Меган се помъчи по някакъв начин да подреди мислите си. — Сигурно... След като вече е минала — добави с усмивка. — Мислиш ли, че по това време ще си в Ню Йорк?

Кеч превключи на трета скорост.

— Мисля по въпроса.

— Бих искала да си там, ако можеш да го уредиш.

— Когато той се засмя и поклати глава, тя продължи:

— Просто ще имам нужда от всички приятелски лица, които мога да събера.

— Няма да имаш нужда от нищо друго, освен от скулптурите си — възрази Кеч, ала в очите му имаше смях. — Не мислиш ли, че ще искам да съм наблизо вечерта на откриването, за да се хваля, че аз съм те намерил?

— Нека просто се надяваме, че и двамата няма да съжаляваме за това — измърмори Меган, но той само отново се засмя. — Просто не можеш да приемеш вероятността да си сгрешил — обвини го тя сприхаво.

— Ти не можеш да приемеш вероятността да се окаже, че ще успееш.

Меган отвори уста, после отново я затвори.

— Добре — съгласи се след малко. — И двамата сме прави. — Изчака отново да спрат и докосна рамото му. — Кеч...

— Хм?

— Защо строиш болница в Централна Африка?

Той се обърна към нея. Между веждите му се бе врязала резка.

— Имаше нужда от нея.

— Просто така? — настоя тя, макар да виждаше, че въпросът ѝ не му бе приятен. — Имам предвид, Джесика каза, че са те посъветвали да не го правиш, и...

— Така се е случило, че имам доста пари — прекъсна я Кеч и раздражено размърда рамене. — Правя с тях каквото аз реша. — Като видя изражението ѝ, поклати глава. — Просто има неща, които искам да направя. Не ме обявявай за светец, Мег.

Тя се отпусна отново и се усети, че роши къдриците зад ушите му.

— Не бих си и помислила. — Жестът му би могъл да бъде приет по-скоро за ексцентричен, отколкото за благотворителен, помисли Меган. И колко по-лесно бе да го обича, когато знаеше тази малка тайна. — Много по-лесно е да те харесвам, отколкото си помислих, когато се правеше на глупак в супера.

— Опитвах се да ти го кажа — напомни ѝ той. — Обаче ти беше прекалено заета да се преструваш, че не те интересувам.

— Не ме интересуваше — настоя тя. — Ни най-малко. — Кеч се обърна да ѝ се ухили и Меган се усети, че се смее. — Е, във всеки случай не много. — Когато той зави в една странична уличка, тя го погледна въпросително. — Какво правиш?

— Хайде да се поразходим по търговската улица. — Кеч ловко паркира поршето. — Може би ще ти купя нещо за спомен. — Вече бе излязъл от колата и нетърпеливо я чакаше.

— О, колко обичам лекомислените обещания — изгука Меган и излезе при него.

— Казах „може би“.

— Това не съм го чула. Освен това — добави и преплете пръсти в неговите, — искам нещо екстравагантно.

— Като например? — Проправяха си път, като се провираха между паркираните коли.

— Като го видя, ще разбера. — Търговската улица бе претъпкана, пълна с хора, светлини и шум. Бризът носеше от океана аромата на сол и го смесваше с миризмата на печено месо от сергиите. Вместо да влязат в някое от малките магазинчета, той я поведе към един безистен. — Големи приказки за подаръци — отбеляза с отвращение тя, когато Кеч купи жетони.

— Още е рано. Ела. — Пъхна няколко жетона в ръката ѝ. — Защо не си опитах късмета да спасиш галактиката от нашествениците?

Меган се подсмихна, избра един игрален автомат и пушна два жетона.

— Аз съм първа. — Натисна копчето, хвана контролната ръчка и започна систематично да изпарява врага. Със сключени вежди насочваше рязко своя космически кораб ту наляво, ту надясно, а екранът избухваше в светлини при всеки успешен удар. Развеселен, Кеч пъхна ръце в джобовете си и се загледа в лицето ѝ. То бе много поинтересна гледка от сложната графика.

Тя хапеше устни, докато маневрираше, присвиваше очи, докато стреляше с лазера, издишаше през стиснатите си зъби, когато се разминаваше на косъм. Ала през цялото време лицето ѝ имаше овладяното, почти сериозно изражение, което ѝ бе толкова присъщо. Биейки се решително наскред кръстосания огън, корабът на Меган най-накрая загина.

— Е — обади се Кеч, загледан в резултата ѝ, докато тя изтриваше влажните си длани в джинсите, — доста си добра.

— Човек трябва да е добър — отвърна сериозно Меган, — когато е последната надежда на планетата.

Той се засмя, избута я и седна на нейното място.

Тя му призна уменията, когато Кеч започна да унищожаваше нашествениците последователно като нея, но с малко по-голям замах. Обича риска, помисли Меган, като го видя как едва се спаси да не го разбие на парчета лазерният огън, докато се опитваше да изпепели един след друг три вражески кораба. Резултатът му се повишаваше и тя се приближи да види техниката му.

Когато ръката ѝ неволно докосна рамото му, Меган забеляза как той бързо, почти неусетно загуби ритъм. О, това е интересно, помисли тя. Усещаше непреодолимото желание да прави дяволии. Пристъпи още малко по-близо. Кеч отново за момент се забави. Меган леко

докосна с устни рамото му, после му се усмихна. Не видя, ала чу експлозията, която оповести преждевременната гибел на неговия космически кораб.

Кеч също не гледаше към екрана, а към нея. Тя видя как в очите му проблесна нещо — нещо горещо, нещо едва сдържано. После ръката му пусна ръчката и се зарови в косите ѝ.

— Мошеничка — обвини я той.

За момент Меган забрави какофонията от звуци, забрави тълпата от хора, които се блъскаха около тях. Бе се изгубила някъде в тези тъмнозелени очи и в собственото си лекомислено усещане за власт.

— Мошеничка? — повтори тя и устните ѝ останаха леко разтворени. — Не разбирам за какво говориш.

Ръката му в косата ѝ се стегна. Кеч се бореше със себе си, осъзна Меган, изненадана и развълнувана.

— Мисля, че разбираш — каза той тихо. — И мисля, че трябва много да внимавам сега, когато вече знаеш какво можеш да направиш с мен.

— Кеч... — Погледът ѝ се спусна към устните му и копнежът ѝ стана още по-силен. — Може би не искам повече да внимаваш.

Ръката му бавно се измъкна от косите ѝ, погали я по бузата, после се отпусна.

— Още една причина да внимавам — измърмори той. — Хайде. — Хвана я за ръката и я издърпа. — Да играем на нещо друго.

Тя се носеше по неговото настроение, доволна просто да бъде с него. Пускаха жетони в машините и яростно се състезаваха — и един с друг, и с компютрите. Меган се почувства с него така свободна, както в нощта на карнавала. Да бъде с него бе почти като да се вози на някоя от бързите, диви, отнемащи дъха увеселителни влакчета в Лунапарка. Бързи завои и изкачвания, неочаквани засилвания и спирания. Никой повече от нея не обичаше вихрената сила на увеселителното влакче.

Опряла ръце на кръста си, тя гледаше как Кеч непрекъснато печели точки на боулинга.

— Губиш ли някога?

Той хвърли следващата топка и спечели още четиридесет точки.

— Опитвам се да не ми става навик. Искаш ли да хвърлиш последните две топки?

— Не. — Меган изтупа една въображаема прашинка от ризата си. — Ти толкова се забавляваш, като се фукаш.

Кеч със смях хвърли топките и спечели нови деветдесет точки.

— Само заради това заслужаваш да не получиш наградата ми за спомен.

— Това ли? — Тя вдигна вежди към купчинката тънки картончета. — Ти щеше да ми купиш нещо.

— Ами купих ти — засмя се той. — Непряко. — Приятелски обви ръка около рамото ѝ и тръгна към касата, където се получаваха наградите. — Да видим... Имам двадесет и пет. Какво ще кажеш за едно от онези многофункционални джобни ножчета?

— За кого всъщност ще е подаръкът? — поинтересува се сухо Меган, като огледа рафтовете. — На мен ми харесва тази малка роза. — Потупа по стъклената витрина над миниатюрната роза, която се закачваше на ревера. — Имам си всички инструменти, които ми трябват — добави с дяволита усмивка.

— Добре. — Кеч кимна на жената зад касата, после откъсна всички талони за награди, освен четири. — Значи ни остават тези. Ами... — Огледа бързо рафтовете и посочи: — Това.

Меган замислено огледа миниатюрната фигурка от миди, която представляваше нещо средно между гъска и пингвин.

— Какво ще правиш с това?

— Ще ти го дам. — Той подаде останалите талони. — Аз съм много щедър човек.

— Впечатлена съм — измърмори тя и завъртя фигурката върху дланта си. Кеч забодее на ревера ѝ розата. — Но какво е това?

— Дива патица. — Отново я прегърна през рамо и я поведе навън. — Изненадан съм от отношението ти. Представях си, че като художник ще оцениш естетическата ѝ стойност.

— Хм... — Меган още веднъж я огледа, после я пусна в джоба си. — Е, наистина намирам известна прелест. И — добави тя, като се вдигна на пръсти да го целуне по бузата — беше много мило от твоя страна да изхарчиш всичките си печалби за мен.

Той с усмивка я погали по носа.

— Една целувка по бузата най-доброто ли е, което можеш да направиш?

— Като за пингвин от миди, да.

— Това е дива гъска — напомни ѝ Кеч.

— Каквото и да е. — Меган се засмя и го прегърна през кръста.

Излязоха от търговската улица и тръгнаха към плажа. Луната бе тънък бял сърп, но звездите грееха ярко и се отразяваха във водата. Вълните тихо се плискаха върху пясъка. Тук-там се разхождаха влюбени, хванати за ръка, говореха тихо или изобщо не говореха. По плажа тичаха деца с фенерчета и търсеха в пясъка съкровища.

Меган се наведе, събу си обувките и нави крачолиите на джинсите си. Кеч последва примера ѝ. Нагазиха до глезени в прохладната вода и тръгнаха на север, докато смеховете и музиката от търговската улица останаха само като далечен фон.

— Сестра ти е прекрасна — обади се накрая тя. — Точно както ми беше казал.

— Джесика винаги е била красавица — съгласи се той разсеяно. — Малко твърдоглава, ала винаги красива.

— Видях племенничките ти в парка. — Меган вдигна глава, така че океанският бриз да подхване косите ѝ. — Целите се бяха омазали с шоколад.

— Типично. — Кеч се засмя и както вървяха, плъзна ръка нагоре-надолу по рамото ѝ. Тя усети как кръвта започна да кипи под кожата ѝ. — Преди да излязат тази вечер, ровеха за червеи. Наредено ми е утре да ги заведе на риболов.

— Ти обичаш децата.

Той завъртя глава да я погледне, но Меган гледаше към морето.

— Да, те са едно непрекъснато приключение, нали?

— Толкова много деца виждам всяко лято в парка, а не престават да ме възхищават. — Обърна се към него със своята сериозна усмивка. — И виждам много измъчени и изтормозени родители.

— Ти кога загуби твоите родители?

Кеч видя проблесналата в очите ѝ изненада, после тя отново се загледа в плажа.

— На пет години.

— Сигурно не ги помниш.

— Да, имам само някои бегли спомени, всъщност по-скоро впечатления. Дядо има снимки, разбира се. Когато ги видя, винаги се изненадвам колко са били млади.

— Трябва да ти е било трудно да растеш без тях — промълви той.

Нежността в гласа му я накара отново да се обърне към него. Бяха стигнали доста надалеч и единствената светлина сега идваше от звездите, които се отразяваха в звездите му.

— Щеше да бъде — отговори Меган — без дядо. Той направи много повече, отколкото просто да запълни празнината. — Спря, за да нагази по-навътре в приборя. Водата се пенеше и бълбукаше върху кожата ѝ. — Един от най-хубавите ми спомени за него е как се мъчи да изглади онази розова муселинова бална рокля. Мисля, че съм била на осем или девет години. — Поклати глава, засмя се и замахна с крак във водата. — Още го виждам.

Кеч обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си.

— Аз също.

— Стоеше там, бореше се с наборите и воланите и псуваше като моряк, защото не знаеше, че аз съм там. Обичам го дори само заради това.

Той докосна с устни косите ѝ.

— И си представям как малко след това си му казала, че не харесваш бални рокли.

— Как позна? — погледна го изненадано тя.

— Познавам те. — Кеч бавно обрисова с пръст овала на лицето ѝ.

Меган се намръщи и погледна над рамото му.

— Толкова ли съм елементарна?

— Не. — Той обърна лицето ѝ към себе си. — Може да се каже, че съм направил изследване върху теб.

Кръвта ѝ започна да кипи.

— Защо?

Кеч поклати глава и разроши косата ѝ.

— Никакви въпроси тази вечер — каза тихо. — Още нямам отговори.

— Никакви въпроси — съгласи се тя и се вдигна на пръсти да посрещне устните му.

Бе лека, проучваща целувка — целувка за ново начало. Меган усещаше нежността. Струваше ѝ се, че в момента той я цени, че я мисли за прекрасна и неповторима. Държеше я леко, сякаш можеше да

се счупи при най-малкия натиск. Устните ѝ се разтвориха и тя бе тази, която първа срещна езика му със своя. Стонът му от удоволствие я стопли. Водата, мека и прохладна, се поклащаше върху глезените ѝ.

Прокара ръце по гърба му. Дългите ѝ силни художнически пръсти се заровиха в косата му и погалиха врата му. Там се чувстваше напрежение и Меган прошепна в устните му, сякаш да го разсее. Усети и съпротивата му, и стягането на пръстите му върху кожата ѝ. Тялото ѝ се притисна по-настойчиво към неговото.

Страстта започна тихо да тлее. Тя знаеше, че я изтръгва от него без пълното му съгласие. Чудото на собствената ѝ сила я ослепи като светкавица. Кеч се сдържаше, оставяше я да налага темпото, ала Меган усещаше почти яростното му желание. То я изкушаваше. Искаше ѝ се да разклати самообладанието му, както той бе разклатил нейното. Искаше да го накара да я желае толкова безразсъдно, колкото тя желаше него. Не можеше да го накара да я обича, но можеше да го накара да я иска. Ако това бе всичко, което можеше да получи от него, тогава щеше да се задоволи с неговото желание.

Меган усети как Кеч губи контрол. Ръцете му се стегнаха около нея и я привлякоха по-близо, докато силуетите им се сляха. Целувката стана по-силна, по-нетърпелива. Той вдигна ръка към косите ѝ, дръпна ги назад и наведе главата ѝ, сякаш да поеме инициативата. Сега вече имаше огън, буен огън. В нея се надигна топлина, кръвта ѝ се примеси с дим. Тя улови между зъбите си долната му устна и го чу как простена. Неочаквано Кеч се отдръпна.

— Мег... — Тя зачака, без да има и най-малка представа какво ѝ се искаше да ѝ каже той. Главата ѝ бе отметната назад, лицето ѝ вдигнато към неговото, косите ѝ развени от вятъра. Чувстваше се невероятно силна. Неговите очи бяха станали почти черни и се взираха в лицето ѝ. Усещаше дъха му върху устните си, горещ и неравномерен. — Мег... — Кеч повтори името ѝ и бавно върна ръцете си върху раменете ѝ. — Сега трябва да вървя.

Меган, по-предизвикателна, отколкото би предположила, че може да бъде, отново притисна устни към неговите. Нейните устни бяха меки и гладни, и изтръгнаха от него моментален отговор.

— Това ли искаш? — прошепна тя. — Искаш да ме оставиш сега?

Пръстите му конвулсивно стиснаха раменете ѝ, после той я отдръпна от себе си.

— Знаеш отговора — отсече Кеч. — Какво се опитваш да направиш, да ме побъркаш ли?

— Може би. — Желанието още кипеше в нея, тлееше в очите ѝ, които срещнаха неговите. — Може би това се опитвам да направя.

Той я притисна силно към себе си. Меган усещаше бесните удари на сърцето му срещу своето. Самообладанието му, тя знаеше, се крепеше на ръба на бръснача. Устните им бяха само на сантиметри разстояние.

— Ще дойде моментът — каза Кеч тихо. — Кълна се, ще дойде моментът, когато ще сме само двамата. Следващия път, Мег, още следващия път. Запомни го.

Не ѝ бе трудно да го погледне право в очите. Силата още я изпълваше.

— Това предупреждение ли е?

— Да — отговори той. — Точно така.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отне ѝ още два дни да довърши бюста на Кеч. Опита се, когато дойде време, да се освободи от емоциите и да съди обективно.

Оказа се права да избере дървото. То бе по-топло от камъка. С прехапан език търсеше недостатъци в творбата си. Без пресилено самочувствие Меган знаеше, че това бе едно от най-добрите ѝ неща. Може би най-доброто.

Лицето не бе класически красиво, но бе силно и властно. В извивката на веждите и устните прозираше смях. Тя прокара пръст по устните му. Невероятно изразителни устни, помисли си, спомнила си вкуса им. *Знам точно как изглеждат, когато той е развеселен, сърдит или възбуден. И очите му. Вдигна поглед към тях. Знам как изглеждат, знам как се променя оттенъкът и изражението им според настроението. Светли от удоволствие, замъглени от гняв, потъмнели от страст. Познавам лицето му не по-зле от моето... Ала още не познавам душата му. Там ми е още непознат.*

Меган с въздишка скръсти ръце на масата и опря брадичка върху тях.

Дали изобщо някога би ми разрешил да го опозная? Нежно докосна кичур разрошена коса. Джесика го познава, вероятно по-добре от всеки друг. Ако Кеч обича някого...

Какво би станало, ако събера смелост и му кажа, че го обичам? Какво би станало, ако просто отида при него и му кажа „Обичам те“? Без да искам нищо, без да очаквам нищо. Няма ли той правото да го знае? Не е ли любовта нещо прекалено особено, нещо прекалено рядко, за да бъде скривана?

После си представи съжалението в очите му.

— Не мога да го понеса — прошепна тя и опря чело върху дървената глава на Кеч. — Просто не мога да го понеса.

Прекъсна я почукване. Меган бързо се овладя и се завъртя на стола.

— Влез.

Влезе дядо ѝ, с весело накривена върху бялата му буйна коса рибарска шапка.

— Какво ще кажеш за прясна риба за вечеря? — Доволната му усмивка показваше, че утринният риболов е бил успешен.

Тя наклони глава:

— Вероятно ще мога да преглътна няколко парченца. — Усмихна се, зарадвана от блясъка в очите му и зачервените му бузи. Скочи и обви ръце около врата му, както бе правила като дете. — О, дядо, обичам те.

— Хайде, хайде... — Той я потупа по главата, едновременно доволен и изненадан. — И аз те обичам. Сигурно по-често трябва да ти нося пъстърва.

Меган вдигна глава от топлото му рамо и му се усмихна:

— Не ми трябва много, за да съм щастлива.

Очите му станаха сериозни и дядо ѝ прибра косата зад ухото ѝ.

— Да, никога не ти е трябвало много. — Широка му корава ръка я докосна по бузата. — През всичките тези години си ми донесла толкова радост, Меган, толкова удоволствие. Ще ми липсваш, когато заминеш за Ню Йорк.

— Ох, дядо... — Тя отново зарови глава и се притисна към него. — Това ще е само за един или два месеца, после се връщам у дома. — Долавяше черешовия аромат на тютюна, който той носеше в джоба на ризата си. — Пък и ти можеш да дойдеш с мен. Сезонът ще е свършил...

— Мег... — прекъсна я той и я отдръпна от себе си, така че очите им отново се срещнаха. — Това за теб е ново начало. Не му слагай ограничения.

Тя тръсна глава и нервно закрочи.

— Не му слагам ограничения. Не разбирам за какво говориш.

— Ще направиш нещо със себе си, нещо важно. Ти имаш талант. — Дядо ѝ огледа стаята, докато очите му се спряха върху бюста на Кеч. — Трябва да започнеш живота си. Искам да се втурнеш след него на пълна скорост.

— Говориш, сякаш няма да се върна вкъщи. — Меган се обърна, проследи погледа му и сплете ръце. — Току-що завърших това. — Облиза устни и се помъчи гласът ѝ да прозвучи непринудено: — Доста е добро, не мислиш ли?

— Да, мисля, че е много добро. — Той я погледна. — Седни, Меган. Трябва да поговоря с теб.

Тя познаваше този тон и се напрегна. Мълчаливо се подчини и се разположи на един стол срещу него. Дядо ѝ я изчака да седне и внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Преди известно време — започна той — ти казах, че нещата се променят. През целия ти живот сме били само двамата с теб. Имахме нужда един от друг, разчитахме един на друг. Имахме „Джойленд“, за да запазим покрива над главите си и да имаме нещо, за което да работим. — Гласът му стана по-мек. — През осемнадесетте години, през които си живяла с мен, и за една минутка не си ми била бреме. Ти ме поддържаше млад. Гледах те как растеш, как минаваш през всички етапи, и всеки път се гордеех все повече с теб. Време е за следващата промяна.

Меган преглътна, защото гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

— Време е да излезеш в света, Меган, време е да те пусна. — Дядо ѝ бръкна в джоба си и извади старателно сгънатите листи. Разтвори ги и ѝ ги подаде.

Меган се поколеба, преди да ги вземе, приковала поглед към него. В момента, в който видя листите, разбра какви бяха те. Но когато започна да ги чете, прочете всяка дума, всяко изречение, чак до края.

— Значи — заключи тя със сухи очи и сух глас, — ти си му го продал.

— Когато подписа договора — каза той, — ти ще си свидетел. — Дядо ѝ видя израза на отчаяние в очите ѝ. — Меган, чуй ме. Много мислих. — Взе листите, остави ги на масата и хвана ръцете ѝ. — Кеч не е първият, който ми предлага да купи „Джойленд“, и сега не е първият път, когато се замислям за това. Преди нищо не пасваше както го исках. Сега пасва.

— Какво пасва? — попита тя. Усещаше как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Това е подходящият човек, Мег, в подходящия момент. — Погали ръцете ѝ. Не можеше да понася да я гледа нещастна. — Разбрах го, когато всичките тези ремонти паднаха върху моя гръб. Готов съм да се оттегля, да оставя някой по-млад да се заеме с това, за да мога аз да ходя да ловя риба. Това е, което искам сега, Мег, една

лодка и една въдица. А той е човекът, който искам да се заеме с Лунапарка. — Замълча и започна да рови в джоба си за носна кърпичка, с която да избърше очите ѝ. — Казах ти, че му вярвам, и това още е така. Мога да бъда управител на парка на Кеч и това няма да ми пречи на риболова. И ще имам стимула, без да имам всичките тези главоболия. А ти — продължи той, бършейки сълзите от бузите ѝ, — ти имаш нужда да скъсаш въжетата, които те задържат. Не можеш да направиш това, за което си предназначена, докато се мъчиш да водиш ведомостите и да оправяш балансите.

— Ако ти това искаш... — започна Меган, ала дядо ѝ я прекъсна:

— Не, трябва да бъде това, което ние искаме. Затова последните редове са още празни. — Той я погледна със сериозните си и кротки очи. — Няма да го подпиша, ако ти не се съгласиш. Трябва да бъде това, което е най-добре и за двама ни.

Тя отново се изправи и дядо ѝ пусна ръцете ѝ, за да я остави да отиде до прозореца. В момента Меган не можеше да разбере собствените си чувства. Знаеше, че съгласието да направи изложба в Ню Йорк е огромна крачка, отдалечаваща я от живота, който бе живяла досега. А „Джойленд“ бе основна част от нейния живот. И знаеше, че ако иска да преследва собствената си кариера, не можеше да продължи да е обвързана с работата в Лунапарка. „Джойленд“ за нея означаваше сигурност — нейната отговорност, нейният втори дом. Както мъжът зад нея ѝ бе и баща, и майка. Тя си спомни изражението му, когато той дойде да ѝ каже, че трябва пари за ремонти. Познаваше безкрайните работни часове и безкрайните проблеми, които щеше да донесе лятото.

Дядо ѝ имаше правото да изживее последните си години, както му харесва, реши Меган. С по-малко тревоги, с по-малко отговорности. Имаше правото да ходи на риба, да спи до късно и да се занимава със своите азалии. Какво право имаше тя да му го отнема, защото се страхуваше да прекъсне последните връзки с детството си? Той беше прав — дошло бе време за промяна.

Бавно отиде до бюрото си и взе една химикалка. Върна се при дядо си и му я подаде.

— Подпиши. С пъстървата ще прием шампанско.

Дядо ѝ взе химикалката, но не откъсваше очи от нея.

— Сигурна ли си, Мег?

Тя кимна. Бе толкова сигурна за него, колкото бе несигурна за себе си.

— Определено. — Усмихна се и видя как очите му светнаха, преди той да се наведе над документа.

Дядо ѝ се подписа със замах, после ѝ подаде химикалката, за да се подпише и Меган като свидетел. Тя изписа четливо името си, без да позволява на ръката си да трепне.

— Сигурно трябва да се обадя на Кеч — отбеляза той и въздъхна, сякаш камък бе паднал от плещите му. — Или да му занеса документите.

— Аз ще му ги занеса. — Меган ги сгъна внимателно. — Искам да говоря с него.

— Добра идея. Вземи пикапа — предложи дядо ѝ, когато тя тръгна към вратата. — Май ще вали.

Докато стигна до къщата на Кеч, Меган се бе успокоила. Документите бяха пхнати на сигурно място в задния джоб на бермудите ѝ. Тя спря пикапа зад неговата кола и слезе.

Въздухът бе мъртвешки неподвижен и тежък, почти блестящ от съдържания дъжд. Облаците бяха черни и издути. Меган отиде до входната врата и почука, както преди много дни. Както и преди, отговор нямаше. Слезе по стълбите и заобиколи къщата.

В двора нямаше и следа от него. Не се чуваше нищо, освен гласът на морето, приглушен от високия жив плет. Той бе засадил върба, млада и стройна, близо до склона, който водеше към брега. Земята около нея бе още тъмна, наскоро разкопана. Меган не се съдържа и се приближи да докосне нежните листа. Дървото бе не високо от нея, ала тя знаеше, че един ден ще стане прекрасно — развяващо се, грациозно, сенчесто убежище през лятото. Инстинктът я накара да продължи надолу към плажа.

Кеч стоеше с ръце в джобовете и гледаше бързо надигания се прилив. Обърна се, сякаш я бе усетил.

— Стоях тук и мислех за теб — каза той. — Аз ли те повиках с мислите си?

Меган извади документите и му ги подаде.

— Твой е — каза спокойно. — Както искаше.

Кеч дори не ги погледна, но тя видя как изражението в очите му се промени.

— Искам да говоря с теб, Мег. Да влезем вътре.

— Не. — Тя отстъпи крачка назад, за да подчертае отказа си. — Наистина няма какво повече да си кажем.

— Това може да е вярно за теб, ала аз имам да ти казвам много неща. И ти ще ме чуеш. — В гласа му прозвуча нетърпение. Меган го чу в момента, в който усети внезапния порив на вятъра, разкъсал затишието.

— Не искам да те слушам. Това е, което и дядо го иска. — Пъхна листите в ръцете му точно когато първата светкавица раздра небето. — Хайде, вземи ги. — Обърна се да си тръгне, но той хвана ръката ѝ.

— Меган, почакай. — Думите му бяха почти удавени в гръмотевицата, която разтресе всичко.

— Няма да чакам! — срязва го тя и се отскубна. — И престани да ме пипаш. Получи това, което искаше. Вече нямаш нужда от мен.

Кеч изруга, пъхна документите в джоба си и я хвана отново, преди да бе направила и три крачки. Завъртя я рязко към себе си.

— Не си чак такава идиотка.

— Не ми казвай каква идиотка съм. — Меган се опита да се освободи.

— Трябва да поговорим. Има неща, които трябва да ти кажа. Важно е.

Един порив на вятъра яростно я зашлеви през лицето.

— Не разбираш ли, когато ти се казва просто не? — изкрещя тя, като се опита да надвика вълните и вятъра. — Не желая да говоря с теб. Не искам да чуя какво искаш да ми кажеш. Не ме интересува какво искаш да ми кажеш!

Дъждът изведнъж се изсипа от облаците и те моментално се оказаха мокри до кости.

— Жалко — отвърна той, не по-малко ядосан от нея. — Защото ти ще ме чуеш. А сега да влезем вътре. — Опита се да я задърпа по пясъка, ала Меган се освободи. Дъждът се лееше като из ведро.

— Не! — извика тя. — Няма да вляза вътре с теб!

— Ще влезеш — обеща Кеч.

— Какво ще направиш? Ще ме влачиш за косата ли?

— Не ме изкушавай. — Той я хвана за ръката, но Меган отново се отскубна. — Добре. Достатъчно. — С бързо движение, което я свари неподготвена, я вдигна на ръце.

— Пусни ме! — Тя се извиваше и риташе, заслепена от ярост. Без да ѝ обръща внимание, Кеч я хвана по-здраво и без видимо усилие пое нагоре по хълма. Край тях бушуваха светкавици и гръмотевици. — Ох, мразя те! — заяви Меган.

— Добре. Това е вече нещо. — Той бутна с крак вратата, после продължи през кухнята към хола. Зад тях се чуваше леещият се дъжд. Без да се церемони, Кеч я стовари върху дивана. — Стой мирно — заповяда ѝ той, преди да бе успяла да си поеме въздух. — И мълчи. — Отиде до огнището, запали една дълга кибритена клечка и я поднесе към хартиите, подредени под подпалките и цепениците. Сухото дърво пламна почти веднага.

Тя възстанови дишането си, стана и се запъти към вратата. Кеч я спря, преди пръстите ѝ да бяха достигнали до дръжката, хвана я за раменете и я задържа с гръб към вратата.

— Предупреждавам те, Мег, търпението ми е на свършване. Не ме предизвиквай.

— Не ме плашиш — заяви тя и нервно отметна мократа коса от лицето си.

— Не се опитвам да те уплаша. Опитвам се да те вразумя. Обаче ти си инат и не искаш да млъкнеш и да слушаш.

Очите ѝ се разшириха от наново надигнала се ярост.

— Не ми говори по този начин! Не съм длъжна да го търпя.

— Длъжна си. — Той ловко бръкна в предния ѝ десен джоб и измъкна ключовете за пикапа. — След като ключовете са у мен.

— Мога да си отида пеша.

— В този дъжд?

Меган започваше да трепери. Разтърка раменете си.

— Дай си ми ключовете.

Вместо отговор Кеч я издърпа през стаята и я остави пред камината.

— Ти замръзваш. Ще трябва да съблечеш тези мокри дрехи.

— Няма. Да не си луд? Как си представяш, че ще се съблека в твоята къща?

— Както искаш. — Той смъкна мократа си тениска и я хвърли сърдито настрана. — Ти си най-твърдоглавата, глупава и упорита жена, която познавам.

— Благодаря. — Тя едва се сдържа да не кихне. — Това ли е всичко, което искаше да ми кажеш?

— Не. — Кеч отново се приближи до огъня. — Това е само началото. Има още много. Седни.

— В такъв случай първо аз ще кажа каквото имам да казвам. — Побиха я тръпки от студ и Меган се мъчеше да не трепери. — За много неща не бях права за теб. Ти не си нито мързелив, нито безотговорен, нито търсиш слава. И определено беше честен с мен. — Изтри водата от очите си, смес от дъжд и сълзи. — Каза ми направо, че искаш Лунапарка, и може би се оказа, че така е най-добре. Това, което се случи между тогава и сега, е моя грешка, защото бях достатъчно глупава, та да те оставя да ме заплениш. — Тя преглътна, опитвайки се да спаси поне малко от гордостта си. — Ала ти си мъж, на когото е трудно да не се поддадеш. Сега ти имаш това, което искаше, и всичко вече е свършило.

— Имам само част от това, което искам. — Той се приближи и хвана мократа ѝ коса. — Само една част, Мег.

Тя го погледна, прекалено уморена, за да спори.

— Не можеш ли просто да ме оставиш на мира?

— Да те оставя на мира? Знаеш ли колко пъти съм се разхождал по този плаж в три през нощта, защото толкова съм те искал, че не съм можел да заспя? Знаеш ли колко ми беше трудно да те оставям всеки път, когато беше в ръцете ми? — Пръстите му в косите ѝ се свиха и я привлякоха по-близо.

Меган вече трепереше и очите ѝ бяха станали огромни. Какво ѝ казваше Кеч? Не смееше да го попита, не можеше да рискува да предположи. Изведнъж той изруга и я грабна в прегръдките си.

Тънките мокри дрехи не бяха преграда пред ръцете му. Кеч мачкаше гърдите ѝ, докато устните му опустошаваха нейните. Тя не се опита да протестира, когато я смъкна на пода, когато пръстите му трескаво разкопчаха копчетата на блузата ѝ. Треперещата ѝ мокра кожа пламна в огън под дланите му. Горещите му гладни устни се спуснаха към шията ѝ и по-надолу.

Само пращането на дървата и плискането на дъжда срещу прозореца се смесваха с дишането им. Едно дърво се разцепи в огнището.

Меган го чу как пое дълбоко въздух.

— Извинявай. Искях да поговорим, има неща, които трябва да ти кажа. Но имам нужда от теб. Много дълго съм се сдържал.

Имам нужда от теб. Съзнанието ѝ се съсредоточи върху тази дума. Нуждата беше безкрайно по-различна от желанието. Нуждата бе по-лична, макар да не означаваше любов, ала тя позволи на сърцето си да се вкопчи в думата.

— Няма нищо. — Тя се опита да седне, ала той легна върху нея. При допира на гола плът до гола плът в нея избухнаха искри. — Кеч...

— Моля те, Мег. Чуй ме.

Тя се вгледа в лицето му. Очите и устните му бяха необичайно сериозни. Каквото и да искаше да ѝ каже, то за него бе важно.

— Добре — каза Меган тихо. — Слушам те.

— Когато за пръв път те видях, още от първата минута те пожелах. Ти го знаеш. — Гласът му бе тих, но без обичайното спокойствие. Нещо кипеше точно под повърхността. — Първата вечер, когато бяхме заедно, ти не само ми хареса, а и ме заинтригува. Мислех си, че ще е просто да те имам... Приятна, неангажираща връзка за няколко седмици.

— Знам. — Тя се опитваше да не се чувства наранена от истината.

— Не... Шшт. — Той за момент сложи пръст върху устните ѝ. — Не знаеш. Почти веднага престана да бъде просто. Когато те доведох тук на вечеря и ти помоли да останеш... — Кеч замълча и отметна мокрите кичури коса от челото ѝ. — Не можех да ти го позволя, не бях съвсем сигурен защо. Желаех те, желаех те повече, отколкото която и да било друга жена, която бях докосвал, която и да било друга жена, която бях сънувал, ала не можех да те взема.

— Кеч... — Меган поклати глава. Не бе сигурна, че бе достатъчно силна да чуе думите му.

— Моля те. — Тя бе затворила очи и преди да продължи, той я изчака отново да ги отвори. — Опитвах се да стоя далеч от теб, Мег. Опитвах се да си внуша, че си въобразявам това, което се случва с мен. И после те видях да тичаш през ливадата, бясна и толкова красива, че не можех да мисля за нищо друго. Само като те гледах, и дъхът ми спираше. — Тя лежеше неподвижно и Кеч повдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си. Жестът непоносимо я развълнува.

— Недей — прошепна Меган. — Моля те.

Той се вгледа в очите ѝ и пусна ръката ѝ.

— Исках те — продължи Кеч. Гласът му бе по-спокоен от погледа. — Имах нужда от теб и ти бях бесен заради това. — Опря чело на нейното и затвори очи.

— Не исках да те нараня, Мег, не исках да те изплаша. — Тя лежеше неподвижно. Разбираше бъркотията в душата му. Светлината от огъня играеше по кожата на раменете и гърба му. — Струваше ми се невъзможно толкова да съм затънал, че да не мога да се отдръпна — продължи той. — Но ти беше непрекъснато в мислите ми, в сънищата ми. Не можех да избягам. Онази нощ, след като те заведох у дома, най-после признах пред себе си, че не искам да избягам. Не и този път. Не и от теб. — Вдигна глава и отново я погледна. — Имам нещо за теб, ала първо искам да ти кажа, че бях решил да не купувам „Джойленд“. Обаче дядо ти дойде при мен онази вечер. Не исках това да стои между нас, но той го искаше. Мислеше, че така ще е най-добре за теб и за него. Ала ако това те наранява, ще скъсам документите.

— Не. — Меган въздъхна уморено. — Знам, че така е най-добре. Просто е като да изгубиш човек, когото обичаш. Дори да знаеш, че така е най-добре, все пак боли. — Избухването ѝ сякаш бе сложило край на страховете и болката. — Моля те, не искам да се извиняваш. Не бях права да дойда тук по този начин и да ти се развикам. Дядо има пълното право да продаде „Джойленд“, а ти имаш пълното право да го купиш. — Тя въздъхна. Искаше да приключат с обясненията. — Предполагам, че се чувствах по някакъв начин предадена и не исках да го обмисля.

— А сега?

— А сега се срамувам от себе си, че се държах като глупачка. — Успя да се поусмихне. — Искам да стана и да си отида. Дядо ще се тревожи.

— Не още.

Когато Кеч седна на пети да извади нещо от джоба си, Меган се надигна и отметна мократа си разрошена коса зад раменете. Той държеше в ръце кутийка, малка и тънка. Поколеба се за момент, преди да ѝ я подаде. Озадачена и от подаръка, и от напрежението, което чувстваше да се излъчва от него, тя отвори кутийката. Дъхът ѝ спря.

Бе тъмен, опушено зелен изумруд, квадратен и изящен със своята простота. Меган потресено се вгледа в камъка, после в Кеч. Безмълвно

поклати глава.

— Кеч... — Отново поклати глава. — Не разбирам... Не мога да приема това.

— Не казвай „не“, Мег. — Той затвори ръката си върху нейната. — Не приемам добре отказите. — Думите бяха шеговити, но тя усети напрежението в тона му и се изненада. В главата ѝ затрептя една мисъл и сърцето ѝ прескочи.

Опита се да остане спокойна и да го гледа право в очите.

— Не разбирам за какво ме молиш.

Пръстите му се стегнаха върху нейните.

— Омъжи се за мен. Обичам те.

Заля я порой от емоции. Кеч сигурно се шегуваше, помисли бързо, въпреки че в очите му нямаше и следа от смях. Лицето му бе толкова сериозно, думите толкова прости. Къде бяха безгрижните духовити фрази, небрежният чар? Меган се изправи, стиснала здраво кутийката в ръката си. Трябваше да помисли.

Брак. Никога не бе очаквала той да поиска от нея да сподели живота му. Какъв би бил животът с него? Като увеселително влакче. Веднага го разбра. Би бил бързо, бясно препускане, пълно с неочаквани завои и неописуеми вълнения. И спокойни моменти също, помисли тя. Скъпоценни моменти на усамотение, които биха направили по-вълнуващ всеки нов завои.

Може би я бе помолил по този начин, толкова простичко, без ненужните натруфени думи, които толкова лесно можеше да измисли, защото бе не по-малко уязвим от нея. Що за мисъл! Меган притисна ръце към слепоочията си. Дейвид Кечъртън уязвим. И все пак... Тя си спомни какво бе видяла в очите му.

Обичам те. Тези две простички думи, думи, произнасяни всеки ден и навсякъде, бяха променили завинаги живота ѝ. Меган се обърна, върна се и коленичи до него. Очите ѝ бяха сериозни и изпитателни като неговите. Видя отчаянието в погледа му, затова му протегна бързо кутийката и каза:

— Мястото му е на безименния ми пръст.

В следващия миг се озова притисната към него.

— О, Мег — промълви Кеч и обсипа с целувки лицето ѝ. — Мислех, че ще ми откажеш.

— Как бих могла? — Тя обви ръце около врата му и се опита да спре устните му. — И аз те обичам, Кеч. Лудо, докрай. Бях се подготвила за бавна смърт, когато ти си отидеш.

— Сега никой никъде няма да си отиде. — Отново легнаха на пода и той зарови лице в косите ѝ, които ухаеха на дъжд. — Ще отидем в Ню Орлийнз. Един бърз меден месец, преди да трябва да се върнеш да се подготвяш за изложбата. През пролетта ще заминем за Париж. — Вдигна глава и я погледна. — Представях си как двамата сме в Париж и правим любов. Искам да видя лицето ти на сутринта, когато светлината е мека.

Меган докосна бузата му.

— Скоро — прошепна. — Нека се оженим скоро. Искам да бъда с теб.

Кеч взе кутийката, която бе паднала до тях, извади пръстена и го сложи на пръста ѝ. После хвана ръката ѝ и я погледна.

— Брой го за обещание, Мег — каза ѝ дрезгаво. — Сега не можеш да си отидеш.

— Никъде няма да ходя. — Тя вдигна устни да посрещне целувката му.

ЕПИЛОГ

Меган нервно въртеше изумруда на пръста си и се опитваше да пие шампанското, което Джесика бе пъхнала в ръцете ѝ. Имаше чувството, че усмивката бе замръзнала на лицето ѝ. Хора, помисли тя. Никога не бе очаквала толкова много хора. Какво правеше тук, стоеше в една художествена галерия в Манхатън и се правеше на художник? Единственото, което ѝ се искаше, бе да се промъкне в задната стаичка и да се разплаче.

— Вземи, Мег. — Дядо ѝ застана до нея, странно различен в най-хубавия си и единствен черен костюм. — Трябва да опиташ това. Вкусни хапчици. — Протегна ѝ един малък сандвич.

— Не — поклати глава тя. Усещаше как стомахът ѝ се преобръща. — Не, благодаря. Толкова се радвам, че дойде тази събота.

— Как мислиш, че бих могъл да пропусна голямата вечер на внучката си? — Той лапна сандвича и се ухили: — Какво ще кажеш за цялата тази публика?

— Чувствам се като самозванец — прошепна Меган и храбро се усмихна на един мъж с развяваща се пелерина, който мина покрай нея, за да огледа една от мраморните ѝ скулптури.

— Никога не си била по-хубава. — Дядо ѝ подръпна ръкава на копринената ѝ рокля. — Освен може би на сватбата ти.

— Тогава не ме беше толкова страх. — Тя бързо огледа тълпата и видя само непознати лица. — Къде е Кеч?

— Когато го видях за последен път, говореше с едни натруфени хора. Не каза ли Джесика, че и ти трябва да общуваш с хората?

— Да — въздъхна Меган. — Мисля, че не мога да мръдна оттук.

— Ама, Меган, ти никога не си била страхливка.

Тя отвори уста да възрази, ала той вече се отдалечаваше. Страхливка, повтори Меган наум. Да бе, много ѝ помагаше. Изпъна рамене и пийна малко шампанско. Добре тогава, нямаше да се крие в ъгъла и да трепери. Ако щеше да умира, щеше да посрещне смъртта

лице в лице. Бавно и с демонстративна самоувереност се запъти към бюфета.

— Вие сте скулптурката, нали?

Меган се обърна и се озова срещу потресаваща възрастна дама, цялата в диаманти и черна коприна.

— Да — заяви тя и леко вдигна глава. — Аз съм.

— Хм... — Жената я огледа от глава до пети. — Забелязах, че етюдът с момичето и пясъчния замък не се продава.

— Не, той е на съпруга ми. — След два месеца тази дума все още караше кръвта ѝ да се стопля. Кеч, моят съпруг. Очите ѝ зашариха из залата да го намерят.

— Жалко — отбеляза жената в черно.

— Моля?

— Казах, че е жалко. Аз го исках.

— Вие... — Меган потресено се вторачи в нея. — Вие го искахте?

— Купих „Влюбените“ — продължи жената и Меган ахна. — Отлична творба. Но искам да ви поръчам да направите още един пясъчен замък. Ще се свържа с вас чрез Джесика.

— Да, разбира се. — Да ѝ поръча, помисли вцепенено Меган и машинално подаде ръката си. — Благодаря — добави тя и жената отплува.

— Мириъм Тейлър Маркъс — прошепна един глас в ухото ѝ. — Костелив орех.

Меган се обърна и се вкопчи в рамото на Кеч.

— Кеч, тази жена, тя...

— Мириъм Тейлър Маркъс — повтори той и се наведе да я целуне по устните. — И чух. Досега скромно приемах поздравления за приноса ми към света на изкуството. — Докосна ръба на чашата си до нейната. — Поздравления, любов моя.

— Те харесват работите ми? — прошепна Меган.

— Ако не беше толкова заета да се правиш на невидима, щеше да знаеш, че жънеш зашеметяващ успех. Поразходи се с мен. — Кеч я хвана за ръката. — И гледай всичките тези сини етикетчета под твоите скулптури, на които пише „Продадено“.

— Те купуват? — засмя се изненадано Меган, забелязвайки етикет след етикет. — Наистина ли ги купуват?

— Джесика едва ги удържа. Трима души се опитаха да купят алабастровата статуетка, която тя самата беше купила от теб... И дават два пъти по-висока цена. А ако скоро не поговориш с двама критици, тя ще се побърка.

— Не мога да повярвам.

— Повярвай. — Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Много се гордея с теб, Мег.

В очите ѝ запариха сълзи, заплашвайки да прелеят.

— Трябва да изляза оттук за минутка — прошепна тя. — Моля те. — Без да каже дума, Кеч си проправи път през тълпата и я заведе в склада отзад. — Това е глупаво — заяви Меган, когато сълзите свободно се затъркаляха по бузите ѝ. — Аз съм идиотка. Имам всичко, за което някога съм мечтала, а плача в задната стаичка. Бих се справила по-добре с един провал.

— Меган... — Той се засмя тихо и я привлече в прегръдките си. — Обичам те.

— Не ми изглежда реално. — Гласът ѝ затрепери. — Не само изложбата... Всичко. Виждам твоя пръстен на пръста си и все се чудя кога ще се събудя. Не мога да повярвам, че...

Устните му я накараха да замълчи. Тя въздъхна тихо и се разтопи в прегръдката му. След толкова време брак, след всички интимни нощи, Кеч още можеше да подкоси краката ѝ само с една целувка. Сълзите пресъхнаха, а кръвта ѝ закипя. Привлече го по-близо и зарови пръсти в косата му.

— Реално е — прошепна той в устните ѝ. — Повярвай го. — Наклони глава и задълбочи целувката. — Реално е всяка нощ, когато заспиваш в прегръдките ми, и всяка сутрин, когато се събуждаш там. — Бавно я отдръпна и я целуна по двете мокри бузи, докато миглите ѝ запърхаха. — Тази нощ — обеща с усмивка — ще правя любов с най-новата звезда в света на изкуството в Ню Йорк. И докато тя още се носи на вълната на обзорите в сутрешните вестници, отново ще правя любов с нея.

— Кога можем да се измъкнем?

Кеч се засмя и силно я целуна.

— Не ме изкушавай. Джесика ще ни одере живи и двамата, ако тази вечер не останем, докато галерията затвори. А сега си оправи лицето и се върни за малко да ти се възхищават. Добре е за душата.

— Кеч! — Меган го спря, преди да бе отворил вратата. — Има една скулптура, която тази вечер не изложих.

Той с любопитство вдигна вежди.

— Така ли?

— Да, ами... — Страните ѝ леко се зачервиха. — Страхувах се, че нещата може да не тръгнат на добре и си мислех, че ще мога да понеса критиката. Но тази творба... Усещах, че няма да понеса някой да каже, че е слаба или непохватен аматьорски опит.

Кеч озадачено пхна ръце в джобовете си.

— Виждал ли съм я?

— Не. — Тя тръсна глава и отметна бретона от очите си. — Исках да ти я дам като сватбен подарък, обаче всичко стана толкова бързо и не успях да я завърша. В края на краищата — добави с усмивка, — бяхме сгодени само три дни.

— Два дни повече, отколкото ако се беше съгласила да заминем за Вегас — напомни ѝ той. — Трябва да признаеш, че бях много търпелив.

— И така да е, ала тогава нямах време да я довърша. А после толкова се вълнувах от изложбата, че не можех да ти я дам. — Пое дълбоко въздух. — Искам да ти я дам сега, тази вечер, докато се чувствам... Наистина се чувствам като художник.

— Тук ли е?

Меган се обърна и посегна към една лавица, на която лежеше бюстът, старателно увит в платно. Подаде му го мълчаливо. Кеч разви платното и се вгледа в собственото си лице.

Тя бе полирала дървото съвсем леко, защото искаше да запази не съвсем цивилизованото излъчване, което бе усетила в прототипа. Скулптурата изразяваше самонадеяността, увереността и топлотата, която художничката бе почувствала, преди да я бе почувствала жената. Той я гледа толкова дълго, че стомахът ѝ отново започна да подскача от нерви. Накрая Кеч вдигна потъмнелите си очи.

— Мег...

— Не искам да я излагам — откликна тя припряно. — Тази скулптура за мен е прекалено лична. — Взе я от ръцете му и прокара пръст по скулата. — Имаше моменти, още докато работех върху глинения модел, когато ми се искаше да го смачкам. — Засмя се и я остави на малката масичка. — Не можах. Когато я започнах, мислех, че

единствената причина да продължавам да мисля за теб е, че имаш лице, което искам да извая. — Вдигна очи и видя, че той я гледа.

— Влюбих се в теб, когато ти беше в моето ателие, докато ръцете ми оформяха лицето ти. — Пристъпи напред и обрисова с пръсти чертите му. — Мислех, че не мога да те обичам повече, отколкото те обичах тогава. Оказа се, че не съм била права.

— Мег... — Кеч улови ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. — Думи нямам.

— Просто ме обичай.

— Винаги.

— Това може да е достатъчно дълго — тя въздъхна и облегна глава на рамото му. — И мисля, че мога да понеса успеха, като го знам.

Той обви ръка около кръста ѝ и отвори вратата.

— Да отидем да пием още шампанско. Тази вечер е за празнуване.

Издание:

Нора Робъртс. Лунапарк
ИК „Колумбина прес“, 2003
ISBN: 954-706-118-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.